

U SLUŽBI MALOGA ISUSA

Vjesnik Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

Broj 2/366 Zagreb, srpanj, 2012. Godina XLVXVI

VJESNIK

Za internu uporabu

Nakladnik

**VRHOVNA UPRAVA DRUŽBE SESTARA
SLUŽAVKI MALOGA ISUSA
Zagreb, Naumovac 12**

Odgovara

s. M. Radoslava Radek
vrhovna glavarica

Glavna urednica

s. M. Ana Marija Kesten

Uredničko vijeće

s. M. Petra Marjanović
s. M. Ljilja Marinčić
s. M. Jelena Marević

Lektura: Srečko Paponja, Suzana Paponja

Omotnica

O. Berberović, akademski slikar

Tisak

„Naša djeca“, tiskara d.d., Zagreb

Naklada

230 primjeraka

RIJEČ UREDNIŠTVA

Drage sestre, dragi prijatelji!

Pred nama su topli ljetni dani. Kao kapljicu osvježenja, darujemo vam naš novi vjesnik *U službi maloga Isusa* koji je u ovom broju dobio jednostavnije ruho. Njegova jednostavnost kod tiska plod je prijedloga sestara nazočnih Generalnome kapitulu.

Premda je vjesnik drugačiji bojom, nadamo se da ćete imati bogata i lijepoga sadržaja po kojemu ćete moći duhom doživjeti poruke, slavlja, događaje i susrete što smo ih ispisale na njegovim stranicama te vam ih željele prenijeti.

Važni događaji za našu Družbu vezani su uz vazmeno vrijeme. Dok je Crkva slavila uskrsnu osminu, naša je Družba istodobno slavila svoj XVIII. redoviti Generalni kapitul. Slavlje i rad Kapitula bili su prožeti uskrsnom radošću i sestrinstvom Služavki Maloga Isusa. Sestre su aktivnim radom pridonijele sadržaju našega *Glasa kapitula* i *Poruka sestrama* koje su poslone svim sestrama i zajednicama u Družbi.

Ispred nas su dani odmora, duhovnih vježbi, slavlja svetih zavjeta, obljetnica, preuzimanja novih dužnosti. To su dani kada će se svatko željeti povući „na goru u osamu“ kako bi ponovno osvježenih snaga kročio na put svog poslanja tamo gdje ga pošalje Providnost.

Svima vama koji ste na putu intenzivnijega duhovnog življenja dana koji su ispred vas, neka vam Gospodin daruje svoj blagoslov, a našim sestrama i prijateljima želimo mir i radost u malomu Isusu.

Pozdrav vam svima dragi čitatelji našega novoga vjesnika!

s. Ana Marija Kesten
urednica

VIJESTI - IZVJEŠĆA

U duhovno-obrazovnome centru *Marijin dvor* Lužnica kod Zaprešića, naša je Družba slavila je svoj XVIII. redoviti Generalni kapitul od 09. do 18. travnja 2012. godine na temu *Identitet Služavke Maloga Isusa u svijetlu obnovljenih Konstitucija*. U izbornom djelu kapitula 14. travnja 2012. izabrana je nova Vrhovna uprava Družbe.

Službenim dopisom br.78/2012, tajnica Kapitula izvijestila je o tome njegovu Svetost Benedikta XVI. koji u prijevodu glasi:

Vaša Svetosti,

Kongregacija Služavki Malog Isusa slavila je svoj osamnaesti redoviti Generalni kapitul u Lužnici od 9. do 18. travnja na temu: Identitet Služavke Maloga Isusa u svijetlu obnovljenih Konstitucija.

Na kapitolu 14. travnja izabrano je novo Vrhovno vodstvo Družbe:

<i>s. M. Radoslava Radek,</i>	<i>vrhovna glavarica</i>
<i>s. M. Vesna Mateljan,</i>	<i>savjetnica i zamjenica vrhovne glavarice</i>
<i>s. M. Ana Marija Kesten,</i>	<i>savjetnica</i>
<i>s. M. Imakulata Lukač,</i>	<i>savjetnica</i>
<i>s. M. Marija Banić,</i>	<i>savjetnica</i>
<i>s. M. Jadranka Lacić,</i>	<i>savjetnica</i>
<i>s. M. Ana Marija Kesten</i>	<i>tajnica</i>
<i>s.M. Jadranka Lacić</i>	<i>ekonoma</i>

U znaku vjernosti i dubokog poštovanja, Vaša Svetosti molim blagoslov za našu Kongregaciju, posvećenu Kristu

s. M. Sandra Midenjak
Tajnica generalnog kapitula

Dana 19. lipnja 2012. na Vrhovnu upravu stiglo je pismo iz Državnog tajništva u Vatikanu kojeg je potpisao Msgr. Peter B. Wells, Predsjednik Državnoga tajništva koje glasi:

SEGRETERIA DI STATO
PRIMA SEZIONE - AFFARI GENERALI

Vatikan, 11. lipnja 2012.

Časna sestro,

Svetom Ocu Benediktu XVI. pristiglo je pismo kojim je obaviješten o održavanju Generalnog kapitula u Lužnici od 9. do 18. travnja pod temom *Identitet Služavke Malog Isusa u svjetlu obnovljenih Konstitucija*, te o izboru nove Generalne uprave Družbe sestara Služavki Malog Isusa.

Dok zahvaljuje na tom činu i česita na izboru, Vrhovni Svećenik želi da nova Generalna uprava sluša i slijedi poticaje Duha Svetoga u današnjem vremenu i tako vodi ovu Družbu na korist čitave Svete Crkve. Ujedno Njegova Svetost od srca upućuje Časnoj Majci, savjetnicama i svim sestrama ove drage Družbe apostolski blagoslov.

Priopćujući ovo koristim prigodu da Vas s poštovanjem pozdravim u Kristu Isusu.

Msgr. Peter B. Wells
Predsjednik Državnoga tajništva

Poštovana
č.s. M. Sandra MIDENJAK, SMI
Tajnica Generalnog kapitula
Naumovac 12
ZAGREB

RIJEČ VRHOVNE GLAVARICE NA ZAVRŠETKU GENERALNOGA KAPITULA

Drage moje sestre!

Ponajprije zahvaljujem Malome Isusu što nam je dao milost da smo mogle u ovo najradosnije vrijeme liturgijske godine - u vazmenoj osmini, slaviti naš XVIII. redoviti Generalni kapitul. Zahvaljujem vama drage sestre kapitularke, što ste u lijepome sestrijskom ozračju sudjelovale u radu Kapitula promišljajući o identitetu Služavke Maloga Isusa u svjetlu obnovljenih Konstitucija.

Posebnu zahvalnost iskazujem dosadašnjoj Vrhovnoj upravi, vrhovnoj glavarici - s. Mariji-Ani Kustura i njezinim suradnicama - s. Ireni Olujević, s. Marceli Žolo, s. Vitomiri Bagić, s. Anemarie Radan i s. Marini Perčić na njihovu služenju Družbi kroz proteklih šest godina, a posebice zahvaljujem na trudu što su ga uložile u pripremi ovoga kapitula.

Velika je milost što su nam dva naša biskupa - mons. Valentin Požaić (prije izbora) i mons. Mate Uzinić (poslije izbora) slavili sv. misu i uputili poticajne riječi te zazvali Božji blagoslov na nas i na naš rad. Zahvalne smo njima i drugim svećenicima koji su bili s nama, slavili Euharistiju, imali duhovnu obnovu i pratili naš rad. Fra Vuk Buljan u duhovnoj je obnovi žarko želio sudionicama Kapitula staviti na srce opće dobro zajednice. Fra Velimir Blažević pomnjivo je pratio izborni dio Kapitula i bio spreman pružiti potrebne pravne savjete. Naš dugogodišnji kapelan s Kraljevca - vlč. Josip Radelja, slaveći sv. misu na blagdan Božanskoga milosrđa, molio je s nama da ljubav milosrdnog Isusa prati naše služenje.

Predsjednik Konferencije VRPP-a - o. Vinko Mamić, karmelićanin, spomenuo je da nas na planu duhovnosti povezuje pobožnost Malomu Isusu i napravio njihovu usporedbu. Naš susjed s Naumovca - fra Ivan Paponja, provincijal franjevac trećoredaca, slavio je misu zahvale i uputio nam prigodnu riječ te zahvalu prijašnjoj Vrhovnoj upravi za lijepu suradnju, a isto je poželio i novoj upravi.

Prvoga dana ovoga susreta sestara kapitularki veliki poticaj na preispitivanje karizme služenja kroz svoja iskustva, gdje ljubav preobražava i vraća ljudsko dostojanstvo modernome roblju našega vremena, dala je Majka Eugenia Bonetti.

Vrhovna glavarica, provincijske glavarice i pročelnice vijeća za odgoj i duhovnost te vrhovna ekonomica su u svojim izvješćima podsjetile sestre na sve dobro što je kroz proteklih šest godina učinjeno, na čemu smo Bogu i sestrama zahvalne. Sve je to Božji dar!

S. Sandra Midenjak, s. Admirata Lučić i s. Irena Olujević u svojim su referatima (u čiju su pripremu uložile veliki trud) obradile veoma važnu temu: *Identitet Služavke Maloga Isusa u svjetlu obnovljenih Konstitucija*. Preispitivale smo se kakav bi trebao biti lik i djelovanje Služavke Maloga Isusa u današnje vrijeme – ovdje i sada. Svjesne smo "da se identitet jedne Služavke Maloga Isusa ogleda u primjeru Blažene Djevice Marije, prve služavke Maloga Isusa. Stoga je Služavka Maloga Isusa i sestra i majka svakome, jer u svima prepoznaje i ljubi ono isto Isusovo lice koje je gledala Majka Marija u Betlehemu, u Egiptu, u Nazaretu, u Jeruzalemu..." kako stoji u pismu Državnoga tajništva koje je za ovu prigodu stiglo iz Vatikana. U svojim iskrenim riječima biskup Mate Uzinić nam je poručio da se ne odričemo karizme služenja, a to ćemo uspjeti ako se budemo držale redosljeda: On, ti, ja, a to znači da nam mali Isus bude na prvome mjestu, a onda sestre. - *Ako je Bog na prvome mjestu, onda će sve biti na svome pravome mjestu*. Te njegove riječi podsjetile su nas na našega svetog Utemeljitelja, slugu Božjega Josipa Stadlera kojemu je uvijek na prvome mjestu bila Slava Božja, a onda spas neumrlih duša. "Ja nisam važan", govorio je on često svojim suradnicima.

Drage sestre, hvala vam što ste izborom nove Vrhovne uprave dale povjerenje meni i mojim savjetnicama. Nastojat ćemo u ljubavi služiti Malome Isusu, služeći svim sestrama i siromasima ovoga našega vremena. Utemeljitelj nas je nazvao Služavkama siromaha ili Malenoga Isusa.

Nastojat ćemo da se ostvare želje sv. Oca izražene u blagoslovu da ovaj naš "susret bude koristan u apostolatu i evangelizaciji po služenju najpotrebnijima, u skladu s vašom karizmom i željom Sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera te urodi obiljem plodova u osobnom i zajedničkom posvećenju".

Želim zahvaliti i sestrama koje su za ovoga generalnoga kapitula imale pune ruke posla, a to su: tajnica, pregledačice, zapisničarke, sestre koje su pripremale *Poruke sestrama* i *Glas Kapitula*, one koje su fotografijom zabilježile ovaj važni događaj.

Još jednom od srca hvala dosadašnjoj Vrhovnoj upravi i onima koje su pripremile izvješća i referate. Hvala vam svima na sestrijskom ozračju i poduzetnome sudjelovanju.

Novo vrhovno vodstvo Družbe toplo preporučam u vaše molitve, u molitve svih sestara u Družbi, a na osobit način u molitve i trpljenje naših starijih i bolesnih sestara.

Pozivam vas ovdje prisutne i sve sestre Družbe na otvorenu i iskrenu suradnju.

Uz pomoć Maloga Isusa i Majke Marije, zagovor našeg oca Utemeljitelja, sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera i pokojnih sestara te molitvenu podršku svih sestara, moći ćemo izgrađivati identitet radosne Služavke Maloga Isusa. Nadamo se da ćemo predanim služenjem potaknuti nova zvanja u našoj družbi. Drage sestre, još jedanput vam od srca zahvaljujem i preko vas upućujem pozdrave svim sestrama u vašim zajednicama, a posebice starijim, bolesnim i nemoćnim, sestrama novakinjama i kandidaticama te svima onima kojima s ljubavlju služite. Neka Mali Isus živi u našim srcima!

S tim mislima i željama proglašavam XVIII. redoviti Generalni kapitul zatvorenim.

*s. M. Radoslava Radek,
vrhovna glavarica*

U Lužnici *Marijin dvor*, 17. travnja 2012.

SAZNAJEMO ...

Dana 28. travnja 2012. u našoj Gneralnoj kući u Zagrebu bila je primopredaja između dosadašnje i novoizabrane Vrhovne uprave. Ovom događaju pretodila je sveta misa koju je slavio fra Marko Medo u našoj kapelici maloga Isusa.

Posebnost kod čina primopredaje je primopredaja kipa maloga Isusa s rukopisnom posvetom našega Utemeljitelja sluge Božijega Josipa Stadlera vrhovnoj glavarici Družbe.

Časna Majko, ... ovaj mali kipić Maloga Isusa ja eto darujem Vama s molbom da bi za uvijek ostao u sobi gdje stanuje časna majka kongregacije Služavaka Maloga Isusa zato što predstavlja Maloga Isusa, da Vas i svaku drugu časnu majku sjeća njegove prevelike ljubavi ...

Otac Utemeljitelj časnoj Majci Krescenciji Zwiefelhofer

s. M. Maria Ana Kustura predaje kip maloga Isusa
novoj vrhovnoj glavarici s. M. Radoslavi Radek

GLAS KAPITULA ...

Glasom Kapitula željelo se upoznati sve sestre u Družbi o cjelokupnom radu Kapitula: njegovim programom, razmišljanjima, izborima Vrhovne uprave Družbe, odlukama, zadacima i o samom ozračju u kojem je slavljen Kapitul.

U radu Kapitula sudjelovale su 33. sestre. Nakon izbora Vrhovne uprave, Kapitolu su se pridružile još četiri sestre: s. M. Radoslava Radek, s. M. Imakulata Lukač, s. M. Marija Banić i s. M. Jadranka Lacić.

PORUKE SESTRAMA ...

Kapitul je donio Poruke sestrama koje su plod rada i promišljanja o vlastitom identitetu sestre Služavke Malog Isusa u svjetlu obnovljenih Konstitucija.

Poslane su svim sestrama u Družbi kao znak jedinstva i poticaja Duha za novi žar u služenju.

* Imenovanje pročelnica u Vrhovnoj upravi

s. M. Vesna Mateljan – Pročelnica za promicanje duhovne baštine oca Utemljitelja

s. M. Marija Banić – Pročelnica za odgoj u Družbi

s. M. Ana Marija Kesten – Pročelnica za duhovnost u Družbi

s. M. Jadranka Lacić – Pročelnica ekonomskog vijeća u Družbi

* Redovnički dani

Tema: *Važnost i uloga žene u prenošenju vjere*

- 14. i 15. rujna 2012. u Zagrebu

- 21. i 22. rujna 2012. u Splitu

* Seminar za medicinske sestre

05. – 07. listopada 2012., u Lužnici - Zaprešić

DUHOVNA OBNOVA U DRUŽBI

Srpanj, 2012.

Zajednički život u redovničkoj zajednici

„Čovjek spozna je da je bijedan: on je dakle bijedan, jer to jest. Ali je zaista velik jer je svoje bijede svjestan. „ (Blaise Paskal)

Veliki smo, dakle onoliko koliko smo svjesni realne slike o sebi. Da li se uopće dobro poznajem? Ako se dobro poznajem, radim li na tome da usvojim što više vrlina, a iskorijenim mane? Naime, govoriti ne možemo o zajedničkom životu u redovničkim zajednicama, a da ne postavimo barem neko od prethodnih pitanja te sami na njih odgovorimo, jer smo za njih i najkompetentniji.

Sv. Pavao potiče Efežane, a time i nas kad piše: „Zato vas molim, ja sužanj u Gospodinu, da živite dostojno poziva kojim ste pozvani sa svakom vrstom poniznosti i kreposti, sa strpljenjem podnosite jedni druge s ljubavlju! Nastojte sačuvati jedinstvo Duha, povezani mirom. Jedno tijelo i jedan Duh, kao što ste svojim pozivom pozvani samo k jednoj nadi; jedan Gospodin, jedna vjera i jedno krštenje; jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, koji djeluje po svima i u svima stanuje.“ (Ef 4, 1-7)

Bog je dakle prisutan među nama ljudima, našim zajednicama, samo to često ne zapažamo, ne vidimo, ne čujemo, ne osjećamo. Boga mora netko svjedočiti i možda on upravo čeka na mene i na tebe... Svaki član zajednice osobno je odgovoran kad se odnosi na kvalitetu zajednice, međusobnih odnosa kakvi u njoj vladaju, kao i koliko nam je stalo do njih.

„Nosite bremena jedan drugoga, te ćete tako ispuniti zakon Kristov! Neka svatko ispita svoje vlastito djelo, pa će tada jedino u samom sebi naći razlog slave, a ne u drugome. Da, svatko će nositi svoje vlastito breme.“

Ako nam je Bog smisao života, moto našega životnog odabira, zašto nismo radosniji? I to baš zato jer Bog je izvor najdublje i najveće radosti za čovjeka. Dužni smo biti ljudi dobrote šireći radost gdje god se pojavimo. O kad bi bili svjedoci Kristovi po primjeru sv. Pavla bili bi

radosni i u zajednicama širili radost, a naše svjedočenje treba pratiti jednostavnost.

Stoga „Neka nam ne dodije činiti dobro, da ne malakšemo i ne posustanemo u zajedničkom životu.“ Poznato nam je da ljubav odlučuje o životu, pa tako i u životu redovničke zajednice.

Život u redovničkoj zajednici ne podnosi egoizam, jer on remeti sklad koji u njoj treba vladati. Nastale nesuglasice moraju se evanđeoski izglatiti, inače u zajednici neće biti mira. Čovjek treba nadzirati svoje vladanje, svoj nutarnji razgovor. Jer slava čovjeka leži u vladanju i moći nad sobom.

„Neka se ukloni od vas svaka vrsta gorčine, gnjeva, srdžbe, vike i psovke sa svakom vrstom zloće! Mjesto toga budite jedan drugom prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugom, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu!“ Ove riječi sv. Pavla sadrže bogatstvo čovječnosti i sve ono što u sebi nose... Samo oni koji uzimaju k srcu ove svetopisamske riječi mogu živjeti ljestvicu čovječnosti. Na kojoj ljestvici čovječnosti nalazimo sebe i svoju osobnost? Da li znam praštati i želim li predusresti svađu oazom mira?

Knjiga Izreka nas poučava i kaže: „Zametnuti svađu isto je kao pustiti poplavu: stoga prije nego svađa izbije, udalji se!“

Prava sestrinska ljubav želi dobro drugoga prije nego svoje vlastito zadovoljstvo te prati svjetiljku dobra i čuva je da se ne ugasi.

Da li ja čuvam svjetiljku dobra da se ne ugasi makar trebalo ići protiv mnogih vjetrova i oluja? Na usponu našega radosnoga življenja neka nam budu zvijezde vodilje riječi sv. Pavla kad kaže: „Budite gostoljubivi jedan prema drugome bez mrmljanja! Služite jedan drugoga - svaki milošću kakvu je primio – kao dobri upravitelji mnogovrsne Božje milosti! Ako se tko služi darom služenja, neka je svjestan da radi snagom koju Bog daje, da se u svemu hvali Bog po Isusu Kristu, komu pripada slava i vlast u vijeke vjekova! Amen.“

s. Matea Periš

Molitveni život sestara

„U životu i rastu Crkve sestre ponajprije sudjeluju izgrađivanjem i produbljanjem svoga osobnog duhovnog života, što se prvenstveno postiže molitvenim životom pojedinih sestara i zajednica.“ (Direktorij X. poglavlje čl.99)

Molitva i sakramenti nas ujedinjuju s Kristom. U molitvi i sakramentima struji život koji je jači od svake ljudske nevolje, život koji dolazi od Krista. Molitva jača našu vjeru. „Srce osjeća Boga, a ne razum. Eto to je vjera, Bog koga može osjetiti srce, a ne razum.“ (Blaise Paskal).

Svaka molitva otvara srce za primanje unutrašnjeg svjetla. Koji put se osjećamo kako neprijatelj u nama jedva čeka da zadrijemamo u duši kako bi provalio zidove našega bića, naše kuće i uprljao nam savjest. Budnost u molitvi je potrebna i u povezanosti s Kristom neprijatelj neće imati pristupa k nama.

Često puta smo lijeni za molitvu, za službu Božju, za sv. misu, a to je upravo kidanje povezanosti s Kristom i to je zapreka susretu s Bogom i gubitak povjerenja u njega. Tko moli taj razgovara s Bogom. Tko moli posjeduje smirenje... Da bi razgovarali sa svojim Bogom treba uspostaviti kontakt i povući se u osamu.

Klonula snaga našega života u vjeri opet će rasti prema zvijezdama, jer Bog nam može pomoći kako bi se uspinjali strmim putem u Očevu kuću.

Neka nam na putu našega molitvenog života na pouku bude tekst iz Svetog Pisma: „Ako komu od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu je. Ali neka ište s vjerom, bez ikakva sumnjanja, jer je onaj koji sumnja sličan morskom valovlju koje vjetar podiže i tamo-amo goni. Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospodina, jer je čovjek s razdijeljenom dušom nestalan u svim putovima svojim.“ (Jak 1, 5-9)

Molitva je čovjekov najplemenitiji izraz, istinski uzdisaj duše. Ona je nužna kao život sam.

„Kao što naše tijelo ne može živjeti bez hrane, tako ni naša duša ne može duhovno ostati na životu bez molitve.“ (Sv. Augustin)

Da li ljubimo molitvu? Znamo li pravo moliti...? Ne bismo li ipak morali moliti nebeskoga Oca da nam udijeli svoga Duha i nauči nas moliti?

Srce koje ljubi svoga Gospodina samo će od sebe pronaći riječi kojima će očitovati tu svoju ljubav. S pravom ističe Charles de Foucauld: „Moliti znači misliti na Boga ljubeći ga!“ Molitva je življena vjera.

Vjerujemo tek tada kad molimo. U molitvi se zahvaljujemo našem nebeskom Ocu, nasljeđujemo Krista da bismo postali djeca Božja.

Pisac Phil Bosmans napisao: „Ptica je ptica kad leti; cvijet je cvijet kad cvate; čovjek je čovjek kad moli!“

s. Matea Periš

Rujan, 2012.

Naša obnova u duhu pokore i sabranosti

„Tijesna je za te kuća duše moje, proširi je. Ruševina je: popravi je. Ima na njoj nešto što vrijeđa oči tvoje: priznajem i znam. Ali tko će je očistiti? Ili kome ću ako ne tebi vapiti: Od tajnih grijeha mojih očisti me, Gospodine, a od tuđih poštedi slugu svoga. Vjerujem pa zato i govorim.“ (Sv. Augustin).

Neka nam ove misli sv. Augustina budu uvertira za razmišljanje na naslov zadane teme. Bogu se treba pokoriti. Kad se pokoravamo Bogu dublje vjerujemo u njega, učimo mu se povjeravati, a u srcu nam raste mir, radost i pouzdanje. Bog je našoj savjesti autoritet i ako Boga niječemo, naša savjest živi bez autoriteta, a to ne vodi dobru. Mi ljudi trebamo nekoga komu možemo zavapiti, prema komu možemo ispružiti ruke. U nevolji trebamo pomoćnika – Boga. Čini nam se često puta da se između nas i Boga nalazi zid, koji nas od njega razdvaja. Zašto je u nama to što nam priječi da se udaljimo od naših grijeha? „Ispovjedaonica je najbolje mjesto borbe protiv grijeha, borbe koja nas čuva u milosti, a milost omogućuje zdrav rast i duhovni napredak.“

Sami odlučujemo hoćemo li pasti u ponor ili ćemo pokušati usmjeriti naš životni put prema Bogu. Koje su to moje i tvoje poteškoće koje nam priječe da nađemo put istinskoga povratka k Bogu...? Da li su to poteškoće vjere ili pak nešto drugo...? Molitva je ona koja je potrebna za milost vjere. Na krhkoj vjeri nema duhovne izgradnje. Imati pravu vjeru nije jednostavno i iziskuje napor i dalek je put do susreta s beskonačnim. Zato nam treba ustrajna molitva da bi nam Bog pomogao shvatiti njegovu

opstojnost kako bi nam omogućio jasno vidjeti cilj našega životnoga puta da bi dospjeli k njemu. Potrebna nam je Božja pomoć da temelji našega redovničkoga života budu sigurni, kako bi na njima podigli zgradu našega života. Ispravnom savjesti uređujemo naše odnose s Bogom i po njoj uspostavljamo istinski mir u našoj duši.

Predati se Bogu znači doživjeti istinsku radost i blaženstvo. Znamo da Bog poštuje slobodu svakog čovjeka. On ne osuđuje nikoga. Sami odlučujemo za ili protiv zajedništva s Bogom. Bog ljubi onoga koji se protivi grijehu i pokazuje spremnost prihvatiti dobro i ostati u milosti Božjoj. U bijedi svoga grijeha čovjek treba upraviti svoj pogled u Boga moleći i tražeći njegovo smilovanje u pouzdanju da ga neće napustiti da smo ga i tisuću puta uvrijedili ili zatajili. Bog oprašta stalno onome koji vjeruje u njega. Umijeće duhovnog života jest u prihvaćanju Božjeg oproštenja kako bi nam izbrisao našu prošlost i omogućio nam jedan potpuno novi početak. Nutrina čovjekova puno je važnija od onoga izvanjskoga i to nam treba ostati kao stalna opomena u našem redovničkom životu.

Duboka svijest i pravilan raspored životnih vrednota ogledalo su našega nutarnjeg sklada. Čovjek svojom vanjštinom često puta pred drugima nastoji prikazivati sebe u boljem svjetlu, no realnost je sasvim drugačija. Zadovoljstvo je to, koje kratko traje jer to nije u skladu s istinskim stanjem nutrine. Često puta samo je to maska onom pravom našem stanju i naš identitet bit će ubrzo otkriven. Naš životni uzor je Krist koji je svojom poniznošću postao slavan, svojom malenošću postao velik. Njegova milost širi ruke, spremne da nas prihvate. Darujmo mu svoje srce i svoju dušu. Poklonimo svoj život njemu, jer: „Svuda je bol, jer sve prolazi, Bog jedini ostaje i samo je u njemu prava sreća.“

s. Matea Periš

DUHOVNE OBNOVE I DUHOVNE VJEŽBE

Duhovna obnova u sarajevskoj provinciji

U Provinciji Bezgrješnoga Začeca BDM održana su četiri turnusa duhovnih obnova. Tema za sva četiri turnusa duhovne obnove bila je ista: *Vjera i Odluke XIII. provincijskoga kapitula*. O sadržaju i ozračju izvještavaju nas same sudionice.

GROMILJAK: O duhovnoj obnovi u Gromiljaku piše s. Ana Marija Kesten. Duhovna obnova za sestre u našoj provinciji predviđena je svakoga dvadesetpetoga u mjesecu kada na duhovni način u našim zajednicama obilježavamo dan Isusova rođenja ili Božić. Tako su se 25. siječnju 2012. godine sestre iz više zajednica okupile na dan duhovne obnove u *Kući Navještenja* na Gromiljaku. Duhovnu obnovu je vodila naša s. Ljilja Marinčić koja je na početku svoga izlaganja istaknula **poziv pape Benedikta XVI.** na dosljedno pripremanje Godine vjere kojega je

Papa darovao Crkvi u dokumentu (Porta fidei) „Vrata vjere“.

U uvodu dokumenta naglašena je važnost dokumenata II. vatikanskoga sabora, te bogatstvo Katekizma Katoličke Crkve koji nam govori o sadržaju katoličke vjere. Sveti je Otac pozvao Crkvu da krene putem nove evangelizacije. Vjernike se potiče na

obnovljeno obraćenje Gospodinu i ponovno otkrivanje bogatstva vjere, kako bi svi vjernici bili vjerodostojni i radosni svjedoci uskrsloga Gospodina.

Kroz svoje izlaganje s. Ljilja se dotaknula važnih točaka našega redovničkoga života. Podsjetila je da smo kao redovnice pozvane biti jedinstvene. Ono što naučavamo trebalo bi se poklapati s onim što živimo. Važno je ne staviti u drugi plan unutarnju pripadnost Kristu.

Duhovna obnova je upravo trenutak u kojemu se ogleda naše unutarnje stanje. Mogle bismo se, stoga, upitati: Kako smo zahvaćene duhom

slušanja i proučavanja naših konstitucija, Direktorija, Statuta, odluka Kapitula i drugih Družbinih spisa koja nam se nude tijekom godine?

Naš život bi trebao jasno svjedočiti da smo mi uistinu Služavke Maloga Isusa. Da zastupamo načela naše Družbe i Provincije. Zato su i odluke XIII. provincijskoga kapitula koje su nam darovane zapravo Božje poruke nama danas. Važno je shvatiti ozbiljno svaki dokument, odluku, jer nam kroz njih Bog želi nešto reći.

Tako je tijekom našega XIII. provincijskoga kapitula, iščitavanje Božje poruke bilo usredotočeno na dragocjenost poziva što ga čuvamo u krhkim posudama. Da bismo mogle sigurnije čuvati dragocjenost poziva, potrebno je koristiti se darovanim nam uputama koje nam je Bog namijenio po našoj redovničkoj zajednici. To su: *naš Otac Utemeljitelj, poziv biti Služavkom Maloga Isusa, biti sestra, darom sestrinskoga zajedništva. Kapitul je posebno istaknuo da je naše poslanje izvor i plod zajedništva, izvor i plod osobnog ostvarenja i radosti.* Kako su ovi darovi neprocjenjivi, potrebno je da se svaka sestra trudi sačuvati tu vrijednost kako u svome životu tako bdijući u duhu sestrinstva i nad darom poziva svake sestree.

Kapitul nam je posvijestio da za čuvanje dragocjenosti poziva imamo i **pomagala** koja su lijek našoj krhkosti, a to su: *molitva; meditacija; kontemplacija; dan pustinje; dan mjesečne duhovne obnove u zajednici i duhovne vježbe.*

Na kraju svoga izlaganja s. Ljilja je zaključila da tko želi živjeti odvojen život od zajednice, svakako nije udario sigurnim putem savršenstva vlastitoga staleža. I mi – Služavke Maloga Isusa pozvane smo u ovom vremenu dati svjedočanstvo sestrinskoga života najprije u našoj redovničkoj zajednici, a zatim u svijetu gdje smo poslane dati svjedočanstvo vjere u Isusa Krista.

U sestrinskom zajedništvu okupile smo se kod euharistijskoga stola kako bismo zahvalile Bogu za ponuđene darove u našem redovničkom pozivu te molile za prosvjetljenje kako bismo u ovom trenutku odgovorile povjerenom nam zadatku našega XIII. provincijskoga kapitula. Nakon misnoga slavlja naše sestrinstvo se nastavilo u „svetištu zajedništva“ u radosti kao na Božić.

EGIPAT: Ozračje s drugoga turnusa duhovne obnove, koje se odvijalo u samostanu *Egipat*, prenosi s. Rafaela Ivić. Duhovna obnova je započela u subotu, 25. veljače 2012. – na početku milosnoga vremena korizme, te na

dan kada na poseban način obilježavamo dan Isusova rođenja – Božić. Duhovnu obnovu je vodila s. Ana Marija Kesten. Bio je to trenutak za sestrički susret u zajedništvu s Bogom kako bismo zajedno razmišljale o našem poslanju u Crkvi i suvremenome svijetu koje nam je ponovno darovano po odlukama XIII. provincijalnoga kapitula, te tako osnažile vjeru u Trojedinoga Boga i navijestile svima do kojih dođemo Radosnu vijest. Po primjeru našega Utemeljitelja i mi smo pozvane posvjedočiti: Isus je središte svih vremena, svega svijeta i svih budućih vjekova.

U prvom djelu teme razmišljale smo o daru vjere što ga čuvamo u krhkoj posudi. S prvom nedjeljom došašća, točnije 27. studenoga 2011. započela je godina vjere u našoj Vrhbosanskoj nadbiskupiji, kao priprava za proslavu Godine vjere s općom Crkvom koju je najavio papa Benedikt XVI. Netko reče:

Vjera je ukras duha s novim svjetlom. I nastavlja taj ukras u duši čovjeka, tj. vjeru mogu vidjeti samo oči vjere, kada svjetlo vjere koje proizlazi iz božanskoga lika Isusa Krista pada na njih. Krist nam je otvorio vrata vjere koja nas vode u susret k Njemu do nebeskoga zajedništva. Taj put kršćani osvajaju putem molitve. Ponekad se pitamo: Gdje je izvor molitve i zašto postoji potreba za njom? Izvor molitve je u samome Bogu, u Njegovu Trojstvu. Naš odgovor na Božji poziv trebao bi biti neprekidna molitva. Slijedeći Krista i hodeći s Njim, čovjek-vjernik, u bilo kojem staležu bio, postiže promjenu vlastitoga stanja, jer Krist je došao da promijeni, preoblikuje i obnovi našu narav, da svojim Božanskim Duhom oporavi i prožme našu dušu. U drugom djelu teme razmišljale smo o daru dragocjenosti poziva koji čuvamo u krhkoj posudi. s. Ana Marija je analizirala odluke našeg XIII. provinciskoga kapitula koje su nam darovane kao Božji odgovor na naše pitanje: Gospodine, što nam je činiti? U njima imamo odgovor što Bog očekuje da svaka od nas učini u ovo vrijeme.

Našu duhovnu obnovu zaključile smo klanjanjem pred Presvetim sakramentom i svetom misom koju je predslavio fra Slavko Topić koji je u svojoj propovijedi istaknuo da dugujemo zahvalnost Bogu za sav naš život koji ga iz dana u dan obasiplje svojim darovima. Naš Bog zaslužuje zahvalnost od nas. Zahvalan čovjek nikome nije opasan. Zahvalan čovjek

je osoba koju vole i Bog i ljudi. Bogu zaista hvala na ovom duhovno bogatu danu.

ZAGREB: O duhovnoj obnovi u samostanu sv. Josipa u Zagrebu izvijestila je s. Kristina Adžamić. Duhovnu obnovu na Črešnjevju – Zagreb predvodila je s. M. Ljilja Marinčić 25. travnja 2012. U jednodnevnoj duhovnoj obnovi sudjelovalo je 14 sestara iz zajednica: Črešnjevec, Generalna kuća, Voćin, Brodsko Vinogorje, Vitez i Čardak.

Dan duhovne obnove bio je darovano vrijeme za gledanje nutarnjega stanja duše i odnosa prema Bogu, sebi, bližnjima – susestrama i onima kojima nas Bog šalje da im služimo u duhu i karizmi Družbe.

Duhovna obnova je počela u 9 sati i 30 minuta, molitvom i izlaganjem s. M. Ljilje. U svjetlu vjere predstavila nam je Odluke XIII. provincijskoga kapitula, te njihovu važnost za naš duhovni rast u duhu i karizmi Družbe. Posebno je istaknula: „ ... mi Služavke Maloga Isusa trebamo biti u potpunosti zahvaćene našim Konstitucijama, Direktorijem, Statutom, odlukama Kapitula i Pravilnikom povjerenstava. Kad imamo neko pitanje, trebale bismo najprije uzeti Konstitucije i ostale dokumente i vidjeti što oni o tome kažu. ... Sve naše djelovanje i življenje treba biti u skladu s tim. ...“ S. Ljilja je u kratkim crtama predstavila bitne točke kojima se Kapitul bavio: dragocjenost poziva i poslanja svake sestre unatoč osobnoj krhkosti, te prvenstvo molitve u našem životu, ... Zaključila je izlaganje riječima o duhovnom daru ljubavi prema Isusu Kristu i ljepoti duhovnoga sestrinstva koje smo dužne svjedočiti u današnjem svijetu.

Nakon izlaganja slijedio je grupni rad, kada se razgovaralo o važnosti primjene u konkretnom životu odluka XIII. provincijskoga kapitula.

Poslijepodne je provedeno u molitveno–meditativnom ozračju, što ga je priredila i vodila s. Ljilja. U tišini Svetohraništa svaka je sestra pred Gospodina iznosila svoje potrebe, želje, zahvale, ... te sve zajedno molile

za sve sestre u Družbi da u duhu vjere, ljubavi i služenja žive svoje posvećenje Bogu, kao i za nove članove Družbe kojima Bog daruje poziv i poslanje u našoj Družbi. Završne riječi molitve bile su za kršćanske

obitelji da u duhu požrtvornosti i velikodušnosti daruju u službu Bogu djecu kojoj Bog upućuje svoj poziv.

U 15 sati bila je prilika za svetu ispovijed i slavlje svete mise, koju je sa sestrama slavio karmelićanim o. Ervin. Poslije misnog slavlja sestre su još neko vrijeme ostale u zajedničkom razgovoru da bi se potom duhovno osvježene vratile u svoje zajednice.

MOSTAR: O duhovnoj obnovi u Mostaru piše s. Klara Jerković. U rano subotnje jutro 26. svibnja 2012. godine okupilo se desetak sestara iz zajednica Mostar, Neum, Prozor i Vitez na duhovnu obnovu koju je predvodila s. Ljilja Marinčić koja nam je najprije progovorila o vjeri. Između ostaloga citirala je papu Benedikta koji u knjizi *Svjetlo svijeta* reče: „Među milijardu i dvjesto milijuna ima mnogo onih koji iznutra nisu s nama. Sveti je Augustin još u svoje vrijeme rekao: 'Mnogi su vani, a čini se da su unutra; a mnogi su unutra, a čini se da su vani.'“ Bila je to prigoda da se svaka od nas zapita je li unutra ili je vani? Komu ja iznutra pripadam?

s. Ljilja je zatim progovorila o očitovanju naše pripadnosti Isusu i zajednici. Naše misli, osjećaji, govor, cjelokupno ponašanje trebalo bi pokazivati stav sestre Služavke Maloga Isusa. U nutrimi se svaka zapitala: Jesam li prepoznatljiva kao Služavka Maloga Isusa na svakome mjestu, pa i na odmoru? Nadalje smo razmišljale o tome koliko je Isus prepoznatljiv u svjedočanstvu našega života. U našoj nutrimi je odjeknulo pitanje: Kakav bi Isus bio kad bismo ga opisivali po mom životu? Nastavile smo razmišljati o svakoj pojedinoj točki Odluka XIII. provincijskoga kapitula.

Budući da je bila uočnica Duhova, za popodnevnoga klanjanja smo razmatrale o darovima Duha Svetoga. Nakon našega zajedničkoga klanjanja došao je biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski – mons. dr. Ratko Perić i održao nam predavanje na temu „Dragocjenost zvanja u glinenim posudama“. Nakon predavanja mons. Ratko je slavio svetu misu u sestarskoj kapelici. Nakon misnoga slavlja svaka je pošla u svoju zajednicu svjesna da dragocjeno blago zvanja i poslanja nosi u krhkoj posudi. Zahvalne smo Bogu da nas je i po ovoj duhovnoj obnovi učvrstio u molitvi i oslanjanju na Njega.

Duhovna obnova u korizmi

Vijeće za trajni odgoj u Provinciji sv. Josipa, organiziralo je četiri seminara jednodnevnih susreta ili duhovnih obnova u korizmi za sestre. Prvi takav susret bio je u petak, 24. veljače 2012., u Dubrovniku, u našem samostanu sv. Obitelji.

Susret je vodio liturgičar p. Jozo Milanović, benediktinac, na temu: " **RIJEČ BOŽJA U REDOVNIČKOM ŽIVOTU**". Kako nas uči evanđelje, "Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih" (Mt 4,4), stoga je i ova tema važna za naš redovnički život, jer bi iz Riječi trebali crpiti riječi koje upućujemo jedni drugima i koje nam ispunjaju dušu.

Program obnove bio je: U 09 i 11 sati predavanje, u 12. molitva Šestog časa, u 15. sati predavanje i u 17. sati Euharistijsko slavlje s Večernjom molitvom.

o. Jozo Milanović, se uistinu potrudio da nam što više približi Riječ Božju. Njegove riječi govorile su nam o jednostavnosti i potrebi Riječi u našem životu:

- Sestre bi trebale biti otvorene Riječi Božjoj, hraniti se njome, kako bi uistinu bile sposobne vršiti Božju volju i postići vlastito posvećenje. Gospodin nas i danas zove i pozdravlja kao nekoć Mariju: Zdravo sestro... Ako nemamo te vjere u sebi, kako ćemo odgovoriti, ako On izgovara naše ime? Ako ne vidimo vjerom, sve postaje klimavo. Ako nemamo vjere, križ se ne može nositi. Ako smo s Bogom stalno u vezi i čvrsto vjerujemo u Njega, sve će biti riješeno. Jer, Božja ruka vodi svih i Njegova riječ je naše spasenje. Evanđelje se čita, a mi trebamo slušati i vidjeti, da je ono danas upućeno nama Služavkama.

- Što možemo dati, ako ne vjerujemo da smo obdareni? Bog nas s velikom ljubavlju gleda, a mi bismo isto tako s velikom ljubavlju trebali gledati sve oko sebe, posebno naše bližnje kako bi osjetili da su naši odnosi ispunjeni Božjom dobrotom. Bog je dao svakome savjest.. Najbolje je reći,

Bože evo me, neka mi bude po Riječi Tvojoj. Ako nam On, Krist, nije na prvom mjestu, onda ništa drugo ni nije na svom mjestu.

o. Jozo je stavio naglasak na sklad Isusove Riječi i naše. Ako ove riječi stoje usklađene, taj sklad se odražava na razne načine. On je kao višeglasna pjesma...

Na Euharistijskom slavlju kroz homiliju o. Jozo je govorio o korizmi i postu, te naglasio kako je post uvijek vezan uz žrtvu koja priprema gozbu, a naša žrtva se očituje u služenju bližnjima.

Na ovom susretu sudjelovale su sestre iz naše zajednice u Dubrovniku, iz Mandaljene i s.Leticija iz zajednice u Vrgorcu.

s. Magna Borovac

Solin

Riječ Božja u redovničkom životu

U organizaciji Vijeća za trajni odgoj naše Provincije, u Solinu, u samostanu „sv. Rafaela“, održan je seminar na temu: *Riječ Božja u redovničkom životu*, a vodio ga je o. Jozo Milanović, benediktinac. Seminar je održan od 08. do 10. ožujka, odnosno svaki dan se izmjenjivala druga grupa sestara. O. Jozo nam je kroz tri predavanja u toku dana govorio o Riječi služeći se *Svetim Pismom* i pobudnicom pape Benedikta XVI. *Verbum Domini*.

Sažetak predavanja

„Milje mi je Bože moj vršit volju Tvoju. Zakon Tvoj duboko u srcu ja nosim“ (Ps 40,9)

- *Kako slušamo Onoga za kojim idemo i kojeg slijedimo?*
- *Je li nam Njegov Zakon duboko u srcu?*

Riječ Božja je izvor naše duhovnosti. Trojedini Bog je već u sebi neprestani razgovor božanskih osoba, razgovor Ljubavi. Oni su Jedan. Bog i nas želi uključiti u taj dijalog ljubavi koji je vječni razgovor. Kako bi i nas uključio u razgovor i Riječ nam na ljudski način govorila o Bogu, Bog se utjelovio. Utjelovio se i kako bi nas predvodio u našem odgovoru Bogu.

„U početku bijaše Riječ“ (Iv 1,1)– U početku bi kod čovjeka, posebno redovnice, redovnika trebala biti ŠUTNJA. Ona ne znači prazninu, nego šutimo jer želimo čuti i razumjeti. Bog govori u početku, On ima prvu i glavnu Riječ. Mi moramo slušati i šutjeti.

Naš život je živ jer je u neprestanom razgovoru s Bogom. Mi ne drugujemo samo sa Svetim Pismom, nego sa živom Riječi koja nam svaki dan iznova govori. On je obećao da ostaje s nama u sve dane do svršetka svijeta. On govori – mi slušamo.

„Slušajte ga!“ (Mt 17,5; Mk9,7)– naš život je slušanje Onoga koji nas zove da Ga slijedimo. Mi se zovemo po Njemu i naš život je uzeti svoj križ, ići za Njim i slušati Ga.

Mi smo izabrani, to je dar, ali to znači da se mi malo bolje moramo uključiti u razgovor, slušanje. Ali, nama se često dogodi da poput trojice apostola koji su trebali bdijeti uz Isusa, zaspemo.

Bog uvijek pronalazi način da nas pozove. No, na početku našeg razgovora s Bogom, trebalo bi se zapitati: „*Da li ja doista vjerujem da Bog meni danas govori?*“

Cijela Riječ je usmjerena na tebe, cijelog sebe usmjeri prema Njoj, tj. cijeli naš život je odgovor na Božju Riječ.

Marija je dala svoj odgovor Bogu preko anđela, ali radost koja je ušla u njen život nije mogla sakriti, nego je širila dalje, otrčala je Elizabeti u Gorje. Radost koja dolazi od Boga, širi se, daruje se. Ta sreća „ne da mira“, odnosno donosi mir, ali taj se mir raznosi, dariva, dijeli.

„*Da bi se ispunilo Pismo...*“ (Iv 19,28)Na kraju svog života Isus

izgovara riječi kako bi se ispunilo ono što je pisano. Naš život bi trebao biti ispunjenje Pisma. Time nam govori kako je moguće živjeti naš život u skladu s Njegovom voljom.

Ovo naše duhovno druženje dobilo je svoj vrhunac u Euharistijskom slavlju, gdje nam se Ljubav darovala u Riječi i Tijelu, a o. Jozo nam je približio Riječ u prigodnoj propovijedi. Iz propovijedi jednog od ovih dana izdvajamo dvije misli: „*Kamen koji odbaciše graditelji, postade kamen zaglavni.*“ (Mt 21,42) – Gospodin je preobrazi taj odbačeni kamen i učinio Ga kamenom zaglavnim; *Jesu li vinogradari ili vinorušitelji?* – Bog njihovu zloću preobrazuje da se dogodi dobro – taj čudesni urod na vinu, na križu nastaje čudesno pripremanje vina – krvi. Gospodin i iz nas mora iscijediti sok da nas obnovi, izgradi.

Ova duhovna obnova je bila posebna i za naše štíćenike kojih je u ovom samostanu 20. Oni su radosno iščekivali posjete sestara, ali i o. Joze, koji je dio svog vremena koje proboravio u našoj zajednici posvetio i njima. Zahvaljujemo o. Jozi Milanoviću na bratskom govoru o Riječi koja preobražava naš život, sestrama iz Vijeća za trajni odgoj koje su organizirale ovaj seminar, kao i sestrama samostana „Sv. Rafaela“ na sestriškom dočeku.

sestra

Sarajevo

Osvrt na dvoje duhovne vježbe

U petak, 23. ožujka 2012. godine, započele su prve duhovne vježbe, koje nam u kratkim crtama prenosi s. Rafaela Ivić.

Na našem *Taboru* u kući molitve i tišine – *Kući Navještenja* na Gromiljaku – započele su šestodnevne duhovne vježbe koje je predvodio vlč. Pavo Škerija – župnik katedralne župe u Sarajevu. Duhovne vježbo smo, kao i inače, započele zazivom Duhu Svetomu i molitvom koja je hrana za naš duhovni život i sredstvo zauzimanja za drugoga. Na samom početku duhovnih vježbi vlč. Pavo nam je zaželio da se uistinu susretnemo sa živim Bogom, da ga susretnemo tu u tišini i u dubini svoga srca. Pozvao nas je da budemo svjesne visoke Božje službe koju nam Bog daruje iz dana u dan. Svakoga smo dana pozvani na Izvor života, a taj Izvor je sam Krist koji napaja naš život.

Vlč. Pavo je progovorio i o našim zavjetima. Posebni naglasak je stavio na zavjet poslušnosti, naglašavajući: „Da bi sestre bile poslušne svojoj glavarici, moraju kao prvo biti sjedinjene sa svetom Euharistijom.“ Kršćanin, a još više redovnica, naglasio je – pozvana je da bude podložna i poslušna, jer se kaže: *Oni koji slušaju, ne griješe, a koji izdaju naredbe, mogu pogriješiti*. Dužne smo, stoga, shvatiti poslušnost ne kao teret nego kao blagoslov. Zato treba tražiti oslonac u Kristu da se može ići uvijek naprijed s Kristom i uz Njega. A to sve s vjerom, koja je bez djela mrtva.

Vjera se mora pretvoriti u djela koja čine čovjeka sretnim. Moramo se odreći svega što nije od Boga, poput blažene Terezije iz Kalkute, koja reče: „Postati ropkinja Volje Božje.“ I zato naše siromaštvo nije ništa drugo nego biti sva za Isusa koji je naše najveće bogatstvo. A doći do tog bogatstva treba dosta žrtve, odricanja i

trpljenja. Samo trpljenje za Isusa spašava i posvećuje dušu. Tko ne zna što je žrtva, taj ne može razumjeti što je kršćanstvo. Trpljenje iz ljubavi prema Bogu donosi blagoslov i s tim blagoslovom i svojim životom blagoslivljamo druge, jer naše trpljenje zajedno s Kristovim spašava svijet.

Ne znamo što Bog čini po nama, ali jedno smo sigurni da Bogu treba služiti vjerno i u radosti srca. Bitno je doživjeti Isusa u svom životu i opredijeliti se za Njega poput Marije koja je rekla svoj velikodušni *DA* kako bi izvršila volju Božju.

Bogu hvala za ove milosne dane, a hvala i vlč. Pavi koji je sijao i posijao Riječ Božju u nama i u našim srcima. Na nama je da dopustimo da se ta Božja Riječ ostvari po nama i u nama kroz naš život i naše poslanje.

Druge duhovne vježbe trajale su od 2. do 8. svibnja 2012. godine u *Kući Navještenja* na Gromiljaku, u kojima su sudjelovale dvadeset i dvije sestre. Iskustvo s tih duhovnih vježbi prenosi nam s. Danica Bilić i s. Monika Mrkonjić. Voditelj duhovnih vježbi bio je p. Mato Anić – isusovac, pa je logično pretpostaviti da su bile u duhu sv. Ignacija, drugačije od dosadašnjih duhovnih vježbi. Bilo je to novo iskustvo meditacije, rada i osobne vježbe. P. Mato nas je podsjetio kako je cilj duhovnih vježbi da čovjek samoga sebe pobijedi i svoj život uredi ne

dajući se voditi ni od kakva nagnuća koje bi bilo neuredno – kako bi se u slobodi mogao dati Bogu na raspolaganje, da ga On može voditi svojim Duhom.

Duhovne vježbe smo započele meditacijom *Boga otkrivam u sebi*. Svatko od nas ima neko iskustvo, neki doživljaj Boga u svome životu. Boga možemo otkrivati na razne načine: kroz našu povijest, osjećaje, tijelo, razum, volju, a i u duhovnim stvarima. I zato je to od bitne važnosti za naš duhovni život, našu upućenost na Boga. Što je to iskustvo snažnije, to nas više povezuje s Bogom.

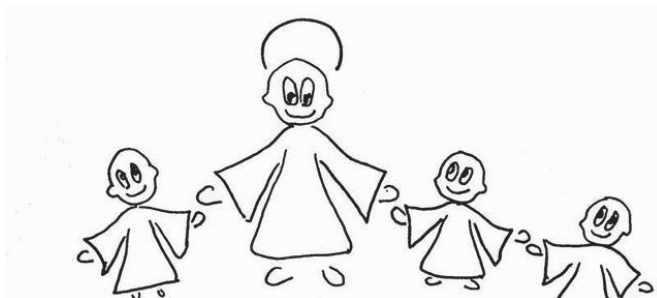
Druga meditacija duhovnih vježbi bila je: *Bog središte, smisao i temelj ljudskoga života*. Razmatrale smo Lk 10,38-42 (Marta i Marija) gdje Isus ulazi u njihovu kuću i osjeća se kao među svojim. Želi svojim prijateljima donijeti mir, radost, svjetlo i ljubav. Tako dolazi u susret i nama u duhovnim vježbama. Želi ući u naše misli, osjećaje, djela, planove i poslove. Ključno mjesto na kome se susrećemo s njim jeste u središtu našeg bića. Isus želi biti u tom središtu, želi zauzeti mjesto koje jedino njemu pripada. On želi biti to SREDIŠTE. Ispravno služenje Bogu je kada mu dademo prvo mjesto u srcu i kada mu služimo kako On to želi. Kad previše naglašavamo svoje planove, poslove, želje, odluke itd., mi tada – poput Marte – namećemo Isusu sebe i svoje djelovanje. Marija je našla ono najpotrebnije: stavila je Gospodina u središte svoga bića. Da bismo ga i mi – poput Marije – stavili u središte, moramo to središte napustiti!

Tijekom duhovnim vježbi imale smo razne meditacije i vježbe: od Isusova utjelovljenja – rođenja do smrti, uskrsnuća i puta u Emaus. Posvijestile smo si da je svaka od nas pozvana biti sudionica Otkupljenja danas u svijetu. Povlaštene smo od Boga, stoga i odgovorne. Ostaje pitanje: koliko i kako komuniciramo s Riječju Božjom? Uz tekst Lk 2,1-14 otkrivala smo Boga u veličini i ljepoti SIROMAŠTVA.

Na kraju duhovnih vježbi imale smo nagovor o ispitu savjesti i svetoj ispovijedi. U vježbi smo svaka osobno razmišljale i uvidjele: ako naše srce nije čisto, mi istodobno čupamo posađeno te tvrdimo i demantiramo istu stvar, vučemo ljude k Bogu, a i guramo ih od Boga. U svetoj ispovijedi smo doživjele ljubav i milosrđe nebeskoga Oca. Jedno od pitanja koje nam je p. Mato postavio za razmišljanje bilo je: Što je NEBO? Nebo je familijarnost s Bogom, osobno stanovanje kod Boga, sudioništvo u Božjem životu. Ući u tu sreću mogu samo putem vjere, ljubavi i odanosti. Po milosti Bog stanuje u meni i ja u njemu, čime već u klici ostvarujem KRISTOVO KRALJEVSTVO. Doživjeti to blaženstvo

mogu jedino ako se predam Bogu. Veličina moje ljubavi omogućuje mi iskustvo sjedinjenja s Bogom.

Tijekom duhovnih vježbi razmišljale smo i o Mariji te uočile četiri temelja na kojima je izgradila zgradu svojega života i svoje suradnje s Bogom: 1. Marija sluša, 2. Marija moli, 3. Marija rađa, 4. Marija prinosi. Bog želi po Mariji da i mi naučimo i da rado molimo s drugima poput apostola koji su postojano molili s Marijom, da u molitvi budemo jedno srce i jedna duša, tada nema stvari koje nam Bog po molitvi ne bi darovao. Predanje Bogu je cilj našega života i vrata u vječni život. Sve naše meditacije su bile prožete osobnim radom – vježbom i adoracijom pred Presvetim, gdje smo u razgovoru sa ŽIVIM ISUSOM crpile ljubav i snagu za život i služenje. Duhovne vježbe su nam bile doista okrpjeka, ispunile su nas srećom i radošću. Zahvalne smo Bogu, p. Mati za vodstvo duhovnih vježbi, te provincijskoj glavarici s. Admirati Lučić i sestrama iz zajednice na Gromiljaku!

DUHOVNE VJEŽBE ZA SESTRE U SAMOSTANU "ANTUNOVAC"

25. - 30. 6. 2012.

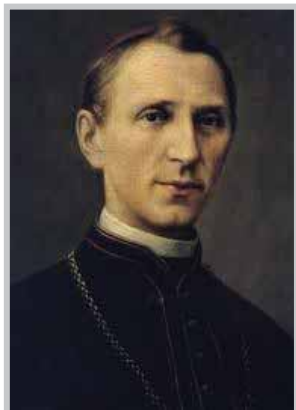
"Teologija i duhovnost Euharistije" - bila je tema ljetnoga turnusa duhovnih vježbi pod vodstvom fra Ivica Petanjka, kapucina, koji nam je prikazao povijesni, teološki, liturgijsko-sakramentalni i duhovni vid Euharistije. Naglasio je da bez nje nema Crkve, ali i bez Crkve nema Euharistije. Ona je znak jedinstva Crkve i veza ljubavi. Nije individualni čin, niti privatna pobožnost. Vjera se rađa slušanjem i zato Riječ Kristova nije manja od Njegova Tijela. U euharistijskim prilikama Krist nam daje sebe, svoju osobu. Euharistija je Kristova gozba i žrtva; tako i mi slaveći Euharistiju trebamo svoj život darovati i žrtvovati se za druge. Sveta misa nas dotiče u svim našim stanjima i ona za nas ima neizmjernu vrijednost. Euharistija nije odvojena od života i nije samo obredno nego i životno slavlje.

SMI

SLUGA BOŽJI JOSIP STADLER ...

Josip Stadler u Metkoviću

U nedjelju 25. ožujka 2012. u Metkoviću, u crkvi sv. Ilije, i u crkvi sv. Nikole, te u filijalnoj crkvi sv. Frane na Kladi, s. Vesna Mateljan i s. Maneta Mijoč, kod svih svetih misa govorile su o svetačkom liku SB Josipa Stadlera i karizmi koju je Duh Sveti preko njega udijelio Družbi sestara Služavki Maloga Isusa. Bio je to početak pripreme za proslavu stote obljetnice dolaska sestara u Metković koja će svečano biti obilježena prvog svibnja 2012.

S. Vesna i s. Maneta su pokušale približiti Stadlera kao čovjeka koji je bio veoma osjetljiv na socijalne probleme svoga vremena, koji je imao materinje srce prema sirotinji, a sav uronjen u Božju ljubav i pouzdanje.

Stadler je posjetio više puta Metković. Godine 1904. na blagdan Bezgriješne imao je sv. misu u crkvi sv. Ilije. Metkovčani su tada tražili da im pošalje sestre za odgoj djece u zabavištu i izobrazbu ženske mladeži. On je toga dana pisao časnoj majci Krescenciji kako ljudi u Metkoviću žarko žele sestre i čim bude moguće kupiti kuću, poslat će ih ovamo. To se dogodilo 1912. Tada je došlo prvih pet sestara SMI u Metković. One su od početka vodile zabavište, imale domaćinsku školu, poučavale djevojke u ručnom radu, u sviranju glasovira, poučavale njemački jezik, vodile crkveno pjevanje i uređivale crkvu. U njihovoj zgradi bila je i građanska škola. Uvijek su bile bliže siromasima, bolesnicima i potrebnima u ovom mjestu. Kad su im komunisti oduzeli imovinu i polje rada i dalje su bile pastoralne suradnice, osobito u katehizaciji, a čuvale su djecu i brinule o nemoćnima. Božja ljubav prema njima nije nikada izostala jer je i njihova prema bližnjima bila očita. I nakon dugih stotinu godina su ovdje i služe malom Isusu vršeći djela ljubavi.

sestra

PROSLAVE I DOGAĐAJI

Split

Proslava Dana provincije sv. Josipa

Proslavu Dana provincije sv. Josipa u našoj provincijalnoj kući, samostanu sv. Ane, započeli smo trodnevnicom kroz koju smo Euharistijskim slavljem i klanjanjem pred Presvetim, molili za Provinciju. Euharistijsko slavlje kroz trodnevnicu je predvodio naš samostanski kapelan don Vjekoslav Pavlinović. Na sam blagdan sv. Josipa, Euharistijsko slavlje u samostanskoj kapeli, predvodio je splitsko-makarski nadbiskup msgr. Marin Barišić, a u koncelebraciji su bili msg. Mile Vidović, don Stanko Vrnoga i don Mario Popović.

Na Euharistiji su bile prisutne sestre iz samostana sv. Ane, nekih zajednica iz Splita i okolice.

U prigodnoj homiliji nadbiskup Barišić je istaknuo lik sv. Josipa koji je u našem pogledu prisutan - odsutan, tj. ostavljen na razinu Zakona. *Ali sv. Pismo kaže, ne po Zakonu, nego po*

pravednosti. Potrebno je prepoznati se po tome. Sv. Josip je već u početku bio prisutan. U kulturi na istoku nedjelja prije Božića, bila je posvećena Isusovim precima. Na zapadu od 11. st. – sv. Josip je bio zapovjedni blagdan, kasnije u litanijama svetih, zaštitnik svijeta, Crkve, posebne litanije, dobio je i svoje predslavlje u Misalu, 1955.g.– Sv. Josip radnik, kanonske molitve, ... No, ovo je sve još bilo udaljeno od Josipa koji je u Evanđelju i uloge koja mu je dana.

Josip je na putu vjere i obećanja..... Marija je bitna, ali je i Josip svakako prisutan. Zaboravljamo Josipa na liniji Abrahama pravednika. Josip nema društveni i vjerski status, nego je običan vjernik. U njegovu životu, dilemama i izborima očituje se vjera. On izriče svoj „Fiat“ – neka mi bude – da može biti Marijin zaručnik, Isusov poočim. Josip se u tom

svakodnevnom životu, zauzima za cjeloviti odgoj, obitelj i rastao je uz Riječ koja je Tijelom postala.

On je često je tiha, ali jaka prisutnost. Josipa nije zahvatio mrak, nego šutnja. Pred otajstvom je potrebna šutnja, otvorenost. Ta šutnja je ustvari njegova otvorenost Životu koji je pred njim rastao.

Odnos Marije i Josipa je međusoban rast i razumijevanje. Među njima je postojala ljubav kakve nikada nije bilo. Ali, to je moguće zato što je između njih bilo mjesta za Riječ Božju. Ako među nama nema mjesta za Riječ Božju, onda se javljaju isprazne i suvišne riječi.

Josipov život je ugrađen u odrastanje i život Isusov. Josip je poštivao Zakone, ali prožete duhovnošću. Sve je to formiralo Isusa kao dječaka. Vidio je blaženstva. Dobar dio ovih iskustava Isus je imao gledajući Josipa i Mariju i njihovu otvorenost prema Riječi i bližnjem.

Nikada nije bilo lako staviti se u službu drugih. Biti mali, da bi drugi bio velik. To je moguće samo po vjeri.

Sl. Božji Josip Stadler sigurno je dublje od drugih uronio u ovo otajstvo Malog Isusa i služenja. No, nedostaje nam ipak ove širine Josipa, jer smo ostali na razini Zakona i propisa.

Molimo od Gospodina da nam dade Josipove otvorenosti i širine, da budemo svjesni da mi, koji smo po zakonu i propisu krenuli prema služenju, dozvolimo da drugi u nama vide otvorenost.

Slaveći sv. Josipa i otvorene radosti koju je Josip dijelio s Marijom i Isusom, ostali smo u zajedništvu obiteljskog stola, a tokom dana su nam se pridružile i sestre iz drugih zajednica.

Neka po zagovoru sv. Josipa Gospodin blagoslovi našu Provinciju, ali i cijelu nam Domovinu.

sestra

Sestre Služavke Malog Isusa proslavile 100. obljetnicu života i rada u Metkoviću

Sestre Služavke Maloga Isusa splitske Provincije sv. Josipa na blagdan sv. Josipa radnika 1. svibnja proslavile su 100. obljetnicu dolaska i djelovanja u Metkoviću. Proslavi jubileja prethodila je trodnevna duhovna obnova u crkvi Sv. Ilije, na kojoj je uz sestre sudjelovalo dosta vjernika. Prvi dan, u ponedjeljak 28. travnja, u 18.30 sati djevojke iz župe Sv. Nikole, pod vodstvom s. Marijane Cvitanović, predmolile su krunicu Malog Isusa, a zatim je župski pomoćnik župe sv. Ilije fra Lukica Vojković predvodio misno slavlje. U propovijedi je istaknuo ulogu i važnost redovništva kroz povijest i danas. Drugi dan župnik župe sv. Nikole biskupa don Senko Antunović je predvodio klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, uz sudjelovanje zbora župe sv. Ilije, pod vodstvom s. Vedrane Krstičević.

Nakon prigodne meditacije sestre su, preko don Senka, zatražile oprost te isto tako oprostile svima za sve. Prije blagoslova, gospodin Ivan Menalo je otpjevao tradicionalni metkovski napjev „Prosti, Gospodine“, Don Senko je u propovijedi osvijetlio lik sluge Božjega

Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa i utemeljitelja Družbe sestara Služavki Malog Isusa. Na kraju svete mise izmolio je molitvu odrješenja za pokojne sestre i dobročinitelje. Treći dan sestre su predmolile molitvu krunice. Svetu misu s početkom u 19 sati predvodio je župnik župe sv. Ilije fra Petar Gulić, koji je u propovijedi podsjetio na bogatstvo duhovnih zvanja iz Metkovića i neretvanske doline, ukazao na poteškoće koje utječu na krizu poziva, te pozvao na molitvu za nova duhovna zvanja. Pjevanje je predvodio zbor djevojaka iz župe sv. Stjepana Prvomučenika iz Opuzena, pod ravnanjem s. Marinele Delonga. Poslije svete mise prikazan je dokumentarni film „Sluga Božji dr. Josip Stadler. Život i djelo prvoga nadbiskupa vrhbosanskoga“ autora Stjepana

Šarića. Na dan slavlja jubileja, 1. svibnja 2012., svečano euharistijsko slavlje u crkvi sv. Ilije s početkom u 15 sati predvodio je splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić u koncelebraciji s tridesetak svećenika, iz obje župe u Metkoviću, te okolnih župa iz neretvanske doline i susjedne Hercegovine, te prijatelja samostana u Metkoviću. Bio je prisutan i veliki broj sestara i vjernika. Na slavlju je bila nazočna nedavno izabrana vrhovna glavarica Družbe s. Radoslava Radek s vrhovnom savjetnicom s. Marijom Banić, provincijalka splitske Provincije s. Sandra Midenjak, provincijalka zagrebačke Provincije s. Katarina Penić-Sirak, provincijalka sarajevske Provincije s. Admirata Lučić, sestre koje su radile i koje danas rade u Metkoviću, gradonačelnik Metkovića gosp. Stipe Gabrić Jambo s predstavnicima društvenog i kulturnog života grada Metkovića, predstavnici dubrovačko-neretvanske županije. Euharistijsko slavlje pjevanjem su uzveličali udruženi župni mješoviti zborovi župe sv. Ilije i sv. Nikole biskupa iz Metkovića, te župe Opuzen, sa svojim voditeljicama s. Vedranom Krstičević, s. Marijanom Cvitanović i s. Marinom Delonga. Na orguljama je svirao Vice Šiljeg.

Na početku misnog slavlja riječi dobrodošlice i zahvalnosti svim nazočnima uputila je provincijalna glavarica splitske Provincije s. Sandra Midenjak. Istaknula je da kroz ovih sto godina oko 140 sestara bilo na

službi u Metkoviću, koje su svojim služenjem u ovom gradu ostavile duhovni i požrtvovni trag dobrote služeći Malome Isusu u braći i sestrama. Božjom milošću i primjerom njihova života mnoge djevojke iz neretvanske doline odlučile su se za redovnički poziv u Družbi sestara Služavki Malog Isusa i u drugim redovničkim zajednicama. Pozvala je da molimo Dobrog Pastira da i danas prošeta ovom neretvanskom dolinom i pozove mlade da ga slijede služeći mu u braći i sestrama u duhu sluge Božjeg nadbiskupa Josipa Stadlera.

Misna čitanja čitale su s. Iva Serdarević i gđa dr. Asja Cvitanović. U ovoj prigodi duboko su se doimale riječi iz poslanice sv. Pavla Kološanima: "... Živite dostojno Gospodina i posve mu ugodite, plodni svakim dobrim djelom i rastući u spoznaji Božjoj. ... I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu! Što god radite, zdušno činite, kao Gospodinu, a ne ljudima, znajući da ćete od Gospodina primiti nagradu, baštinu. Gospodinu Kristu služite." Pripjevni psalam s otpjevom "Ako danas glas mu čujete, ne budite srca tvrda" (Ps 95) otpjevala je s. Dulcelina Plavša. Evanđelje je navijestio đakon fra Krstijan Perković.

U propovijedi je nadbiskup Marin, osvrnuvši se na povijest samostana u Metkoviću, kazao kako se sluga Božji Josip Stadler, prvi vrhbosanski nadbiskup, utemeljitelj Družbe sestara Služavki Malog Isusa, 8. prosinca 1904., na povratku iz Boke kotorske za Sarajevo svratio u Metković. U crkvi sv. Ilije slavio je sv. misu i imao propovijed. Upoznao je župnika fra Ivana Ivandića, koji ga s vjernicima moli da pošalje u Metković svoje sestre Služavke Malog Isusa da im pomognu u odgoju djece i mladeži i u skrbi za potrebne i nemoćne. Metkovčani su u nadbiskupu Stadleru osjetili i prepoznali Božjega čovjeka i primijetili njegova plemenita djela. Stadlerovo obećanje da će poslati svoje sestre moglo se ostvariti tek 1912., kada 1. svibnja dolazi u Metković prvih pet sestara. Pođoše iz Stadlerove duhovne škole pune radosnog zanosa i žara za služenje Isusu u bližnjima. Uzajamna naklonost i prijateljstvo građana i sestara prisutni su kroz svih 100 godina života i rada sestara u ovom gradu. Nadbiskup je

posvjedočio kako mu je ovih dana jedna od sestara rekla kako od svih redovničkih kuća u kojima je živjela ni jedna joj nije tako srcu prirasla kako život u samostanu u Metkoviću, jer je doživjela otvorenost, prihvaćenost i privrženost ljudi ovog kraja prema sestrama.

Sestre po dolasku u Metković otvaraju zabavište za djecu, daju pouke djeci i mladima iz njemačkog i francuskog jezika, pouke iz glasovira, a sam nadbiskup Stadler im je u tu svrhu nabavio glasovir. Preuzimaju odmah i vođenje crkvenog pjevanja u crkvi sv. Ilije, pospremanje crkve i

uređenje crkvenog ruha. Daju pouke djevojkama iz ručnog rada, vezenja, krojenja i šivanja, a jedno vrijeme drže Domaćinsku školu za djevojke. Za vrijeme prvog svjetskog rata kroz četiri godine peku kruh za cijeli grad. U kućnoj radionici šivaju i pletu za građane. Zbog skučenosti prostora, a da bi mogle više djece primiti u zabavište, i a velikim su trudom, uz pomoć sa strane, i zajmom, podigle veliku zgradu, u kojoj je Općina na drugom katu smjestila Građansku školu. Samo do proslave 25. obljetnice djelovanja sestara u Metkoviću, do 1937. godine, broj djece koji je prošao kroz njihovo zabavište je preko 1200., ističe nadbiskup Barišić. Sestre nisu mimoišle teškoće i nepravde, pa tako u pojedinim godinama općinske vlasti, neraspložene prema sestrama, nepravedno prijete zatvaranjem Zabavišta, ali neuspješno, zahvaljujući zauzimanju građana, ali su neko vrijeme premjestili Građansku školu iz zgrade samostana na drugo mjesto, a sestre lišile stanarine potrebne im za vraćanje duga za zgradu. Došao je II. svjetski rat s nedaćama ratnog iskušenja i stradanja. Kuće samostana su oštećene i iznutra opljačkane, u novu kuću uselila se vojska, najprije talijanska, pa njemačka. Rad Zabavišta godine 1945. je zabranjen, kao i svaka pouka djece i mladih. Novu zgradu samostana najprije je zauzela Stambena zajednica, a zatim je i nacionalizirana, i ta nepravda zadana sestrama do danas nije ispravljena. Sestrama je ostalo ono što su imale na početku svog boravka u Metkoviću, bez mogućnosti da nastave odgojni rad. Sestre živom vjerom i požrtvovnom ljubavlju pomažu ljudima u nevolji, a nevolje je bilo nadohvat ruke na sve strane. U svom starom samostanu, u skućenom prostoru, trude se, mole i rade, pletu, kroje i šivaju za građane, izrađuju pokrivače i madrace, zauzeto rade u župi sv. Ilije, preuzimaju rad i u novoootvorenoj župi sv. Nikole Biskupa u Metkoviću, a na usluzi su i okolnim župnicima, osobito za župna slavlja i druge prigode. Na učestale molbe roditelja koji rade sestre čuvaju djecu, makar u skućenom prostoru. Traže od Općine dozvolu za gradnju samostana na svom zemljištu, u povezanosti s kućom u kojoj stanuju, makar nemaju vlastitih sredstava za gradnju. Mons. Fabijan Veraja, rodnom iz Metkovića, koji živi u Rimu, nekadašnji polaznik dječjeg Zabavišta, pokreće, organizira i vodi akciju prikupljanja sredstava. Tako je započeta gradnja samostana i s Božjom pomoću završena. Novi samostan, s lijepom i velikom kapelom, sagrađen kršćanskom solidarnošću, blagoslovljen je 1. travnja 1989. godine. Kapela samostana otvorena je i za duhovne potrebe vjernika, a isto tako i za razna duhovna i kulturna događanja i susrete, kako na razini Provincije, tako i na razini župe i grada. U novi samostan smješteno je nekoliko starijih i bolesnih gospođa, o kojima brinu sestre.

Stari dio samostana je obnovljen i preuređen za Dječji vrtić "Mali Isus", kojeg danas sufinancira grad Metković. U novije vrijeme sestre zauzeto rade i s *Prijateljima Malog Isusa*, vanjskim suradnicima sestra služavki Malog Isusa.

"Mogao bih reći da je u ovih sto godina povijesti života naših sestara pisana i čitana povijest našega naroda i grada", naglasio je nadbiskup Marin. Istaknuo je da su sestre svojim dolaskom u Metković, svojim životom i radom kroz ovih sto godina, donijele ovdje sebe, svoju dušu i osjećaje, i tako ugradile sebe u život djece, mladih, obitelji, starijih i osamljenih. Posvjestio je sestrama zašto se zovu sestre Služavke Maloga

Isusa. Mali Isus prisutan je u djeci, mladima, odraslima, u starcima, u onima koji pate, koji su potrebni tuđe pomoći, u kojima je Mali Isus pritiješnjen i ugrožen, u onima koji nose duhovne, tjelesne i materijalne rane. Mali Isus stvarno je

prisutan u svakom čovjeku. Sestre su pozvane da prepoznaju Njegovo lice na osobiti način u obespravljenom, siromašnom, golom, bosom i gladnom čovjeku, i da mu u njima s ljubavlju služe. Uloga i poziv sestara je da s ljubavlju i pažnjom obnavljaju, restauriraju sliku, dostojanstvo djeteta Božjeg u čovjeku. Krist je kamen temeljac na kome se gradi i živi Crkva, koji daje snagu sestrama da u duhu svoje karizme u Crkvi vrše evanđeosku dimenzija služenja. To je proročka prisutnost i uloga sestara ovdje u Metkoviću, u hrvatskom narodu i šire, poručio je nadbiskup Barišić. Stoga u ime Isusa Krista, utjelovljenoga, rođenoga, raspetoga i uskrsloga sestre su pozvane da i nadalje evanđeoski ljube i služe onima kojima su poslone. Nadbiskup Marin podsjetio je da je danas i blagdan rada, a da su sestre radnice na njivi Gospodnjoj, ali ne svojom snagom, intelektualnom i fizičkom sposobnošću, nego Božjom snagom. I tako se dar služenja sestara u Crkvi pretvara se u rad. Tu je ona tajna, redovnički identitet, biti dar braći i sestrama. To je garantno pismo kojim je utemeljitelj sluga Božji nadbiskup Stadler poslao sestre, da prepoznaju Isusa, da ga ljube, da mu služe u braći i sestrama, podsjetio je nadbiskup. "Prepoznavanja Maloga Isusa u braći i sestrama to je ono što vas čini

prepoznatljivima, a povrh svega ljubav! ... Ljubav je ona koja čini da je sve moguće, ljubav čini i poteškoće laganim”, istaknuo je nadbiskup Marin. Prvih pet sestara kao pet mudrih djevnica bile su evanđeoski mudre. Bile su to male sestre koje su u Metković u svojim svjetiljkama donijele ulja vjere i ljubavi, i svojim životom svijetlile i drugim djevojkama iz ovoga kraja. Prva koja je pošla u Družbu sestara Služavki Malog Isusa bila je pok. s. Tekla Vrnoga, dvije godine nakon što su sestre došle u Metković. Iz njezinih rodnih Vidonja i susjedne župe Bijeli Vir, koja s Vidonjima čini jednu geografsku cjelinu, danas ima živih četrdeset časni sestara. Išle su u Družbu sestara Služavki Malog Isusa, ali i u druge redovničke zajednice. Nadbiskup je zaželio da ovaj jubilej raspiri plamen Božje ljubavi u sestrama danas i da u ovom kraju bude novih djevojaka koje će Gospodin na svoj način pozvati da budu male ali velike, da budu znak njegove ljubavi, da ga mogu svjedočiti braći i sestrama kao sestre Maloga Isusa. To je poruka današnjeg dana, kazao je nadbiskup Barišić, a vjerujem da bi to bila i svjetlija budućnost grada Metkovića, naše doline, naše Crkve. Sestre budite na ponos svoje zajednice, grada Metkovića, Crkve, ali i na čast i ponos svoga Utemeljitelja, zaključio je svoju homiliju nadbiskup Barišić.

Molitvu vjernika popraćenu prigodnim znakovitim prinosom darova čitali su s. Lucija Jaganjac i Nikola Grmoja. Svijeću je prinijela s. Terezija Posavec, sestra koja je prije pedeset godina više godina vodila zbor župe sv. Ilije, u ime svih sestara koje su kroz 100 godina svojim skromnim i tihim životom molitve i dobrote nosile svjetlo ljubavi, vjere i dobrote ovim gradom. Maslinovo ulje je prinijela Marija Zovko iz župe sv. Nikole, Prijateljica Malog Isusa, s molitvom da sestrama i danas ne ponestane ulja dobrih dijela u njihovu životu. Kruh su prinijeli Jerolim i Neven Krstičević, braća naše s. Mateje. Uz prinos kruha zahvaljivali smo Gospodinu za požrtvornost i dobrotu sestara koje su za vrijeme I. svjetskog rata pekle kruh za cijeli grad, što su dugi niz godina pripremale svete hostije za mnoge župe, uređivale crkve i crkveno ruho, vodile crkvene zborove, i molile Gospodina da svim siromasima udijeli kruh svagdašnji. Sliku-ručni rad prinijela je s. Magdalis Krnjača, a kroz molitvu zahvaljivali Gospodinu što su mnoge djevojke uz sestre naučile svojim rukama izrađivati divna djela na radost i ponos svojim obiteljima, i molile da Gospodin sve obitelji sačuva u ljubavi i slozi, kako bi odgajale novi naraštaj vjernika i vrijednih ljudi. Cvijeće su prinijeli prvopričesnici Petar Borovac i Ana Putica i mala Franciska Veraja iz dječjeg vrtića “Mali Isus”. Uz ovaj prinos zahvaljivale smo Gospodinu za

sestre koje su od prvih dana dolaska u Metković pa kroz 100 godina utkale sebe u rad s najmlađima u zabavištima, vrtićima i školama kao i kroz služenje bolesnima i starima. Molili smo za sve one koji su prošli kroz vrata samostana u Metkoviću i bili povjereni brizi sestara. Kalež i hostije prinijela je Katarina Čarapina iz župe sv. Nikole, uz molitvu da Isus pozove mlade djevojke da nastave rad sestara na slavu Božju i pomoć bližnjima te budu trajna Kristova prisutnost u ovom gradu i našoj Domovini, kao i dobre mladiće da slijede Isusa u svećeničkom pozivu.

Na prikazanju zbor je zanosno pjevao "Slavim Te, Gospode, Bože naš, od srca svoga. ..." Svim srcem, svim umom svojim, i svom dušom svojom sestre su zahvalno i ponizno slavile Gospodina, i u duhu Njemu se klanjale, i od Njega milost prosile. Iza svete pričest župnik fra Petar Gulić u ime svećenika iz dviju metkovskih župa, s lijeve i s desne strane Neretve, kao i braće svećenika iz okolnih župa, čestitao je sestrama jubilej, zahvalio za sve učinjeno kroz stogodišnju prošlost i zamolio da svi zajedno molimo da Gospodin iz ovog Grada pozove nove djevojke u redovnički poziv, da neretvanska dolina i dalje bude prepoznatljiva po duhovnim zvanjima.

Prije blagoslova prisutnima se obratila vrhovna glavarica Družbe sestara Služavki Malog Isusa s. Radoslava Radek, Zaželjela je da sestre Stadlerovo djelo nastave u ovom gradu istim žarom, služeći Malom Isusu u poniznosti, i svjedočeći nepokolebljivu vjeru, kako bi njihovo lijepo svjedočanstvo i danas bilo poticaj mladim djevojkama iz ovih krajeva da i one krenu putem služenja Malom Isusu u ovoj Družbi.

Župnik fra Petar Gulić je pročitao čestitku mons. Fabijan Veraja, iz Rima, u kojoj mons. Fabijan piše: "O stotoj obljetnici samostana Sestara Služavki Maloga Isusa u Metkoviću, koju ovih dana slavite i koju s vama slavi grad Metković, i ja se kao stari Metkovčanin i prijatelj Družbe i samostana na ovaj način pridružujem vašemu slavlju. Vašoj zajednici, Provinciji i cijeloj Družbi izražavam svoje čestitke, popraćene molitvom i zahvalom Providnosti za sve ono dobro koje su sestre svojim požrtvovnim samozatajnim radom, uz nemale žrtve, nizu metkovskih naraštaja učinile na odgojnom karitativnom i duhovnom polju. Za nas stare Metkovčane, nekada, prije nego smo se otisnuli u svijet, - kako reče o. Ante Gabrić - 'časne sestre' bile su samo Sestre Služavke Maloga Isusa. I utisak koje su one ostavile u našim djetinjim dušama odredio je u nekoj mjeri i naš kasniji odnos prema redovnicama kao 'Bogu

posvećenim' osobama. Dao Bog da i buduće generacije Sestara ostave isti takav dojam u brojnim dušama, a to će biti ako nastave živjeti u duhu svoga Utemeljitelja Sluge Božjega Josipa Stadlera, kojemu bi grad Metković trebao posvetiti jednu ulicu u znak zahvalnosti na velikom dobročinstvu koje mu je učinio kad je svoje Služavke Maloga Isusa poslao u Metković."

Svečano je otpjevano "Tebe Boga hvalimo". Prije blagoslova nadbiskup je rekao da ga raduje da je ova svečanost pripremljena na ovaj način, na razini grada, da jedna i druga strana Neretve, obadvije župe ujedinjeno slave jubilej sestara, jer sestre,

kako molitvom i ljubavlju, tako i predanim radom i služenjem spajaju jednu i drugu stranu ovog grada. Drago mu je da je ova proslava baš na sv. Josipa radnika, i na dan kad su sestre prije 100 godina došle u ovaj grad, jer sestre pripadaju Provinciji sv. Josipa, te po uzoru na sv. Josipa brinu se o Malom Isusu prisutnom u djeci, mladima, obiteljima, starcima, bolesnima, osamljenima, pogrebnicima svake vrste, i s jedne i druge strane Neretve, i u župi sv. Ilije i u župi sv. Nikole biskupa. One su one koje su imale i imaju osjećaja i za potrebe svećenika iz okolnih župa neretvanskog kraja, što su oni pokazali i svojom današnjom nazočnošću u znak zahvalnosti prema sestrama, zaključio je nadbiskup Marin.

Nakon sv. mise uslijedila je svečana akademija u dvorani Gradskoga kulturnog središta. U programu su sudjelovali dječji metkovski zborovi te mješoviti zbor župa sv. Ilije, sv. Nikole i zbor župe Opuzen, sa svojim voditeljicama s. Vedranom Krstičević, s. Marijanom Cvitanović i s. Marinom Delonga. Svirao je mladić Vice Šiljeg, a zborovima je ravnala s. Marijana Cvitanović. Tekst recitala pripremio je don Augustin Radović, koji je bio isprepleten pjesmom i slikama na slajdovima iz stogodišnjeg života sestara u Metkoviću. Tekstove su čitali Branko Medak i Andreja Manenica. Ulogu Isusa kao sijača sjemena tumačio je Nikola Družijanić, a ulogu sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera metkovski vjeroučitelj Ivan Menalo. Akademija je završila završnom

pjesmom *Već stotinu ljeta* koju je za ovu 100. obljetnicu napisala s. Vesna Mateljan a uglazbio prof. mo Šime Marović. Na akademiji su pozdrave i čestitke uputili provincijalka splitske provincije s. Sandra Midenjak, vrhovna glavarica s. Radoslava Radek, gradonačelnik Stipe Gabrić Jambo i splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić. Nakon akademije za uzvanike je priređena prigodna večera u hotelu Narona, gdje se nastavilo zajedničko zahvalno druženje.

Sestre iz samostana sv. Obitelji u Metkoviću na čelu s predstojnicom s. Brankom Babaić u pripremi ove obljetnice, kao i za same završne dane slavlja, utkale su puno ljubavi i brige.

Dugo će odjekivati u ušima i srcima riječi i glazba prigodne pjesme ovog jubileja *Već stotinu ljeta*: "Već stotinu ljeta Stadlerova Družba u Metkoviću cvjeta./ Djetinjim srcem Isusa ljube. Majčinskom brigom bližnjemu služe./ Iz jaslica Isus, Maleno dijete, na blagoslov pruža svoje ruke svete./ Valovi s mora, vjetrovi s gora, Neretva tihi svjedok je bila, ne tako davnih bezbožnih sila./ Vjera i nada tješile ih tada jer "Bog je veći od svih naših jada"./ I ponovno su služavke male djetetu i starcu pod svojim krovom zaklon dale./ Već stotinu ljeta Stadlerova Družba u Metkoviću cvjeta./ Djetinjim srcem Isusa ljube. Majčinskom brigom bližnjemu služe./ Iz jaslica Isus, maleno dijete na blagoslov pruža svoje ruke svete."

Dao Bog da sestre Služavke Malog Isusa i u novom stoljeću budu vjesnice Stadlerove svetosti, žene Božjeg mira i ljubavi, nade i požrtvovne ljubavi, potpuno predane za Boga i ljude, u ovom plemenitom neretvanskom kraju.

s. Maneta Mijoč

**PROSLAVA BLAGDANA
PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
I BEZGRJEŠNOGA SRCA MARIJINA
te 50 godišnjice boravka sestra u
samostanu "Antunovac", Zagreb**

Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.

*Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna
srca...*

Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako.

Mt 11, 28-30

Za proslavu blagdana Provincije i 50 godišnjice boravka sestara u samostanu "Antunovac" sestre su se pripremale trodnevnim euharistijskim slavljinama 13., 14., i 15. lipnja 2012. god. koje je predslavio vlč. dr. Stjepan Baloban. U pripremi i proslavi uključile su se sestre iz Vrhovne uprave - na čelu s č. Majkom s. M. Radoslavom Radek - i sestrama iz zajednica Provincije.

U samostanu "Antunovac" 13. lipnja zajednica sestara proslavila je zaštitnika kuće sv. Antuna Padovanskoga. Iz propovijedi su izdvojene sljedeće misli:

"Neka i ova proslava 50 godina života i rada, radosnih i manje radosnih trenutaka, u „Antunovcu“ bude poziv na molitvu i djelovanje *za nova redovnička zvanja* u vašoj provinciji i Družbi. Čuli smo čitanja Svetoga pisma: *oba govore o pozivu*. Prvo čitanje o pozivu proroka, a Isus u Evanđelju o pozivu i poslanju sedamdesetorice učenika. *Proroci i*

učenici. Prema Izaiji, svjedočenje i snaga proroka proizlazi iz Duha Gospodnjega koji počiva na njemu. Tim Duhom prožet prorok je kadar donositi radosnu vijest ubogima, cijeliti ranjena i shrvana srca, biti slobodan i naviještati slobodu drugima, posebno onima koji su zapreteni u različitim mrežama ovisnosti i uvjetovanosti. Prorok je u svakom trenutku nositelj nade i radosti. A učenik? Isus je najprije izabrao a nakon toga poslao sedamdeseticu učenika u svijet. „Žetva je velika, a poslenika malo“. Nije li tako i danas! Nama se samo čini da je i današnji čovjek gluh i slijep na Božju poruku. Suprotno od toga! Pitanje je samo ima li dovoljno učenika i na koji način oni naviještaju i svojim životom svjedoče radosnu vijest Evanđelja.

Molimo za učenike i proroke, molimo i činimo sve što je u našoj moći kako bi vaša redovnička zajednica bila blagoslovljena novim redovničkim zvanjima."

Poticajnu propovijed sestrama na blagdan Presvetoga Srca Isusova uputio je vlč. Stjepan Baloban sljedećim promišljanjem:

„Na svetkovinu Presvetoga Srca Isusova čitanja Svetoga pisma govore o Božjoj ljubavi prema čovjeku. Ta Božja ljubav je trajna, poput *nepresušnoga izvora* koji napaja naš svakidašnji život. Koja je razlika između ljudske i Božje ljubavi? Ljubav, ljudska ljubav, traži da bude uzvraćena. U trenucima kada to nije slučaj ta i takva ljudska ljubav je na velikoj kušnji. A Božja ljubav! Što je s njom u trenucima kada se čovjek svojim životom odvrća od Boga? Bog ostaje vjeran, ostaje vjeran svojoj ljubavi, svojim obećanjima... Ljudski gledajući mogli bismo reći: Bog je do beskraj strpljiv s čovjekom, s njegovim nevjerama i slabostima. O tome na osobit način govori prorok Hošea. Izrael je na različite načine kršio savez ljubavi s Bogom, a Bog je ostajao *uvijek vjeran* svojim obećanjima, iznova nudio mogućnost povratka. Božja ljubav doživljava svoj vrhunac u Isusu Kristu, Bogu koji postaje čovjekom. Božji Sin biva

mučen i umire na križu za čovjeka. Proboden Isusov bok je simbol ljubavi Božje prema ljudima...

Umoran čovjek treba odmora i osvježenja. Umorna Crkva treba osvježenja da bi mogla širiti radosnu vijest Evanđelja. Kao pojedinci, već prema tome kakvu službu u Crkvi vršimo, možemo više ili manje utjecati na promjene. No ono što sigurno možemo je tražiti vlastito osvježenje u svojem vjerničkom, u redovničkom, u svećeničkom životu. Pobožnost prema Srcu Isusovu nam želi upravo to ponuditi – osvježenje i okrjepu. Kao svojevrsni moto proslave 50. obljetnice boravka u ovome samostanu stavili ste riječi: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca“ (Mt 11,28-29). Isus nas poziva da dođemo k njemu, onakvi kakvi jesmo – umorni i opterećeni. On nas prihvaća upravo takvima, to jest onakvima kakvi jesmo - jer ima krotko i ponizno srce. Iz toga srca proizlazi Božja ljubav koja liječi i ozdravlja, otvara u nama nove prostore za Boga i za čovjeka. Obilježje plodova takve ljubavi želim vam u sljedećih pedeset godina u ovome samostanu."

Na blagdan Bezgrešnoga Srca Marijina, u crkvi sv. Ivana Krstitelja, svečanu euharistiju predslavio je mons. Josip Baloban, uz asistenciju mons. Dragutina Komorčeca, vlč. Branka Piceka, vlč. Josipa Radelju i vlč. Vjekoslava Meštrića. U prigodnoj homiliji, mons. Josip Baloban je svoja razmišljanja uputio sestrama i vjernicima sljedećim riječima:

"U dva dana u središtu su dva srca. S jedne strane božansko-ljudsko srce, dakle Isusovo srce. S druge strane, muško i žensko srce. Ili srce Sina Božjega i srce Majke Božje. Oba su srca za nas izazov i poticaj, štoviše neporeciva obveza.

Današnji spomendan nam govori o Bezgrešnome srcu Marijinu, zapravo nam govori o ženinu srcu. Pođemo li od današnjih svetopisamskih

čitanja, radi se o ženama koje izvršavaju Božje respektiranje i ljudsko divljenje.

Biblija govori:

- a. ženama koje vjeruju Bogu;
- b. ženama koje su potpuno predane Bogu;
- c. ženama koje daju impresivno i zadivljujuće svjedočanstvo drugim ženama, kao i muževima.

Za nas sve nema drugoga puta doli puta da budemo žene i muževi koji bespridržajno vjeruju Bogu, koji se potpuno predaju – daruju Bogu, koji daju vjerničko svjedočanstvo žena i muževima ovoga svijeta.

Imati bespridržajno povjerenje u Boga, potpuno mu predati osobni život i vlastito biće, omogućuje autentično svjedočanstvo u braku i obitelji, u samostanu i u društvu. Neka nam na tom putu Marija bude uzor, zagovornica i pomoćnica. Isto to budimo jedni drugima."

Prigodom tih blagdana, provincijska glavarica - s. M. Katarina Penić-Sirak svim sestrama u Provinciji je uputila čestitku za blagdan Provincije:

"Srce je stvoreno da u njemu stanuje ljubav,

a po ljubavi svi oni koji su ljubljeni.

Isusovo srce postoji da u njemu stanujemo svi mi po njegovoj ljubavi.

Koliko god se željeli udaljiti od Njegova srca,

Isusova ljubav nas svejednako privlači u svoje srce.

Koliko god se osjećali da smo daleko po svojim slabostima,

Isusovo srce je uvijek otvoreno za nas i neumorno nas poziva

na suradnju i povezanost.

Želi nas ujarmiti da budemo uvijek kod Njega,

jer ćemo u tom „jarmu“ sigurno dovršiti djelo, nama namijenjeno

i na kraju uživati slatke plodove dozrele preko žrtve.

Po zagovoru i brizi Marijina srca naš će život biti sigurno uronjen

u Isusovo Srce,

jer smo ljubljena djeca tih dvaju srdaca.

S pouzdanjem povjeravamo svoja srca i Provinciju tim dvama srcima.

Od svoga srca želim da vaša srca ispunja radost u proslavi

našega Dana Provincije."

SMI

Vitez

Proslava dana osoba s posebnim potrebama u centru sv. Rafaela

3. prosinca 2011. godine u prostorijama centra *Sv. Rafaela* u Vitezu upriličena je proslava Međunarodnoga dana osoba s posebnim potrebama.

Proslava je započela svetom misom u 17:00 sati koju je predslavio vlč. Jakov Kajinić, duhovnik u Travničkom sjemeništu. U prigodnoj propovijedi vlč. Jakov se osvrnuo na proslavu sv. Franje Ksaverskoga, da bi potom govorio o bitnim značajkama obiteljskoga vjerskog života. Napomenuo je da trebamo biti ponizni, strpljivi i blagi da bi u našim obiteljima vladalo skladno ozračje.

Nakon svete mise uslijedio je prigodni program što su ga pripremili Prijatelji Maloga Isusa iz Viteza sa s. Klarom. U programu su nastupile dvije djevojčice s prigodnim recitacijama, jedna djevojka je odsvirala na violini jednu skladbu, a potom je uslijedio igrokaz pod nazivom: Čovjek i

Isusov biser.

U igrokazu smo prikazali jednu obitelj, vrijednosti koje cijenimo kod pojedinih osoba, te što smo sve spremni darovati Isusu, bez pridržaja.

Na kraju smo se okupili oko zajedničkoga obiteljskog stola i nastavili ugodno druženje kroz pjesmu i smijeh.

s. Klara Jerković

Euharistijsko slavlje u Domu za starije i nemoćne uoči Bogojavljenja

U samostanu sv. Obitelji u Dubrovniku, u četvrtak uoči Bogojavljenja imali smo Euharistijsko slavlje za starije i nemoćne osobe u našem Domu. U Domu se sestre brinu za 18 starijih i nemoćnih gospođa koje su u dobi od 80 do 95 godina života. Euharistijsko slavlje koje je započelo u 16.30 predvodio je kapucin fra Stanko Dodig. Uz

prisutne štićenice doma Euharistijskom slavlju su prisustvovala i sestre iz samostana, te su u radosnom zajedništvu slavili Gospodina moleći i pjevajući božićne pjesme.

U prigodnoj homiliji fra Stanko je govorio o požrtvovnoj ljubavi. Obraćajući se našim štičenicama, rekao je kako su one sada u jednom novom okruženju koje je sada njihov dom, njihova kuća i kako su upućene jedna na drugu. U tom zajedništvu potrebno je da mole i blagoslivljaju jedna drugu, jer su u ovim danima zajedništva jedna drugoj darovane od Boga.

Na kraju homilije, fra Stanko se obratio i sestrama koje rade u Domu, te im zaželio puno ljubavi, snage, strpljivosti i žrtve za one koje im je Bog povjerio i koje su potrebne njihove sestrinske ljubavi. Ovaj posao sigurno ne bi mogle raditi bez ljubavi i Božje pomoći!

„Ako Bog ljubi nas, i mi smo svi dužni ljubiti jedni druge!“
(1 Iv 4,11)

s. Magna Borovac

Radost susreta u samostanu „Betlehem“

U samostanu „Betlehem“ na Kraljevcu i ove smo godine, već tradicionalno, podijelili radost zajedništva s članovima i simpatizerima zajednice „Vjera i svjetlo“.

„Vjera i svjetlo“ je zajednica u čijem su srcu na poseban način osobe ranjene različitim stupnjem mentalnoga hendikepa, njihove obitelji i prijatelji. Zajednica vjeruje da je „svaka osoba, pa i ona najteže hendikepirana, potpuna osoba s pravom da bude poštovana i voljena te da je pozvana produbiti svoj život u Isusu, primiti sakramente i postajati izvor milosti i mira za Crkvu i čovječanstvo.“ Mi, sestre Služavke Maloga Isusa, s osobitom radošću prihvaćamo i njegujemo ovakve dragocjene susrete u duhu našeg oca Utemeljitelja sl. Božjega Josipa Stadlera koji nam je na srce posebno stavio „našu najmanju braću“. Pravo je bogatstvo doživjeti čistoću i iskrenu radost osoba koje su na poseban način obilježene križem Isusovim, a koje ga s djetinjom jednostavnošću i bliskom otvorenošću prihvaćaju i nose u susret svakoj osobi. Zajednica sestara samostana „Betlehem“, na čelu sa predstojnicom s. Ksaverijom Sršan, svake godine rado otvara vrata našega samostana i srca ovoj zajednici za rad, druženje i molitvu.

U gotovo idiličnoj prirodi kraljevečke oaze okupilo se pedesetak članova spomenute zajednice i njihovih simpatizera koji su tijekom popodneva imali upriličen program koji se završio euharistijskim slavljem, a predslavio ga je o. Viktor Grbeša (OCD). Članovi zajednice animirali su misno slavlje i učinili ga jedinstvenim i neponovljivim, a posebice je bilo zanimljivo uprizorenje Evanđelja. Svima nazočnima prigodnu je propovijed uputio o. Ervin Ukušić (OCD) te sve podsjetio što je „ulaznica“ za Kraljevstvo nebesko!

Nakon sv. mise u parku je nastavljeno druženje uz roštilj, pjesme i plesove...

I doista, radost i dobrota se umnaža samo ako se dijeli.... to je jedinstveno iskustvo ovoga dana u kojemu nam je Isusovo lice otkriveno u licima tolike naše braće i sestara...

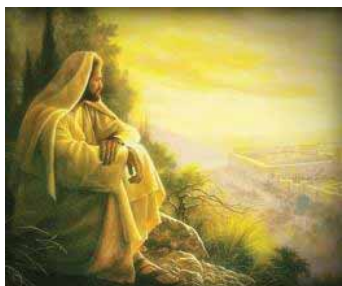

*s. Marta i s. Jelena
novakinje - SMI*

DOGAĐAJI U NAŠIM VRTIĆIMA ...

Korizmena duhovna obnova za roditelje iz vrtića „Mali Isus“

Roditelji djece iz vrtića „Mali Isus“ koji vode sestre Služavke Maloga Isusa u Kaštel Kambelovcu, 21. 03. 2012. imali su korizmenu duhovnu obnovu koju je vodila s. Vesna Mateljan. Tema je bila: "Odvest ću te u pustinju i tvome progovoriti srcu" (Hošea 2,16) S. Vesna je potakla roditelje da često preko dana uđu u pustinju svoga srca gdje ih čeka Isus. On im nudi obnovu prijateljstva. Pustinja je mjesto patnje, ali i mjesto mira i susreta.

Ovo korizmeno vrijeme prikladno je da razmišljamo i o tome kako je Bog zauvijek okrenuo stranicu pravde u kojoj je vladalo samosažaljenje (što često roditelji doživljavaju) i otvorio novu stranicu u kojoj je vladavina žrtve. Isus, najveći pravедnik sageo se šutke pod križem, i ponio na sebi grijeh svijeta. Umjesto zakona pravde on je donio oprostjenje, milosrđe, ljubav.

S. Vesna je potakla roditelje da se svakodnevnom molitvom povežu s najboljim odgojiteljem i učiteljem Isusom.

Susret su završili moleći od Boga blagoslov i sami blagoslivljajući svaki korak svoje djece.

s. Martina Grmoja

Korizmena duhovna obnova za roditelje djece iz vrtića “Mali Isus” u Metkoviću

Djeca iz vrtića „Mali Isus“, potakla su roditelje da se odazovu korizmenoj duhovnoj obnovi koja je bila u samostanu sv. Obitelji, tj. kod sestara Služavki Maloga Isusa, koje uskoro slave stogodišnjicu dolaska u Metković i rada s djecom u zabavištu. Kroz svih stotinu godina sestre su vodile zabavište, pa čak su i u komunističko vrijeme čuvale djecu

roditelja koji su bili u radnom odnosu. I danas su one prisutne u našem gradu. Preko naše djece djeluju i na duhovnoj izgradnji ne samo roditelja nego i cijelih obitelji.

Korizmena duhovna obnova koju je vodila s. Vesna Mateljan SMI, došla nam je kao pravi melem u ove korizmene dane. S. Vesna nas je pozdravila kao roditelje kojima želi iskazati posebno poštovanje jer su oni suradnici Boga Stvoritelja, a On je u njihove ruke stavio, mogli bismo reći, sudbinu cijelog čovječanstva. Posvijestila nam je potrebu povezanosti s Bogom kroz molitvu, osobnu, kratku, strelovitu, te molitvu s djecom koja će ih pratiti cijeloga života. U Svetom pismu naći ćemo sve svoje životne situacije kroz koje prolazimo, a jedino nam Bog daje cjelovite odgovore i rješenja naših obiteljskih poteškoća.

Ušli smo u tišinu svoje duše, molili i meditirali. Pred sobom smo imali Isusa, koji je ljubljani Sin Očev, poslan spasiti svijet, a čovječanstvo ga je dočekalo porugama, mržnjom, izgnanstvom. On, pravednik nad pravednicima, dragovoljno je prihvatio žrtvu i pognute glave nosio križ, breme grijeha svega svijeta. Nije izvikivao svoje zasluge za čudesna ozdravljenja. Molio je *Oče, oprosti im jer ne znaju što čine!*

I mi kao roditelji pozvani smo poput Isusa da svoje obiteljske žrtve prinosimo dragovoljno i s ljubavlju, kako bi unijeli radost i mir među svoje ukućane.

Nastojat ćemo i mi poput časnih sestara koje odgajaju našu djecu u vrtiću, a to im je preporučio njihov utemeljitelj SB Josip Stadler, u svojoj djeci gledati malo dijete Isusa, kojemu su potrebne naše ruke i naš osmjeh, a koje nam za uzvrat pruža neizmjereno blago ljubavi. Završili smo blagoslivljajući u mislima, a onda i pred oltarom svako svoje dijete kroz cijeli njegov dan.

Želja nam je da Božji blagoslov bdije, ne samo nad našom, nego i nad svom djecom koja su bila s ljubavlju odgajana u vrtiću "Mali Isus" u Metkoviću.

Hvala s. Luciji i s. Magdalis koje su nas potakle na ovu duhovnu obnovu.

Roditelji djece iz vrtića "Mali Isus" u Metkoviću

Mala vatrogasna olimpijada

U Kaštel Gomilici održana je mala vatrogasna olimpijada, na kojoj su sudjelovala djeca iz svih dječjih vrtića s područja Kaštela i to oko 196 djece u 28 ekipa. Natjecali su se u igrama u kojima se je ocjenjivala brzina i spretnost, kako trčati slalom s vodom u ruci, kako novčiće uroniti u vodu, kako spojiti maticu i vijak, kako pogoditi metu,

kako naliti veliku posudu s vodom.

Djeca iz našeg vrtića „Mali Isus“ u Kaštel Kambelovcu zajedno sa svojim tetama s. Martinom i s. Kristinom koje su ih vježbale osvojili su drugo mjesto te dobili zlatne medalje, pehar i druge prigodne darove

Na kraju su djeca i tete formirale broj vatrogasaca 193. a sve je zabilježio Šime Strikoman na milenijskoj fotografiji.

s. Martina Grmoja

PASTORAL DUHOVNIH ZVANJA

...Potrebno je zato iznova razglašavati, navlastito novim naraštajima, privlačnu ljepotu te Božje ljubavi, koja nam prethodi i prati nas na našem putu: ona je tajni poticaj, ona je motivacija koja nikada ne jenjava, čak ni u najtežim okolnostima... Trebamo otvoriti svoj život toj ljubavi. Savršena Božja ljubav (usp. Mt 5, 48) je to na što nas svakodnevno poziva Isus Krist! Visoko mjerilo kršćanskog života sastoji se naime u tome ljubimo "kao" što ljubi Bog; riječ je o ljubavi koja se očituje u potpunom, vjernom i plodonosnom sebedarju. ...Upravo na tome tlu prinošenja samog sebe i otvorenosti Božjoj ljubavi i kao plod te ljubavi, rađaju se i rastu sva zvanja.

Iz Poruke Pape Benedikta XVI. „Zvanja su dar Božje Ljubavi“ za dan duhovnih zvanja slavljen 29.travnja 2012.

Pokolon „mudraca“ koji su prepoznali pravo svjetlo života

U duhovnom centru Služavki Malog Isusa "Kuća Djeteta Isusa" 7. i 8. siječnja, vikend je provelo 19. djevojaka iz Dugopolja, Strožanca, Splita, Konjskog, Karakašice (Sinj), Trogira, Košuta i Trilja. U "Kući" su nas radosno dočekale s. Salutarija Đula, predstojnica, s. Vesna Mateljan, s. Nevena Cvitanović i s. Leona Leventić. Tema duhovne obnove bila je "Poklon mudraca" Mt 2,2-12, a u nedjelju na Krštenje Gospodinovo, bilo je kratko razmišljanje o življenju našeg krštenja. Duhovnu obnovu su pripremile s. Petra Šakić, s. Matea Periš i s. Jelena Marević.

U subotu nakon okupljanja i upoznavanja, krenulo se u dublje razmišljanje nad Riječju, susretu mudraca i Spasitelja u betlehemskoj štalici.

Ovo evanđelje predstavlja Božić duše (Meister Eckhart): rođenje vjernika u Bogu i Boga u vjerniku. Riječ je o stupnjevitom rađanju koje sačinjava pet trenutaka: traženje, Pismo, radost, klanjanje i prinos. Traženje Boga nije vožnja po autocesti duha koju su drugi napravili. Naša je napast: siguran,

direktan, savršen put sa znakovima dobro vidljivima i kompletiranim sa

svim mogućim informacijama. Semaforima koji su direktno povezani s nebom. Semafori koji nam daju zeleno svjetlo bez mogućnosti dvosmislenosti, odluke ili nam nalože zaustavljanje. Put savršeno osvijetljen. No, vjera je rizik, ona je put koji trebamo prevaliti osobno na drukčiji način, koji treba otkriti, izmisliti i treba biti kreativan.

Pismoznanci imaju sve: put i znakove ali ipak nisu stigli u Betlehem. Znaju sve o zemljopisu ali tu nikada nisu stavili nogu, niti namjeravaju učiniti korak. Teoretski se zanimaju za taj događaj. Informirani su ali ne i uvučeni. Imaju sve, ali putovanje, pokret, prepuštaju drugima. Od nas se ne traži zemljopisna karta nego prepričavanje, ali prepričati može onaj tko je vidio, dotaknuo. Kraljevstvo nije za ljude koji čekaju, nego za osobe koje se odluče pokrenuti. Najveći je rizik ne poći, ne krenuti, ostati nepomičan.

Došli smo se pokloniti - Prvotna svrha je klanjanje ne prinos darova. Teško je slomiti, zavesti, manipulirati osobama koje čuvaju klanjanje Jedinome koji ima pravo na to. Vjera nije ono što darujemo, nego Onaj pred kim sagibamo koljena. Ako smo zabrinuti za prinos, nalazimo se pred idolom a ne pred Bogom. U istinskom odnosu vjere nije najvažnije ono što nosimo, nego ono što idemo primiti. Ono što primili, ono što znamo, treba tražiti, otkriti, vidjeti, učiniti vlastitim, pronalazeći svoj put, neponovljiv. Mudraci nisu došli sastaviti ugovor, ugovoriti posao, nego su došli su prinijeti same sebe Onome koje se je već darovao njima.

Mudraci otkrivaju svoje srce i prinose ono što ono sadržava.

Zlato – vidljivo bogatstvo – predstavlja ono što imamo.

Tamjan – nevidljiv kao Bog – predstavlja ono što netko želi postati.

Smirna – mirisna pomast koja liječi rane i koja čuva od kvarenja – predstavlja ono što jesmo.

Kraljevsko dostojanstvo, božansko dostojanstvo i smrtnost, vlastita stvorenju, jest sve ono što čovjek ima, ali nadasve ono što želi i što mu nedostaje, njegovo je blago. Otvara Bogu svoje imanje, svoje želje i svoje oskudice, nestašice. I Bog ulazi u njegovo blago. Dajući ono što jesu, mudraci primaju onoga koji jest i postaju oni sami slični Njemu.

Prevaljen put, učinjeno iskustvo ne može se prenijeti.

Ovim Evanđeljem je prikazan i Božji univerzalizam. Bog ljubi svakoga, poštuje svakoga i razgovara sa svakim.

Nakon zajedničkog razmišljanja, uslijedio je rad u grupama, a iznošenje zaključaka vodilo nas je u još dublje i otvorenije promišljanje.

Nakon ovog duhovnog rada, uslijedila je kreativna radionica koju je pripremila s. Matea Periš. Salvete tehnikom ukrašavala su se drvca, a nakon zajedničkog opuštajućeg, kreativnog rada, dobili smo zanimljive, kreativne slike.

Ulazeći ponovo u naša duhovna promišljanja, povlačeći se u osamu, svaka djevojka je pisala svoje osobno pismo Isusu i u njemu iznosila svoj duhovni prinos malenom Djetetu, koji su nakon Večernje u kratkom klanjanju izrekle svaka za sebe u tišini.

Nezaboravni dio večeri bila je proslava 18. rođendana naše drage Ane Vržine, koja je odlučila svoj rođendan proslaviti na duhovnoj obnovi i na taj način zahvaliti Bogu na svom rođenju i onom što ona jest, Njegovo ljubljeno dijete.

Večer smo završile gledanjem dokumentarnog filma o Bl. Chiari Luce Badano i mislimo o toj mladoj blaženici našeg vremena koja je prihvaćajući svoju bolest posvetila svoj život Bogu i širila oko sebe Radosnu vijest.

Drugi dan duhovne obnove započeli smo jutarnjom molitvom slaveći psalmima Krštenje Gospodinovo. Nakon molitve i doručka, razmišljali smo o svom krštenju.

Krštenjem ulazimo u novi odnos s Bogom, ljubljena smo djeca Božja, Njegovi izabranici, pomazanici. Bog tim sakramentom postaje naš Otac. Mi postajemo božanska djeca u kojima Bog postavlja novi početak, novi život u ljubavi i zajedništvu s Njim.

Pomazani smo, a pomazanje izražava da smo kraljevski, proročki i svećenički ljudi, da na nama počiva Božji blagoslov i da iz našega života zrači poseban miris. Po krštenju smo postali kraljevski ljudi koji gospodare sobom i kojima nitko ne gospodari, koji sami žive umjesto da budu življeni od drugih, koji su u miru sa sobom, i od kojih zato može izlaziti mir. Mi smo ljudi s nedodirljivim dostojanstvom, s božanskim dostojanstvom i ljepotom.

Svaki čovjek je jedinstven, jedinstvena Božja riječ, koja samo po ovom čovjeku može odjeknuti u svijetu. Mi smo neponovljivi otisak Božje ljubavi na ovoj zemlji. U toj našoj jedinstvenosti je i jedinstveno poslanje koje imam od Boga i koje nitko ne može izvršiti umjesto mene. Bog ima sa mnom poseban plan koji ću otkriti ako dozvolim Bogu da živi u meni i da mi govori.

Svjesni poklona i prinosa Bogu, te vrijednosti svoga krštenja, pristupili smo sakramentu pomirenja, a nakon toga i Euharistijskom slavlju koje je predvodio fra Marko Ercegović, meštar franjevačkih novaka u Livnu. Fra Marko nam je progovorio o pozivu apostola, ali i o pozivu svakoga od nas. Bitno je otkriti koji je moj poziv i u njemu ostvarivati svoje poslanje.

Nakon zajedničkog ručka, oprostile smo se od sestara i "Kuće Djeteta Isusa", te krenule u svoju svakodnevnicu "novim putem" i željom da i mi nekome budemo zvijezda koja će pokazati put prema Betlehemu.

s. Jelena Marević

„Od sjemena do cvijeta“

U subotu, 10.ožujka 2012. godine inicijativom župnika vlč. Mate Draganovića, održana je duhovna obnova za djevojke od 5. - 8. razreda, u župi sv. Alojzija Gonzage u Popovači. Duhovnu obnovu, na temu - „Od sjemena do cvijeta“, animirale su sestre Služavke Maloga Isusa; s. M. Jelena Burić i s. M. Viktorija Predragović. Kako u toj župi ne djeluju redovnice, djevojkama je osobito bilo zanimljivo družiti se i otkrivati redovnički poziv kroz ovaj susret. Na duhovnu obnovu okupile su se 42 djevojke koje su tijekom cijelog dana bile vrlo aktivne i zainteresirane. Susret je započeo u 10 sati prigodnom korizmenom meditacijom; uslijedilo je međusobno upoznavanje te predstavljanje zajednice kojoj sestre pripadaju. Djevojke su sa zanimanjem pratile i osluškivale katehezu o prisposobi- „Sijač“ koja je potom uslijedila. Nakon rada u skupinama, u kojem smo promišljale o „tlu“ svoga srca te kako ga možemo učiniti plodnim i boljim da bi rodilo rod, molile smo molitvu Srednjeg časa te kronicu Djeteta Isusa koju sestre svakodnevno mole. Veselo druženje kroz igre, plesove i pjesmu nastavljeno je nakon zajedničke okrepe koju su za sve sudionice pripremili ljubazni domaćini. U popodnevnom dijelu djevojke su imale priliku pitati sestre sve što ih zanima vezano uz redovnički život te dokazale da postoji puno pitanja i

interesa od strane mladih o životu u duhovnom pozivu. U radionicama, u poslijepodnevним satima, djevojke su kreativno razmišljale o četiri osnovna elementa te njihovoj važnosti za naš život (vodi, vatri, zemlji i zraku) povezujući ih s porukama kateheze iz prispodobe o „Sijaču“.

U 17 sati slavili smo sv. Misu u župnoj crkvi koju nam je predslavio župnik vlč. Mato Draganović, a na kojoj su sudjelovali i mladi iz župe sv. Pavla, Retkovec koji su nam se pridružili pod vodstvom njihovog kapelana vlč. Tomislava Kralja i s. M. Emanuele Pećnik. Naime, oni su nakon sv. Mise prikazali predstavu pod naslovom „Odazvan Kristu“ koji govori o životu i djelovanju sl. Božjega Josipa Stadlera, Utemeljitelja Družbe sestara Služavki Maloga Isusa. Nakon euharistijskog slavlja uslijedilo je radosno zajedničko druženje u župnom pastoralnom centru.

Bogu hvala za još jedno iskustvo zajedništva i „sijanja“; na otvorenosti i radosti; na blagoslovu i svakom dobru koje je dotaknulo ova mlada srca.... Neka Gospodin svojom „kišom“ natopi sjeme te učini da donese rod...

Kušnja u pustinji (Mt 4,1-11)

Ovog prohladnog vikenda 10. i 11. 3., u Livno, u „Kuću Djeteta Isusa“, u svoju malu pustinju, povuklo se 9 djevojaka iz Splita, Solina, Kaštela, Okruga Gornjeg, Košuta i Dugog rata. Tema o kojoj smo ovog korizmenog vikenda razmišljali je **Isusova kušnja u pustinji (Mt 4,1-11)**. Duhovnu obnovu su pripremile s. Petra Šakić, s. Kristina Španjić i s. Jelena Marević.

Na početku susreta, nakon molitve i upoznavanja, razmišljali smo na biblijskom tekstu, na susretu Isusa i sotone. Ovo razmišljanje smo podijelili u četiri dijela: *Pustinja*, *Život u kušnji*, *Tri Isusove kušnje*, *Plodovi Kristovih kušnja*.

U prvom dijelu smo razmišljali o značenju **pustinje** i odlaska u pustinju, jer u iskustvu pustinje čovjek stoji pred Bogom i sobom. Prorok Hošea, upotrebljavajući bračnu simboliku, izriče vrijednost i značenje pustinje kao mjesta gdje se događa zadnje čišćenje, a time i nepogrešivi susret s Bogom: „*Trčala je za svojim milosnicima, a mene je zaboravila. Stoga ću je, evo, primamiti, odvesti je u pustinju i njenu progovorit' srcu*“ (Hoš 2,15-16)

U „svojoj“ pustinju čovjek susreće istinu, jer ona nije mjesto: ona je šutnja zatvorenih usana koje čuvaju srce koje govori; ona je slušanje u dubini misterija koji okružuje i potpuno prožima čovjeka; ona je slika Boga Stvoritelja, odsjaj u ogledalu čovjekove duše; ona je čovjekov život

koji se neprestano rađa i obnavlja u klanjajućoj šutnji; ona je ključ koji otvara tčovjekovo srce da bi u njega ušlo Božje kraljevstvo; ona je Njegov mir koji silazi na čovjeka kada Mu pokaže prazninu svojega ništa;....

U drugom dijelu u kojem smo razmišljali o **životu u kušnji**, vidjeli smo da kao

što se dogodilo Isusu, tako i kršćaninu, krštenjem ne počinje život u zavjetrini, nego život podvrgnut kušnji. I kao kod Isusa, tako i kod učenika, Božje sinovstvo se pokazuje u solidarnosti i poslušnosti.

Sv. Augustin je rekao: *Primjećuješ da je Krist bio iskušan, a ne primjećuješ li kako je i pobjedio? Spoznaj da si u Njemu i ti iskušan, ali da si u Njemu već i pobjedio. Mogao je đavlu zabraniti kušnju. No, da nije bio iskušan, kako bi tebi, koji si još na kušnji, dao pouku kako ćeš pobijediti?*

U trećem dijelu, govoreći o **Kristovim kušnjama**, razmišljali smo pod vidom kušnja koje su nama ljudima gotovo svakodnevne, a to su kušnje „korisnog Boga“, „jakog Boga“ i „ravnodušnog Boga“. Bilo je ovo zaista neobično, ali blisko razmišljanje, na osnovu kojeg je bio i rad u grupama,

u kojem se uistinu pokazala zrelost i dubina razmišljanja ovih mladih djevojaka. Na kraju smo zaključili razmišljajući o ovom dijelu kako *u navali "korisnog", "jakog" i "ravnodušnog Boga" valja imati uza se Isusove odgovore Napasniku.*

U četvrtom dijelu razmišljali smo o **plodovima Kristovih kušnji**, te zaključili kako nam Kristova patnja zbog sotoninih kušnji daje razloga da se radujemo i ohrabrujemo. Krist želi biti naše svjetlo da jasnije vidimo, želi nas voditi kako bi Ga lakše slijedili. Podsijeća nas da kada se uzdamo u Njega, kada povjerujemo da trebamo nositi svoj križ, i uzađemo s Njim (na nebo), tad će se raspršiti sav naš strah. Međutim, ipak trebamo proći kroz kušnju. Za to trebamo biti jaki, sjedinjeni s Ocem kroz molitvu i primanje sakramenata.

Nakon rada u grupama, uslijedio je kreativni dio dana u kojem smo u opuštenoj atmosferi izrađivali i ukrašavali stalke za olovke. Ovu radionicu nam je pripremila s. Kristina Španjić.

U predvečerje smo imali klanjanje pred Presvetim i Večernju molitvu. Kroz klanjanje smo nastavili razmišljati o kušnji, a vrhunac je bila zajednička molitva Večernje u kojoj smo uistinu osjetili sklad naših duša koje su Psalmima slavile Boga.

S obzirom da smo cijeli dan u razmišljanju o kušnjama, dan smo završili filmom o Padru Piu, koji je cijeli život bio u borbi, kušnjama, ali je i osjetio koliko ga Bog ljubi i tu Božju ljubav, koju je svakodnevno osjećao, iskazivao je prema bližnjima.

Dan Gospodnji smo započeli molitvom Jutarnje, a nakon doručka smo razmišljali o značenju **Euharistije u našem životu**. Isus je rekao: "*Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada.*" (Iv 6,35). Razmišljajući o Euharistiji, govorili smo o ovom sakramentu kao **prinosu, darovanosti i zajedništvu**.

Nakon ovog razmišljanja, bila je prilika za sakrament pomirenja, a nakon toga smo slavili Euharistiju, koju je predvodio fra Marko Ercegović, meštar franjevačkih novaka u Livnu. Fra Marko nam je uputio i prigodnu propovijed, a nakon Euharistijskog slavlja, ostao je s nama u zajedništvu kod našeg „obiteljskog“ stola uz radosno druženje i tjelesnu okrepnu.

Na samom kraju djevojke su s nama podijelile svoja razmišljanja, iz kojih izdvajamo neka:

„...razmišljala sam o svojim kušnjama i o tome kako ću se nositi s njima. ....pustinja je mjesto susreta s Bogom ...Nisam se zamarala nepotrebnim stvarima (npr. mobitel). Zapravo, ovdje sam našla svoju pustinju, svoj mir...“

„...Shvatila sam koje su bitne stvari u čovjekovu životu i na neki način sam sazrela u vjeri....Ovog vikenda sam bila skroz duhovno ispunjena i shvatila sam koje su pogreške u mom životu, ispovijedila sam se i odlučila neke stvari promijeniti....Očistila sam se svih stvari koje sam u sebi dugo držala i kojih sam se bojala...“

„...upoznala sam što zapravo znači kušnja i kako je biti u kušnji pravi blagoslov. Kroz kušnju ćemo često zapitkivati Boga i sve bližnje – zašto baš ja?.... Sada znam da u sljedećoj kušnji neću padati u očaj. Svjesna sam da je Isus uz mene i da će me On provesti kroz sve poteškoće.....“

Na kraju zahvaljujemo Bogu za bogatstvo ovg susreta i molimo Ga neka u pustinji našg srca,kao u pustinji nakon kiše, započne novi život!

s. Jelena Marević

Susret Uskrslog Krista i Tome

Dvanaest djevojaka 1. i 2. r. srednje škole iz Trilja i Nadbiskupijske gimnazije iz Splita, povuklo se jedan dan iz svoje svakodnevnice i došlo u naš samostan „sv. Rafaela“ u Solinu, kako bi razmišljale o svojoj vjeri. Pridružila im se i naša kandidatice Renata. Duhovnu obnovu su pripremile i vodile s. Amabilis Vukman, s. Matea Periš i s. Jelena Marević.

Tekst iz Evanđelja koji nam je bio cjelodnevna tema je Iv 20, 24-29, tj. ukazanje Isusa Apostolima u nazočnosti Tome. Preko Tome, razmišljali smo o sebi, svojoj vjeri. Da li mi, poput Tome trebamo sve dotaknuti, opipati „staviti svoj prst“ ili jednostavno se prepuštamo Bogu i puni povjerenja u Njegovu očinsku brigu? Istina, na ova pitanja nije lako dati odgovor, ali je dobro razmišljati o njima i tada će, u iskrenom traženju, s vremenom odgovor doći.

Nekada je samo potrebno “prinjeti prst” i dozvoliti da “prst srca” osjeti jedinu Istinu – Ljubav. Mi često puta želimo samo “dotaknuti”, a ne želimo “zaroniti” u Boga, jer to zahtjeva potpunu promjenu. Da bi “zaronila” u Boga, moram se **odreći sebe**, moram biti u potpunosti svjesna sebe i dozvoliti **da sve u meni klekne pred Bogom** i s Tomom zajedno izusti: „*Gospodin moj i Bog moj!*” Nakon razmišljanja i razgovora, podijelili smo se u grupe, te je svaka grupa imala različite tekstove, ali su svi imali istu temu – moja vjera u Boga.

Podnevni predah smo imali u kapelici moleći srednji čas sa sestrama, a zatim, okrijepljene duhom okrijepili smo i svoje tijelo.

Poseban susret je bio s našim šticienicima, koji su djevojke dočekali s ljubavlju i pjesmom, a djevojke su im darovale svoju blizinu i osmjech. To je za njih bilo prekrasno iskustvo u kojem su one nekome donijele radost i nakon tog susreta više su zahvaljivale Bogu na onome što im je dao.

Nakon kratke pauze, svaka grupa je prezentirala svoj rad, te se tako razvio i zanimljiv razgovor o iskustvu Božje ljubavi i našeg povjerenja u Njega. s. Matea je pripremila kreativnu radionicu u kojoj su djevojke izrađivale slike i ukrašavale srca *salvet* tehnikom. Kao i uvijek ovo je vrijeme kada pokazujemo svoju kreativnost i radost zajedništva u opuštenoj atmosferi.

Pridružio nam se i fra Božo Lovrić bez kojeg ne bi mogli osjetiti Božju ljubav u sakramentu pomirenja i u slavljenju Euharistije. Fra Božo nam je uputio i prigodnu propovijed kojom nas je potakao na razmišljanje o tome što je bitno u životu kako bi rasli u vjeri i osjetili radost Njegovog i svog uskrsnuća.

Ova grupa djevojaka koja je provela dan u našem samostanu, izrazila je zadovoljstvo, jer su otkrile nešto novo i osjetile Božju blizinu. Bog je uvijek uz nas i potrebno je samo reći da to uistinu vjerujemo. Tada smo uistinu „dotakli“ i „zaronili“ u Boga Ljubavi.

sestra

Susret na zdencu

U subotu 12. svibnja, u Sutivanu na otoku Braču sastalo se 16 djevojaka 7. i 8. razreda iz Splita, Mravinaca, Kučina, Pučišća, Gornjeg Humca, Pražnica i Sutivana. Veselo društvo razveselilo je sestre koje su nam otvorile vrata svog samostana i radosno nas primile na vikend. Ovaj duhovni susret, čija je tema bila *Susret na zdencu* (Iv 4,5 -30. 39- 42), pripremile su s. Terezija Pervan i s. Jelena Marević.

Susret smo započele razmišljajući o evanđeoskom tekstu, tj. susretu Isusa i Samarijanke. Tema i cilj susreta i razmišljanja jest rušenje barijera.

Puni smo raznih strahova i predrasuda koje nas koče u susretu s Bogom i u susretu s ljudima. Onemogućavaju nam slobodan život djece Božje. Zarobljeni smo u svojim svjetovima, u svojim grijesima, u iskrivljenim okvirima kroz koje gledamo na svijet i ljude oko nas.

No, na sreću, Bog gleda drugačije, gleda i vidi drugim očima. Kod čitanja ovog evanđeoskog teksta, uvidjeli smo kako je potrebno razmišljati o tri odnosa: JA – DRUGI, JA – BOG, JA – JA. Odnosno, kako se potrebno se zapitati:

- KAKAV JE MOJ ODNOS (SUSRET) S DRUGIM LJUDIMA?
- KAKV JE MOJ ODNOS (SUSRET) S BOGOM?
- KAKAV JE MOJ ODNOS (SUSRET) SA SAMOM SOBOM?

Vidjeli smo da nam ovaj evanđeoski tekst govori o načinu Božjeg pristupa čovjeku i apsolutnom prihvaćanju svakoga, jer Bog je Ljubav. Četiri su naglaska u ovom tekstu:

1. Isus prolazi kroz Samariju (zabranjeno područje),
2. Isus razgovara sa ženom (zabranjen sugovornik),

3. Tko je žena s kojom Isus razgovara (žena sumnjiva morala, izolirana od zajednice),
4. Poslanje (grešnica postaje evangelizator)

Nakon zajedničkog promišljanja uslijedio je osobni rad kroz koji je svaka od nas razmišljala o svom osobnom zdencu, svom životu, svojim stavovima, svojim problemima, svojim nutarnjim raspoloženjima ... Preko slike zdenca, pokušale smo razmišljati čime je moj zdenac zagađen, čime grabim vodu, dospijeva li ta kanta do vode, čime čuvam svoj zdenac, čime je voda zamučena, od kojih sastojaka (građevinskog materijala) je izgrađen taj moj zdenac, kolika je razina žive vode u zdencu, gdje stojim ja .....

Bilo je ovo duboko i ozbiljno razmišljanje, koje smo kasnije podijelile jedna s drugom i primijetile smo kako smo gotovo sve negdje na pola zdenca, ali ipak u našem zdencu ima „žive vode“ .

U predvečerje smo pristupile sakramentu pomirenja, a nakon toga smo molile večernju molitvu. Okrijepivši svoje tijelo i dušu, sve zajedno smo pošle u malu šetnju kroz misto, ali smo se prvo zaustavile kod župne crkve, gdje nas je dočekao župnik don Benjamin Capković, koji nam je najprije rekao o povijesti same crkve, a

kasnije nas je odveo u župni muzej u kojem smo vidjeli slike, kaleže, moćnike, ...

Nedjelju smo započele molitvom jutarnje, a nakon doručka smo slavili euharistijsko slavlje koje je predvodio don Petar Doljanin, samostanski kapelan, koji nam je kroz propovijed govorio o Božjoj ljubavi i kako nas sve Bog ljubi, jer je On Ljubav. Za vrijeme sv. mise smo pjevale i tako svojom radošću uzveličali ovo misno slavlje, a nakon mise sestrama i don Petru smo se zahvalile pjesmom koju smo otpjevali i na znakovnom jeziku.

No, da ne bi naša radost samo ostala u našem krugu, posjetile smo bake o kojima se brinu sestre i njima smo zapjevale, ali i one nama.

Puni doživljaja, nastavile smo s našim duhovnim radom, a nakon ručka smo se spremile, oprostile sa sestrama i radosne zbog novih prijateljstva, ali tužne što se rastajemo, uputile se svojim kućama s novim poslanjem poput samarijanke iz evanđelja.

Neka naša razmišljanja:

„... naučila sam gledati svijet oko sebe na različite načine. Osjetila sam puninu i radost u srcu....“

„... shvatila sam da Bogu treba i zahvaljivati, a ne Ga samo moliti. Zaista sam doživjela duhovnu obnovu svoje vjere i života. Bog je nešto predivno! Isus ne smije biti samo flaster na rani kada nam zatreba, nego vječni omotač naših života!“

„... u ovom susretu sam doživjela jedno predivno duhovno, ali i prijateljsko iskustvo .Naučila sam kako očima vjere gledati na druge ljude....“

„... Kad vidim kako su nas časne primile i brinule se za nas, mislim da se i ja moram potruditi biti kao one i slijediti Isusa u ljubavi prema drugima....“

sestra

Susret hrvatske katoličke mladeži

Središnje misno slavlje SHKM – i u Sisku okupilo je više od 30 000 mladih na prostoru velike livade ispred crkve sv. Kvirina u Sisku. Predslavitelj svečanosti bio je **Kardinal Bozanić**, ostali hrvatski biskupi te domaćin Sisački, biskup **Vlado Košić**. Nazočili su još županica Sisačko – moslavačka, gradonačelnici, svećenici, vjeroučitelji, animatori, Imam i Paroh sisački. Među raspjevanom rijekom mladih bili su učenici Druge Gimnazije, posebno oni koji su u humanitarno – volonterskoj grupi PMI (Prijatelji Malog Isusa) sa svojom vjeroučiteljicom prof. s. **Dolores Brkić** i deset mladih iz župe Krilo-Jesenice sa s. **Rebekom Batarelo**. Iz Splitske provincije Sl. M. Isusa na susretu osim s. Dolores i s. Rebeka sudjelovale su sa svojim mladima i s. Danijela, s. Mila i s. Nevena.

Došavši u Sisak, naš autobus iz Splita srdačno je dočekala naša volonterka **Antonija Bešker** koja nam je podijelila prigodne kape za ovaj susret i bila nam na raspolaganju od 0 do 24. Mnoštvo mladih je pristizalo iz cijele Hrvatske, BiH, Austrije, Njemačke i Švicarske – naših

hrvatskih misija. Veličanstvena procesija je krenula ispred sisačke katedrale sv. Križa preko cijelog grada kao rijeka svjetlosti do crkve sv. Kvirina. Predivno je bilo biti dio te radosne mladosti gdje smo svi kao jedan i u Ime jednog cilja ovdje. Biskup Vlado Košić izrazio nam je dobrodošlicu u Sisak, drevni grad kulture i bogate povijesti, i zaželio nam je svima ono radosno zajedništvo sa željom da **HODIMO U SVIJETLOSTI**. Poruku sv. Oca Benedikta 16. pročitao je povjerenik za mlade vlč. Branko Koretić gdje nas ohrabruje da odlučno hodimo i nosimo ovim svijetom svijetlost.

Prije svečanog misnog slavlja bio je trosatni bogati program u kojem je mladi čovjek mogao uživati, meditirati i pronaći jasniji, hrabriji i odlučniji hod za svoj budući život. Često nam razna svjetla zamagljuju vid ali Krist –

Svjetlo svijeta otvara nam jasan put i tako i mi možemo biti svjetlo drugima u ovom često zamagljenom svijetu. Ne trebamo se bojati budućnosti, ma kako ona bila neizvjesna! Nije li Bog gospodar vremena i povijesti? Čuli smo divnu i snažnu poruku u propovijedi: "**Budite hrabri i časni građani naše domovine. Vi ste mladi ponos, i to dokazujete svaki put kada djelujete i živite časno u Ime Božje.**"

Na kraju svečane mise objavljeno je kako će Dubrovnik 2014. biti domaćin SHKM – i. Oduševljenju nije bilo kraja a danasve mi jušnjaci bilo smo najglasniji!

Navečer smo Mi, PMI – a Druge Gimnazije i 10 mladih iz župe Krilo-Jesenice bili smješteni u lijepom **Moslavačkom naselju Voloder**, jednom od najpitomijih, najslikovitijih predjela panonske hrvatske. Mještani su nam otvorili svoje domove i srce kao naše vlastite obitelji. To mjesto, odnosno župa sv. Antuna, ima bogatu kulturnu tradiciju kao i vjerski život. Kroz bogati program i misno slavlje u župi **6.5.** smo se uvjerali i uživali u narodnim nošnjama i plesnim kolima, zboru na misi, druženju na zajedničkom ručku, gdje su bili mladi iz Zagreba, Linza (Austrija), Zadra, Tuzle, Lovreća, Jesenica i mi Splitsani iz II. Gimnazije.

Svaka skupina se ukratko predstavila, a mi smo uz naš grad i školu kratko predstavili i Prijatelje Malog Isusa. Za svih je to bila lijepa informacija, a potvrdile su svojom nazočnošću i primjerom naše časne voditeljice s. Dolores i s. Rebeka. Tijekom pred programa u Sisku intervju za TV su dale naše učenice Dora Bjelanović, Petra Perišić i Ivana Rančić. U jednosatnoj emisiji „Stella Maris“, 9.5., u studiju Radio Marije u Splitu, sudjelovali su govoreći o iskustvu i doživljajima iz Siska i Volodera učenici II. Gimnazije, PMI –a : Dora Bjelanović, Petra Perišić, Tonći Kačić – Bartulović, Dea Pjerov i s. Dolores Brkić.

Dora Bjelanović 3.d

Mirna Vučemilo 3.d

Petra Perišić 3.d

II. gimnazija - Split

PASTORAL OBITELJI

...U obiteljima, "zajednicama života i ljubavi" (Gaudium et spes, 48), novi naraštaji mogu steći divno iskustvo te požrtvovne ljubavi. One, naime, ne samo da su povlašteno mjesto ljudskog i kršćanskog odgoja, već mogu predstavljati "prvo i najbolje sjemenište poziva na život posvećen kraljevstvu Božjem" (Ivan Pavao II., Apost. pobud. Familiaris consortio, 53), pomažući svojim članovima upravo u obitelji otkriti ljepotu i važnost svećeništva i posvećenog života. Neka pastiri i vjernici laici uvijek surađuju na tome da se u Crkvi umnože te "kuće i škole zajedništva" po uzoru na svetu nazaretsku obitelj, skladni odraz života Presvetog Trojstva na zemlji.

Iz Poruke Pape Benedikta XVI. „Zvanja su dar Božje Ljubavi“ za dan duhovnih zvanja slavljen 29. travnja 2012.

Prikazanje u hramu (Lk 2,22 – 40)

Duhovna obnova za bračne parove koja je bila najavljena u veljači, nije se mogla održati zbog vremenskih prilika, ali nas je zato Gospodin ovog vikenda podario prekrasnim zimskim danima u kojima smo u razmišljanju, druženju i međusobnom obogaćivanju mogli uživati u ljepoti livanjskog kraja i onome što nam pruža *Kuća Djeteta Isusa*. Osam bračnih parova iz Metkovića, Brela, Trilja (Košuta) i Livna povuklo se iz svoje svakodnevnice i odlučilo s nama provesti ovaj vikend razmišljajući o biblijskom tekstu „**Prikazanju u hramu**“ (Lk 2,22-40), a na osnovu njega o „**Prikazanju u braku**“ i „**Komunikaciji u braku**“. Duhovnu obnovu su pripremile s. Kristina Španjić, s. Matea Periši s. Jelena Marević.

Susret je započeo upoznavanjem s Božjom Riječi koja nam se svakodnevno prikazuje i želi ući u naš život, a zatim su se bračni parovi predstavili međusobno. Bilo je jako zanimljivo čuti kako žena predstavlja svoga muža, a muž ženu. Nakon upoznavanja, razmišljali smo o Riječi Božjoj, o osobama koje se susreću s Bogom i slave Ga, ali i njihovom međusobnom susretu.

Govoreći o Josipu i Mariji koji donose Isusa, vidjeli smo kako oni:

- Ispunjavaju Zakon:
  - daju Isusu Ime

- nose Ga u hram
- prikazuju Ga Gospodinu
- prinose žrtvu
- U prinosu žrtve očituje se njihov status “dvije grlice ili dva golubića” – ne stide se svog siromaštva.
- Ne predstavlja im problem što tako malo prinose, iako znaju da donose Mesiju u hram.
- Oni žive u svojoj svakodnevnicu, prihvaćaju je i dozvolili su Bogu da On uđe u nju.
- Isus je postao centar njihovog života i zato nije bitno materijalno siromaštvo.
- Ispunjavaju Zakon, ali nisu opterećeni jer znaju vrijednost “Božjeg dara” koji nose u hram.
- Nakon Šimunovih riječi “divili su se” onom što je rečeno o “njihovu” djetetu.
- Od početka im je bilo teško: neobična trudnoća, prihvaćanje braka, rođenje u štali “jer nije bilo mjesta”, bijeg u Egipat – sve su to prošli, a sada netko za “njihovo dijete” kaže da je “svijetlo na prosvjetljenje naroda”.
- Ne može se sakriti radost, Šimun i njih blagoslivlja, iako tada Mariji izriče teške riječi kako će joj “mač boli probosti dušu”. No, u radosti i blagoslovu čovjek lakše prihvaća i težinu života

Dionici susreta u hramu – Bog i najbolje od čovječanstva: starac Šimun (pravedan, bogobožan) i proročica Ana (živi u Hramu, posti i moli)

Zašto oni? – Prihvaćaju unutarne poticaje Boga. Prihvaćaju i raduju se u ispunjenju iščekivanja susreta s Bogom, utjelovljenom Riječi i prepoznaju svjetlo svoga traženja.

Svaki susret je bogatstvo primanja i davanja – ovdje se Ljubav daruje svijetu, ali darivanje koje je bilo toliko iščekivano, doživjelo je svoju puninu u vremenu. Dogodilo se kada je trebalo, ne u slučajnosti. Ali, bitno je spremno iščekivanje u ljubavi.

Susret Šimuna i Ane s Gospodinom – oni su svaki trenutak svog života usmjerili prema ovom jedinstvenom i uzvišenom susretu. Bili su u stalnoj pripremi i iščekivanju Gospodina koji dolazi u njihov život, njihovo srce i ispunja ga svjetlom (“svjetlo na prosvjetljenje naroda”), radošću, zadovoljstvom u kojem blagoslivljaju Boga i one koji su utjelovljenu Riječ donijeli u Hram i brinu se svojim životom o Njemu. Bog se očitovao onima koji čekaju i otvaraju se svakodnevno živeći vlastitu sadašnjost ispunjenu Bogom.

Nakon razmišljanja o Božjoj Riječi, uslijedio je rad u grupama. U zaključcima ovog rada vidjeli smo koje bogatstvo razmišljanja možemo pružiti jedni drugima.

Drugi dio našeg razmišljanja bio je „**Prikazanje u braku**“, koje je također bilo produblјivanje Riječi Božje o kojoj smo razmišljali.

Razmišljali smo kako:

U braku – ako nema strplјivosti i iščekivanja, nastaje otuđenost, neprihvaćanje i ne može otkriti “svjetlo” u drugome koji je darovan. Odnosno, “njih dvoje bit će jedno” – ovdje se ne prepoznaje svjetlo u “meni”, jer se više nije jedno. Da bi došlo do sjedinjenja, potrebno je iščekivanje, spremnost na prihvaćanje i čistoća odnosa koja pogledom ljubi drugoga u onome što on jeste. Isus je svjetlo, međutim ako “što Bog združi, čovjek neka ne rastavlja”, ako je ta veza od Boga stvorena, združena, onda se Bog objavljuje u ljubavi dvoje koji su se posvetili jedno drugom.

Zar oni nisu “svjetlo pred licem naroda” i trebali bi svijetliti Ljubav, koja bi trebala u njima i po njima biti prepoznata i očitovana?

U ovom povezivanju braka i prikazanja, nismo u razmišljanju zaboravili kako su Josip i Marija došli u hram prikazati Dijete, ono što je Božji dar.

U ovom slučaju utjelovljenog Boga.

Šimun ih je blagoslovio, ali prije toga je blagoslovio Boga. Blagoslov se izriče za Život i Ljubav. U razmišljanju smo postavili pitanje: **Koliko je prisutan blagoslov u obitelji?**

Razmišljajući o riječima koje je Šimun rekao Mariji, zaključili smo kako **LJUBAV I PATNJA = RAST U BOGU. U ljubavi treba biti spreman darovati sve – do kraja. Bitno je znati kako jedino ako ja + ti = jedno (mi), inače brzo postaje JA i suprotno TI koje mi smeta. Tada se svjetlo gasi.**

Nakon ovog zajedničkog razmišljanja, uslijedio je rad u paru, tj. svaki bračni par se povukao i razgovarao na određena pitanja koja su im dana, a odnosila su se na njihovo bračno zajedništvo.

Euharistijsko slavlje kojim smo u predvečerje slavili predvodio je fra Marko Ercegović, meštar franjevačkih novaka u Livnu.

Usljedio je kratko klanjanje pred Presvetim preko kojeg su sestre obnovile svoje zavjete, a bračni parovi svoja bračna obećanja. Ovo su uistinu bili dirljivi trenuci.

Za završetak ovog dana, pogledali smo film o bl. Chiari Luce Badano, koju su roditelji nakon nekoliko godina molitve izmolili od Gospodina. Bila im je darovana, ali je Gospodin od njih i od Chiare tražio potpuno prikazanje života, potpuno darivanje, na koje su oni izrekli svoje DA, te je tako Chiara u svojoj mladosti osjetila iščekivanu radost zajedništva s Kristom u vječnosti, a njeni roditelji su u divljenju što se o njihovom djetetu govori i po njenom zagovoru događa u ovom svijetu.

Nedjelju smo započeli molitvom Jutarnje, a zatim smo nakon zajedničkog druženja za stolom, čuli zaključke rada u paru, odnosno ono što je svaki pojedini par htio s nama podijeliti iz njihovog bračnog zajedništva.

Ovo su uistinu bili posebni trenuci iskrenosti, otvorenosti i svjedočanstva bračnog života, uzajamne ljubavi i zajedničkog traženja i rasta na putu svetosti. Bilo je ovo ozbiljno, duboko, ali i radosno iskustvo kojim se obogaćivalo ovo zajedništvo.

Kao zaključak ovog razmišljanja, govorili smo o **Komunikaciji u braku**, koja je uistinu bitna. Bitno je znati kako, kada i što reći u određenim trenucima zajedničkog života.

Ovaj susret smo zavirili zajedničkim blagovanjem, te kratkim osvrtom na ovu duhovnu obnovu iz kojeg izdvajamo neka razmišljanja:

- *„Na ovoj duhovnoj obnovi sam prvi put u životu, ... učvrstio sam se u uvjerenju da se kroz bračni poziv može živjeti svetost i otkrivati punina života...“*
- *„...Bila mi je radost s ljudima podijeliti svoja iskustva i slušati njihova... Ono što ću ponijeti sa ovog seminara i nastojati provoditi u život jeste iskrenost i otvorenost prema Bogu Ocu...“*
- *„...Drago mi je što sam bio sudionik ovog susreta... U današnje vrijeme čovjek zaboravlja što mu je doista sveto, a to su vjera u Boga i obitelj, ...“*
- *„Prvi put sam na ovakvom susretu i zaista sam iznenađena velikoj vjeri svih sudionika, ...“*

- „...Zahvaljujem drugim bračnim parovima na njihovom svjedočenju vjere, vjernosti i ljepote braka. Mislim da ovakvi susreti mogu i trebaju biti bračnim parovima izvor, podrška i potpora u njihovom bračnom, obiteljskom i vjerskom životu...“
- „Hvala Bogu da imamo Služavke Malog Isusa, jer kad smo s njima u društvu ili njihovoj blizini, ostavljaju ljepotu u našoj duši...“

Neka Gospodin blagoslovi svaku obitelj i pomogne supružnicima u njihovom zajedničkom rastu u vjeri i svakodnevnom prikazivanju njihove ljubavi pred vječnom Ljubavi i u vječnom Ljubavi.

s. Jelena Marević

Održan 21. obiteljski susret

U Zaostrogu je od 16. do 18. ožujka 2012. održan 21. obiteljski susret o temi *Blagoslov braka i obitelji* pod motom „Sv. Josipe, čuvaj naše obitelji“. Voditelj susreta bio je fra Vatroslav Frkin, organizatorica dr. Danijela De Micheli-Vitturi, specijalista obiteljske medicine te djelatnica savjetovališta Gospe

od Zdravlja u Splitu, i domaćin fra Ivica Omazić, gvardijan samostana u Zaostrogu. Sudjelovale su obitelji iz Hrvatske (Kaštela, Split, Dugi Rati, Opuzen i Metković) i BiH (Široki Brijeg i Grude).

Na temelju dokumenta *Familiaris consortio* blaženoga pape Ivana Pavla II., koji govori o obiteljskom zajedništvu i odnosima u obitelji, predavač je obradio teme: uvjeti za sretan brak, roditelji i djeca, roditelji i mladež te obiteljsko zajedništvo više naraštaja tj. starci u obitelji. Poseban je naglasak stavio na tri točke neophodne za sretan brak: molitva, dugi i nježni razgovori i bračno darivanje. Prve dvije točke treba njegovati od početka veze tj. i prije braka, koji treba graditi na temelju hodanja bez poljubaca i dodira.

Nužno je da roditelji mole s djecom i razgovaraju pri čemu razgovor mora biti prilagođen uzrastu. Roditelji su dužni uputiti mladež u spolnost, dati im prave informacije.

Sudionici su mogli postavljati pitanja, diskutirati i međusobno razmjenjivati iskustva.

Bogato iskustvo rada s obiteljima, problematičnim i razorenim brakovima, te mladeži dugo 40 godina iznjedrilo je više knjiga kojima je autor fra Vatroslav Frkin, a za koje su sudionici pokazali zanimanje. Naslovi knjiga su *Hodanje mladića i djevojke*, *Hodanje i brak*, *Uslišane molitve mladića i djevojke*, *Izmljena djeca* i slične.

Sudionici su osim predavanja imali i bogat molitveni program: molitvu krunice, časoslova, križnog puta, klanjanje pred Presvetim, te svakodnevna misna slavlja.

Susret je završio prigodnom priredbom djece i mladeži, koja su također nazočila susretu, a animirale su ih s. Vesna Mateljan, Služavka Malog Isusa i gospođa Darija Mladin, katehistica, majka šestero djece. Svi su na kraju bili suglasni da su ovakvi susreti dragocijeni i potrebni, te su zahvalivši voditelju i organizatorima, zaželjeli da se na ljeto opet nađu na istom mjestu.

Višnja Spajić

RAZMIŠLJANJA

BUDI UZ MENE

Isuse, živim ovim životom
i plovim ovim svijetom,
kao brod koji plovi morem.

Kako je lijepo gledati
valove koji se lagano
njišu na pučini mora,
to čudo prirode
koje si ti Gospodine stvorio
i nama ljudima podario.

More, ne vidiš mu kraja?
Tako i vječnost,
ne znamo kada i kako?
Samo znamo istinu,
da moramo jednog dana umrijeti
i zamijeniti ovaj život.

Stoga te već sada
Isuse molim,
kad to dođe,
budi uz mene
i ne ostavi me samu
na uzburkanom moru
života i svijeta!

s. Magna Borovac

HODOČAŠĆA ...

SVETA ZEMLJA

“Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago,

dat će im Otac moj nebeski” Mt 18,19

Kao Služavka Maloga Isusa hodočasteći ovom zemljom Bosnom, mnogo sam puta poželjela dotaknuti zemlju kojom je Isus hodio. Zemlju u kojoj se vjerom u Isusa mogu izblize doživjeti događaji koje su nam opisali sveti evanđelisti u Evanđeljima. Vidjeti Nazaret, Betlehem, Jeruzalem, Galilejsko jezero ... To su bile samo moje pobožne želje, a koji put - moji snovi. Slušajući razna iskustava od osoba koje su imale prigodu hodočastiti u Svetu zemlju, pomišljala sam kako bih to željela doživjeti, a zatim - i umrijeti. Nisam mogla ni slutiti da je taj velik dar od Boga bio tako blizu. Sve se dogodilo (gledano našim očima) neplanirano. U samo nekoliko sati podario mi je taj veliki, neprocjenjivi i nezaboravni dar i doveo u zemlju kojom je On kročio. Moje pobožne želje i snove Bog je primio kao molitvu srca koja se zrcali poput riječi koje je zapisao sv. Matej u svom evanđelju: *Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im Otac moj nebeski. Mt 18,19*

U organizaciji udruge *Sveta Zemlja*, organizirano je hodočašće Vrhbosanske nadbiskupije u Svetu zemlju u povodu postavljanja mozaika Gospe Kondžilske u Nazaretu od 06. do 13. ožujka 2012.g. Velikom broju hodočasnika iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske pridružile smo se i mi: s. Lucija Blažević i s. Ana Marija Kesten. Ovaj veliki i neprocjenjivi dar hodočašća omogućila nam je naša zajednica. Čini nam se da je presiromašno izreći riječima zahvalu za ovaj milosni dar. Hodeći svetim mjestima donosile smo Mariji i Isusu cijelu našu Crkvu, naš narod, naše obitelji, našu družbu, želje, molitve i potrebe svake naše sestre, novakinje, postulantice i kandidatice. Bilo je nemoguće stajati na svetim mjestima, a ne zagrliti molitvom cijeli svijet, kojeg je zagrlilo i sam Isus s križa.

Naš hodočasnički put vodio nas je iz Sarajeva preko Istambula, grad koji leži na dva kontinenta i ima više od 13 i pol milijuna stanovnika. Kratko smo posjetili smo središte grada i vidjeli važnije znamenitosti. Za nas

SMI posebna je vrijednost bilo sjećanje na našega oca Utemeljitelja koji je posjetio ovo mjesto (ne znamo koji ga je posao doveo ovdje), ali znamo da je mislio na sestre te im poslao pozdrave iz ovoga prelijepa grada. *U poštanskom pečatu (Constantinopolis 10/8 1905.)*

Iz Istambula smo nastavili put prema Svetoj zemlji. U ranim jutarnjim satima stigli smo u Nazaret, grad čije ime u prijevodu znači *zvijezda* ili *cvijet*, a kojim dominira *Bazilika navještenja*.

Nazaret - u ovome malom brdovitom galilejskom gradu zbio se za povijest spasenja presudni događaj susreta Anđela i Marije. Bilo mi je teško i nezamislivo povjerovati da stojim na mjestu gdje je anđeo Gabrijel navijestio jednoj poniznoj djevici Mariji da će začeti Sina Božjega i da je tu Riječ Božja postala Tijelom. U donjim prostorijama skromne nazaretske kuće, gdje su ulazili samo članovi obitelji, Marija se nalazila sama u molitvi. Tu, na tome mjestu, sve se vidi i doživljava drugačije, jednostavno kao da oči vide dalje, dublje i ono bitno za našu vjeru. Toliko nam je toga skriveno pred očima vjere: gledamo, a ne vidimo, slušamo, a ne čujemo... Kako je veličanstvena molitva kojom pozdravljamo Mariju: *Anđeo Gospodnji ... Zdravo Marijo...* Događaj koji se zbio u Nazaretu poziva nas da tijekom cijeloga dana, što je moguće više puta pozdravljamo Mariju tom molitvom. Uz ovaj je događaj vezan i čitav skroviti Marijin život u Nazaretu. Život Svete Obitelji. Nemoguće je dotaknuti sve te događaje, ali u duhu moguće je osjetiti Marijin život koji se skrivao u malomu brežuljkastome mjestu, u kući, u prostorijama u kojima je ona obavljala svoje svakodnevne dužnosti.

S Marijom iz Nazareta nastavili smo hodočastiti po Svetoj zemlji, prateći događaje i mjesta koja su posebno važna za Isusov život:

Ein Karem, rodno mjesto Ivana Krstitelja. Mjesto gdje se Marija susrela s Elizabetom i izmolila hvalospjev *Veliča duša moja Gospodina ...* Toliko sam puta kroz život, moleći kod večernje molitve hvalospjev *Veliča*, poželjela stajati na tome mjestu gdje je Marija uskliknula *Veliča duša moja Gospodina...* taj dan kad sam bila taku blizu, pred vratima same bazilike, Gospodin me je između svih hodočasnika izabrao i poslao kao i Mariju da se vratim na put koji vodi do toga mjesta i da pomognem jednoj sestri koja se osjećala loše i nije mogla doći do bazilike. Prihvatila sam taj poziv, a moja želja za tim susretom s Marijom u Ein Karemu bit će i dalje kod večernje molitve dok molimo i pjevamo *Veliča...*

Betlehem - na hodočasnike ostavlja sasvim drugu sliku od onoga što je Betlehem u otajstvu Božića za nas ovdje. Kakva su to pastirska polja, zvjezdane noći i betlehemska špilja, jaslice u koje je mali Isus bio položen, pohod svetih kraljeva, pjesma neba „Gloria in excelsis Deo“? Tu se za vjernike događa božićni susret u drugoj perspektivi. Ovu nebesku perspektivu Božića u Betlehemu može poželjati doživjeti svaka Služavka Maloga Isusa. Dao Bog da svaka sestra dođe ovdje i doživi taj dar Neba!

Kana Galilejska, Brdo Tabor, Kafarnaum, Genezaretsko jezero, Jordan, Jerihon, Jeruzalem, Maslinska gora, Kalvarija i sva druga mjesta i događaji koje nam opisuju evanđelisti u svojim evanđeljima govore o neizbrisivim tragovima Isusova života i njegovim porukama koje svatko može ponovo čuti - kao da su upućene samome njemu. Poželjela sam ostati na Taboru, načiniti jednu sjenicu ... jer dobro je biti tu s Isusom, dopustiti mu da njegovo svjetlo iznova preobrazi moje srce i moju dušu kako bih ga mogla nositi svima koje susrećem na svomu životnome putu.

Ovi milosni dani provedeni u Svetoj zemlji obilati su iskustvima vjere, nade i ljubavi. Bogu sam zahvalna za svaki dar koji sam obilato primila na ovom hodočašću. Doista, kao što mnogi hodočasnici rekoše: “Samo je jedna Sveta Zemlja“. Za Služavku Maloga Isusa nema ljepšeg i većega dara od ovoga dara pohoda Isusove domovine. Bilo bi prelijepo kada bi u Isusovoj domovini Njegove Služavke načinile barem jednu malu sjenicu... “*Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im Otac moj nebeski*” Mt 18,19t ...

s. Ana Marija Kesten

LURDES

Sveti put

“Obradovah se kad mi rekoše, hajdemo u dom Gospodnji” (ps.122)

Predragi oče Utemeljitelju!

Radosna sam!

Osvanuo je sretan i radostan dan 8. svibnja 2012 god. kad smo s. Mirjana i ja krenule na zahvalno hodočašće Majci Mariji u Lourdes. To je mjesto u Francuskoj Tebi dobro poznato, mjesto gdje se Nebo smilovalo zemlji

preko Majke Marije koja se ukazala maloj djevojčici Bernardette Subirous, davši joj zadatak da se opere na izvoru rijeke Gave i da poljubi tlo za obraćenje grešnika. I ja sam osobno krenula s ovim nakanama, noseći u srcu potrebe naše Družbe i Provincije. I mi smo bile članice 20-og Vojnog Hrvatskog hodočašća na kojem smo svjedočile o karizmi naše Družbe, te smo u autobusu, zajedno sa hodočasnici (vojnicima, policajcima, vatrogascima i civilima) pjesmom, molitvom i vjerom slavile Gospodina i Majku Mariju. Krenule smo s Isusom, jer je sv. Euharistijsko slavlje na zagrebačkom velesajmu predslavio sa svojim svećenicima mons. Juraj Jezerinac Vojni biskup. Svećenici su nam bili vođe i pomoćnici na hodočašću. Blagoslov i ljubav Isusa Krista pratila nas je cijelim hodočasničkim putem. Krenuli smo sretni na sveti put - put ljubavi. Čuvali smo brižno jedni druge, jer smo u Lourdesu bili Hrvatska u malom. Svaki naš hrvatski vojnik i policajac je bio "brat čuvar"! Ovo treba samo doživjeti! Putovali smo autobusima dva dana, bili smo umorni i pospani, no kad smo došli u grad Lourdes, odmah smo pohitili pred špilju ukazanja - pred Majku Mariju i umor je nestao! Moje srce je ubrzano otkucavalo i radovalo se susretu! Kapnula je i pokoja suza! Sretno sam primljena u Majčine ruke - srcem i vjerom!! Znam da me razumiješ jer si i sam doživio Lourdes kao mjesto milosti! Slavio si sv.

Misu u špilji Ukazanja za svoje sestre! Tu na svetom mjestu prevladava trajni mir. (pismo sestrama). Sudjelovale smo na Križnom putu kojeg je predvodio Vojni biskup Bosne i Hercegovine mons. Tomo Vukšić zajedno s hrvatskim vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem.

Špilja Ukazanja je mjesto najintimnijeg slavlja cijelog hodočašća u Lourdesu. Ovdje smo slavili sv. Misu. U ovoj Euharistiji - očitovalo se jedinstvo naše Vojne biskupije i cijele Crkve kojoj je Krist glava, a Djevica Marija Majka. Ovdje se srcem pjeva: "Kakav prijatelj je Isus..." Jako emotivno je bilo otvaranje Međunarodnog Vojnog hodočašća u bazilici sv. Pija X. kao i klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom u Crkvi sv. Bernardice. Središte slavlja bilo je

Međunarodna sveta Misa u bazilici svetog Pija X. u kojoj je naše Hrvatsko izaslanstvo predvodilo sv. Misu za sva izaslanstva koja govore slavenskim jezicima (Hrvatska, BiH, Češka, Poljska, Slovačka, Slovenija, Ukrajina i Litva). Misno slavlje predvodio je mons. Tomo Vukšić, a propovijedao slovački Vojni biskup mons. František Rabek. Na mene je otisak ostavila Procesija sa Presvetim. To je Isus koji je PUT, ISTINA, ŽIVOT, LJUBAV...! U procesiji s Presvetim je s nama Bog!

Na ulazu u baziliku Presveti Oltarski Sakrament preuzeo je mons. Juraj Jezerinac, što me se posebno dojmilo. Bog blagoslivlje i ljubi svoj narod! Divno je bilo ovo doživjeti! Veliku ljubav u Lourdesu je za mene učinila Majka Marija! Primila me u svoje naručje čistu, jer sam svoje tijelo okupala u svetoj vodi i izišla suha. Prosuzilo je moje srce! Pitala sam samu sebe: "Zar sam ovo ja"? Da, ja sam! Povodom 25-e, obljetnice sv. Zavjeta, Majka mi pere srce i duh! Divno, zar ne? Veličam Isusa i Majku Mariju u srcu s ljubavlju koju su mi poklonili. Blagoslovi me s Neba, jer i ja sam sad u raju s Majkom! Susret s Majkom u bazenu je veliki čin ljubavi! Majka me je ganula, a ujedno i ojačala za daljnju službu ljubavi prema Isusu! Neopisiva je Božja ljubav!

Na ovom hodočašću pod geslom: "ZDRAVO MARIJO, KRALJICE MIRA"- bile smo vidljiva prisutnost Božje ljubavi. Svjedočile smo radost svog poziva u Isusovoj službi. Mnogi naši vojnici, policajci, vatrogasci preporučili su se u naše molitve, a mi smo svima obećale da ćemo moliti za njihove potrebe!

Moja odluka na povratku iz Lourdesa je da ću duhovnu radost koju nosim u sebi nastojati svojim životom širiti oko sebe. Mnogi su me pitali: "Sestro, od kuda na Vašem licu radost?" Odgovorila sam svima: "Sva sam Isusova i od Njega je sve!"

O. Utemeljitelju!

Ovako sam ja osobno doživjela i dobila milost u Lourdesu u Majčinoj Prisutnosti. S ljubavlju sam molila za svaku svoju sestru!

Blagoslovi sve nas i moli za nas! Srcem punim ljubavi voli te Tvoja

s. Anka Kristić

INTERVJU ...

Intervju sa s. Tatjanom Batista

Uredništvo:

Sjećate li se svoga prvoga radnoga dana u bolnici? Možete li nam ga opisati? Kada je to bilo i gdje?

S. Tatjana:

Svoju praksu kao medicinska sestra započela sam u Titogradu 1972. godine sa s. Damasenom koja je radila u Dječjoj mliječnoj kuhinji. Budući da je mama s. Damasene bila jako bolesna, zaključeno je da ju ide njegovati te da ujedno pođe u mirovinu, a da ja samostalno preuzmem rad u bolnici. Na početku nije bilo lako, ali se uz Božju pomoć sve može. Upravo sam na Novu godinu trebala samostalno započeti svoj rad, kada smo dobili i tužnu vijest da je mama s. Damasene umrla. Pitanje pokojne s. Arkadije Bičvić s. Damaseni bilo je: želi li ona nastaviti svoj rad u bolnici ili da ja tu ostanem? Nakon razmišljanja s. Damasena je rekla da sve ide po planu kako smo se već bile dogovorile. Potom me s. Arkadija upitala hoću li moći nastaviti samostalno rad u bolnici. Kao mladoj sestri bilo mi je svejedno što trebam raditi. Stoga sam potvrdno odgovorila, naglasivši – „s pomoću Božjom!“ Odluka da započnem stalni rad u bolnici bila je upravo tijekom pripreve za doček Nove godine (1973.). Dočekala sam je na radnome mjestu u bolnici. Sve je dobro išlo, premda sam se bojala mogu li kao mlada i neiskusna odgovoriti zahtjevima i potrebama toga mjesta. Odgovornost je to velika, nije lako, ali – uz Božju pomoć i osobni napor – uspjela sam.

Uredništvo:

Kao medicinska sestra radili ste u Crnoj Gori i u BiH. Kako je bilo raditi u Crnoj Gori, a kako u BiH?

S. Tatjana:

Svoj rad započela sam u Crnoj Gori, kojih se trenutaka rado sjećam. Završila sam ga u BiH i zahvalna sam Bogu da sam po Njegovoj zamisli mogla biti na uslugu tolikim osobama. U Crnoj Gori časne sestre uživaju veliko, neopisivo povjerenje i ugled. Oni iskreno i jako cijene časne sestre. Za njih je Bog na nebu, a časna sestra na Zemlji. Nikada niti jednu

molbu časne sestre nisu odbili. Što god tko ne bi uspio dobiti, mogla je časna sestra. Odgovor na molbu časne sestre uvijek je glasio „Molba se usvaja!“. Razumije se da je i tamo bilo problema, ali uvijek me nosila vjera u Boga, poziv, rad i nesebični ideali. Kad to čovjek posjeduje može se ići naprijed usprkos teškoćama. Ljudi su u Crnoj Gori bili dobri i uslužni, pomagali su jedni drugima. Uvijek, a posebno u radnoj sredini, kada bi zapazili da nam je nešto potrebno, ponudili bi svoju pomoć a da je službeno nismo ni zatražili. Zнала sam ih upitati: Kako možete biti tako dobri, a iskazujete se ateistima? Odgovor je uvijek ostao tajnom. Naime, uvijek su tvrdili da su ateisti, ali je njihov odnos bio vjernički.

Bosnu, a posebno Sarajevo, jako volim zbog oca Utemeljitelja i naših korijena. Bez obzira na današnju situaciju, osjećam da je Sarajevo naš grad te da upravo mi – Služavke Maloga Isusa – trebamo biti tu i raditi tu, jer smo tu i ustanovljene. U Sarajevu sam pošla raditi u ratnom razdoblju, kada nam nije bilo lako. No, uz pomoć Božju i uz pomoć susestara, počevši od poglavarica pa do najmlađih, sam uspjela. Nosila me je želja biti tu radi oca Utemeljitelja i naših korijena. Iskusila sam da Božja providnost uvijek provida uz suradnju i borbu svake od nas. Istina, nije lako ostvariti naše poslanje, ali kad imate pravi cilj, Bog nađe načina da pomogne ako na njega računamo. Što god sam u životu radila, uvijek mi je bilo važno dovesti to do kraja. Lako je odustati, ali treba ustrajati. Mislim da nije sreća mijenjati, već – uz pomoć Božju – privesti kraju ono što činimo.

Uredništvo:

Što Vam je bilo najljepše u radu s bolesnicima?

S. Tatjana:

Rad s bolesnicima nalik je na život i cvijeće. Kad vidim uspjeh i ozdravljenje bolesnika, to je sreća i zadovoljstvo u Bogu radi čovjeka.

Uredništvo:

Koje su bile teškoće rada u bolnici?

S. Tatjana:

Svaki rad ima svojih ljepota, ali i teškoća. Teško je kad ljudi ne vjeruju i traže sreću negdje drugdje. Dobro je kada u takvoj situaciji osobe dopuštaju da im se pomogne, ali na žalost, ima situacija kada osobe ne dopuštaju da im se pomogne naći pravi put i odgovor. Također je teško kada osobe izgube volju za život, kada klonu i ne uspijevaju ni ono što bi inače mogli. Osjećam da je stanje poslije rata puno teže, jer se teško uspije ohrabriti osobu i pomoći joj da se „trgne“. Kada se u tome uspije, zadovoljstvo je veliko, rezultati dobri, a priznanje pozitivno.

Uredništvo:

Postoje li neke zgode kojih se rado sjećate?

S. Tatjana:

Bilo ih je mnogo, a jedna mi se usjekla duboko u dušu. Bilo je to u ratno vrijeme kada je bio velik udar na Hrvate u BiH. Tih dana nisam radila i otvorila sam bolovanje. Dok sam radila u kući, pala je granata i jedva sam preživjela, a idući raditi svaki dan u bolnicu nisam imala takvih strahova. Kad čovjek radi, ne misli ni na što drugo nego da pomogne ljudima, pa što Bog dâ. U tim ratnim danima rad u bolnici je bio svima težak, jer je bilo puno ranjenih i onih koji su usmjereni samo na svoju nemoć. Dok smo radili u bolnici, nije se govorilo o tome tko je Hrvat, tko Srbin, a tko Musliman. Svi smo bili usmjereni na to da pomognemo ljudima. Bogoslovija, u kojoj sam tih godina boravila, bila je na usluzi svima. Sve naše sestre su bile uključene u pomoć potrebnima.

Uredništvo:

Što je ono što smatrate najvažnijim u radu s bolesnicima i s ljudima uopće?

S. Tatjana:

Svaki rad ima svojih ljepota i svojih teškoća. Ako čovjek voli ono što radi i ako to osmisli, ide lakše. Mislim da je u radu s bolesnicima i u radu uopće važno imati vjeru i ljubav, te znati odvojiti dobro od zla. Važno je imati i dobar cilj. Zapravo, sve bih svela na to da je u radu s ljudima važna Božja Riječ i usmjerenost na Krista.

Uredništvo:

Što bi ste poručila mladim sestrama koje su na početku svoga rada kao medicinske sestre?

S. Tatjana:

Poručila bih im da vole i zavole svoj posao, te da Isusovom ljubavlju ljube bolesnike. Različite su bolesti i bolesnici, ali svi trebaju lijek i sestrinku riječ. I, kao najvažnije, poručila bih im da ustraju. Ustrajnost je jako važna. To je kao kad krenemo negdje. Potrebno je imati jaku volju stići do cilja. Lako je odustati, ali treba imati hrabrosti ići do kraja. Na kraju ovoga razgovora zahvalila bih svima za dobro koje je nemoguće opisati u malo riječi. Neka Bog plati svima za dobro koje su mi iskazali.

GODIŠNJI SUSRETI

PRIJATELJA MALOGA ISUSA

SPLIT

Predanje Mariji - siguran put do Isusa

26. svibnja u Metkoviću u župi sv. Nikole, održan je XV. GODIŠNJI SUSRET PRIJATELJA MALOGA ISUSA splitske provincije Sv. Josipa. Na susretu koji je bio pod geslom *Predanje Mariji - siguran put do Isusa* bilo je prisutno oko 700 Prijatelja Malog Isusa. Ovaj susret je također bio u znaku 100. obljetnice djelovanja sestara Služavki Maloga Isusa u Metkoviću.

U 10.30 sati, započela je duhovna priprava za susret koju je predvodio don Senko Antunović župnik župe sv. Nikole, a kroz to vrijeme bila je i mogućnost za sakrament pomirenja. U 11.00 sati započelo je Euharistijsko slavlje koje je predvodio don Senko, a u

koncelebraciji su bili don Ante Mateljan, don Tomislav Bašić, don Ivica Barišić, fra Bože Vuleta i don Franko Prnjak, kapelan župe sv. Nikole. Ovo Euharistijsko slavlje je svojom pjesmom uzveličao zbor koji je bio sastavljen od župskih zborova župe sv. Ilije i župe sv. Nikole iz Metkovića, a pratnja su im bili župski mandolinski orkestar i orgulje, a svi pod vodstvom s. Marjane Cvitanović.

Na početku Euharistijskog slavlja sve prisutne je pozdravila s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica. Pozdravljajući sve prisutne PMI, poseban pozdrav je uputila gđi Svetlani iz Podgorice, mami našeg dragog Jovana PMI, koji nas sada prati iz Božje blizine i koji je uvijek rado dolazio „svojima“ na godišnji susret, kao i njenog brata Željka. Pozdrav je uputila i s. Vesni Mateljan, zamjenici časne majke i dosadašnjoj

predstavnicu PMI za našu Provinciju u vrhovnoj upravi PMI, kao i članicama provincijalne uprave.

U prigodnoj propovijedi don Senko je potakao na razmišljanje o ulozi žene, redovnice u Crkvi. Kroz ovo razmišljanje istaknuo je kako je potrebno u srcima mladih djevojaka buditi svijest koliko je danas potrebno žrtvovati se za Crkvu. Redovnice žive svoje redovništvo

kako bi svjedočile Krista u ovom svijetu. Osvrćući se na geslo susreta *Predanje Mariji - siguran put do Isusa*, don Senko je rekao kako je Marija imala dva došašća: u Nazaretu kod navještenja i u Jeruzalemu kad je s Apostolima primila puninu Duha Svetoga, da bi kao PMI primili Duha Svetoga, potrebno je svega sebe dati za Isusa i Crkvu, voljeti svakog čovjeka, čuvati plodove Duha Svetoga i otkriti da nas Bog ljubi. Na kraju propovijedi, don Senko je sve pozvao da poput Marije budemo svjetionici u ovom svijetu i donosimo Božju ljubav svakom čovjeku.

Nakon Euharistijskog slavlja, a prije tjelesne okrepe, sve prisutne je pjesmom i plesom razveselio KUD „Metković“. Oni su plesali i pjevali neretvanske pjesme i plesove, a započeli su starom neretvanskom pjesmom *Na Neretvu misečina pala*.

U popodnevnoj pauzi mogle su se vidjeti i kupiti rukotvorine PMI iz svih župa iz kojih su došli. Ova humanitarna izložba, kao i prilozi sa euharistijskog slavlja idu za liječenje jednog bolesnog djeteta.

U 13.30 sati himnom PMI, započeo je duhovno – kulturno – rekreativni program. Na početku ovog programa, sve prisutne PMI pozdravila je gđa Anita Dukić, animatorica i članica Vrhovne uprave PMI.

U programu koji je uslijedio sudjelovali su dječji metkovski zborovi te mješoviti zbor župa sv. Ilije, sv. Nikole i zbor župe sv. Stjepana iz Opuzena, sa svojim

voditeljicama s. Vedranom Krstičević, s. Marijanom Cvitanović i s. Marinom Delonga, a zborovima je ravnala s. Marijana Cvitanović. Tekst recitala, koji je bio isprepleten pjesmom, pripremio je don Augustin Radović. Tekstove su čitali Branko Medak i Andreja Manenica. Ulogu Isusa kao sijača sjemena tumačio je Nikola Družijanić, a ulogu sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera vjeroučitelj Ivan Menalo. Malog Isusa su donijela djeca dječjeg vrtića „Mali Isus“ sa svojom „tetom“ s. Magdalis Krnjača. Ovaj dio programa završio je s pjesmom *Već stotinu ljeta* koju je za ovogodišnju 100. obljetnicu napisala s. Vesna Mateljan a uglazbio prof. mo. Šime Marović.

Nakon ovog dijela uslijedio je skeč *Mate kod fotografa* koji su izveli Dragica Margeta i Branko Medak, a koji je svima izvukao osmijeh na licima, a na kraju svega uslijedio je aplauz koji je pokazao koliko su svi prisutni bili radosni zbog ovog susreta i programa koji su pripremili domaćini.

Na samom kraju riječi zahvale uputili su s. Sandra i don Senko, te se zahvalili svima na dolasku, a domaćinima na velikodušnoj pripremi i radosnom dočeku.

Na povratku u svoje župe, većina PMI je svratila u marijansko svetište Vepric i zahvalili Mariji na ovom lijepom danu i ovom duhovno bogatom susretu.

SARAJEVO

XV. Susret Prijatelja Maloga Isusa u Žabljaku

U župi sv. Ane u Žabljaku održan je 9. lipnja 2012. godine petnaesti susret Prijatelja Maloga Isusa pod motom: *Potpuno predanje Mariji – siguran put do Isusa.*

Župa Žabljak ima veoma bogatu povijest. Osnovana je davne 1863. godine, izdvajanjem iz još starije župe Sivša. Centar župe je istoimeno naseljeno mjesto Žabljak, u kojemu se nalazi crkva sv. Ante. Pored Žabljaka župi pripadaju i naseljena mjesta Kraševo, Novo Selo, Barići, Medakovo, Rakovice, Lepenica I Mravići: Teritorijalno ova mjesta pripadaju općinama Usora, Tešanj i Doboj Jug, a broji oko 1057 župljana.

Lijep i topao dan pogodio je hodočasnici, Prijateljima Maloga Isusa, koji su u Žabljak već ujutro oko devet sati, zajedno sa svojim

pastirima i časnim sestrama, počeli pristizati iz Neuma, Prozora, Mostara, Sarajeva, Gromiljaka, Voćina, Maglaja, Viteza, Travnika te vjernici iz ostalih župa usorskoga dekanata. Prije same sv. mise, u okviru duhovnoga programa, PMI su imali prigodu za sv. ispovijed, ali i poslušati dirljivo svjedočanstvo bivših ovisnika, dvaju mladića, koji su se uspjeli – nakon niza neuspjelih pokušaja – tek uz pomoć vjere i molitve u potpunosti otrgnuti iz pakla droge.

Nakon 14 godina putovanja po BiH i Hrvatskoj, kip Djeteta maloga Isusa zauzeo je počasno mjesto na oltaru pri misnome slavlju u župi Žabljak, koje je otpočelo u 11, 00 sati.

Sve nazočne je radosno pozdravio žabljački župnik – don Bono Tomić, da bi se potom okupljenima obratili dekan usorskoga dekanata – don Marinko Grubešić, župnik župe Ularice, te časna sestra Ružica Ivić, pročelnica Društva Prijatelja Maloga Isusa.

Misno je slavlje predvodio don Damir Stojić, salezijanac, dušobrižnik za studente u Zagrebu, uz koncelebraciju svećenika usorskoga dekanata i svih drugih svećenika koji su doputovali iz ranih krajeva BiH. U

znakovitoj, vedroj i nadahnuto poučnoj propovijedi don Stojić se prisjetio svoga djetinjstva provedena u Torontu (Kanada), te obiteljske sreće prožete vjerom i roditeljskom ljubavlju. Osvrnuo se na danas, na žalost, velik broj razorenih obitelji, a posebice se obratio kako najmlađim tako i najstarijim pripadnicima treće životne dobi, ukazao im na potrebu moljenja krunice. S ljubavlju se prisjetio i svoje bake koja je redovito, ali tajeći nakanu, molila za njegovo svećeničko zvanje i izmolila ga....

Nakon obnove krsnih obećanja uručeni su prikazni darovi za sv. misu iz dvanaest župa.

1. PMI iz Prozora darovali su vrč s vodom i ramsku pogaču;
2. PMI iz Maglaja bijelu haljinicu;
3. PMI iz župe Gromiljak veliku ukrasnu svijeću;
4. PMI iz župe Vitez zdjelicu za vodu kod krštenja;

5. PMI iz župe Voćin košaru s medom i ostalim specijalitetima;
6. PMI - djeca iz Stadlerova dječjega doma *Egipat* iz Sarajeva maloga Isusa iz Svete Zemlje.
7. PMI iz Sarajeva štolu i rupčice za oltar;
8. Djeca iz Mostara dječji ručni sat i vino;
9. PMI iz župe Neum plodove južnoga voća;
10. KUD „Izvor“ – Žabljak košaru sa usorskim specijalitetima (“kukuruzu ispod sača, pogaču, usorsku rakiju, ručni rad Isusovo raspeće;
11. Župa Ularice – hostije i kruh,
12. Domaćin - župa Žabljak – vino za sv. misu.

Prijatelji Maloga Isusa su, kao uspomenu na ovaj petnaesti susret PMI-a, darovali župi Žabljak bijelu misnicu i skulpturu sluge Božjega nadbiskupa Stadlera.

Sestre Služavke Maloga Isusa i Prijatelji Maloga Isusa aktivno sudjeluju u „Projektu našega srca“, prikupljaju određena novčana sredstva koja potom uručuju potrebitima. Ove godine to je učinila provincijska glavarica sestara Služavki Maloga Isusa iz Sarajeva – s. Admirata Lučić, koja je na svršetku svet mise uručila novčani dar jednoj potrebitoj obitelji iz župe Žabljak. Sveto misno slavlje svojim pjevanjem uljepšali su zborovi PMI-a, uz instrumentalnu pratnju, te pod ravnanjem s. Marinele Zeko.

Po svršetku sv. mise svi nazočni su se okrijepili hranom i pićem koju su pripravili župljani župe Žabljak. Oko 13,00 sati započele su zanimljive igre na travi, koje su vodili animatori iz župe Gromiljak i pobudile veliko zanimanje nazočnih, tj. djece i odraslih. Djeca su se radovala svakoj pobjedi, svakom uspjehu

onako kako to samo ona znaju, uz kliktanje i smijeh. Ipak, i oni poraženi nisu bili suviše razočarani. Lijepo druženje nastavilo se dalje s duhovno-rekreativnim programom, u kojemu je sudjelovalo deset skupina PMI-a.

Rekreativni program vodio je don Damir Stojić. Prvu pjesmu malome Isusu, uz oduševljene svih nazočnih, otpjevao je vlč. Jakov Kajinić, duhovnik travničkoga sjemeništa. Smjenjivale su se glazbene numere, igrokazi i plesovi. Teško je ocijeniti tko je dobio veći pljesak, jer je sve bilo tako veličanstveno. Za kraj druženja su, članovi KUD-a „IZVORI“ iz Žabljaka izveli svoj program PJESMA U TRI koja se na teritoriju cijele BiH izvodi samo u župi Žabljak, odnosno u Usori. Na koncu ovoga susreta usorski je dekan pozvao svećenike i časne sestre da zajedno otpjevaju pjesmu “Krist na žalu” koju je svirao vlč. Jakov Kajinić.

Provincijska glavarica – s. Admirata Lučić je na kraju uputila svoju riječ svim nazočnima i rekla da je sretna i Bogu zahvalna *što je danas usorskim brežuljcima i dolinom odjeknula naša molitva, pjesma, usklici igre i radosti zajedništva. Slavili smo maloga Isusa i On nas je ohrabrio i osnažio za zadatak koji nas čeka pri povratku kući: radosno svjedočiti kako je Isus k nama došao da nas pouči o Očevu zakonu ljubavi, da nas spasi pobjedom nad svakim zlom. Hoćemo li ga slušati!? Hoćemo li mu vjerovati!? On od nas ne traži ništa. Želi nam samo darovati životnu snagu i sigurnost. Želi dati smisao svakom našem naporu i trpljenu.* Zahvalila je svima u promicanju divnih vrjednota vjere, ljubavi i nade za koje živimo. Osobitu zahvalu uputila je vlč. Boni Tomiću, župniku i domaćinu slavlja, kao i cijeloj župnoj zajednici, preč. Marinku Grubišiću, dekanu usorskomu, svim svećenicima te don Damiru Stojiću, salezijancu – dušobrižniku za studente u Zagrebu i voditelju misnoga slavlja. Potom je svečano najavila sljedeći susret PMI-a u sjemeništu „Petar Barbarić“ u Travniku. Završila je usklikom: Živio mali Isus!

Osmjesi na licima PMI-a i pjesma pri odlasku pokazali su da su osjetili zadovoljstvo domaćinskim marom župnika don Bone Tomića i časne s. Anite Rajić i svih žabljačkih župljana.

Magdalena Penava

ZAGREB

Godišnji susret Prijatelja Maloga Isusa u Velikom Trgovišću

U Velikom Trgovišću, prekrasnomu zagorskome mjestu, u župi Majke Božje od sedam žalosti, održan je, 9. lipnja 2012. Godine, XVII. godišnji susret svih Prijatelja Maloga Isusa u organizaciji sestara Služavki Maloga

Isusa zagrebačke provincije Presvetoga Srca Isusova i Marijina. Na susretu su sudjelovali Prijatelji Maloga Isusa iz Kloštra Podravskoga, Krašića, Maksimira, Pitomače, Podravske Sesveta, Retkovca, Samobora, Slavonskoga Broda, Stenjeveca i Štrigove. Susret je osmišljen pod geslom "Predanje Mariji – siguran put do Isusa".

Susret je započeo meditativnim sadržajem koji je animirao PMI iz župe sv. Jeronima i dječji zbor iz Štrigove. Na svečanoj su procesiji sudjelovali svi sudionici slavlja. Euharistijsko slavlje je predslavio vlč. Ivan Dužaić uz

koncelebraciju preč. Dragutina Komorčeca, vlč. Vjekoslava Meštrića, vlč. Tomislava Kralja i đakona Vladimira Kerečenija. Pjevanje na misi animirao je zbor mladih "Mala Kap" iz Donje Stubice. U prinosu darova sudjelovali su predstavnici PMI-a koji su na oltar prinijeli *košare prijateljstva*. Na završetku misnoga slavlja, pozdrav i riječ zahvale svima je uputila provincijska glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak te predstavila nove članove Društva, pozvavši ih, ali i sve nazočne da obnove svoja obećanja. Vrhovna glavarica - s. M. Radoslava Radek, uručila je potom novim članovima članske iskaznice i čestitala uz poticaj da u svom životu dosljedno žive krjeposti Djeteta Isusa – poniznost, skromnost, samozataju i ljubav. Nakon mise je uslijedila prigoda za razgledavanje stare škole dr. Franje Tuđmana. Poslijepodnevni scensko-glazbeni program održan je u mjesnomu Domu kulture, a voditelji programa su bili gđa Ivanka Novak, tajnica DPMI, i vlč. Tomislav Kralj.

Nastupilo je domaće Kulturno - umjetničko društvo "Sloga" sa spletom pjesama i plesova njihova kraja. Program se sastojao od svjedočanstava na temu – *Zašto i kako sam postao PMI* te igrokaza pod nazivom "Odazvan Kristu" - o životu sluge Božjega Josipa Stadlera, a izveli su ga PMI-ovci iz župe sv. Pavla, Retkovec. Glazbenim osvježenjem počastili su nas PMI-ovci iz Podravske Sesveta, Štirgove i Slavnskoga Broda. Kako bi ostali u molitvenoj povezanosti tijekom cijele iduće godine, osmišljen je tzv. *molitveni lanac* u kojemu su predstavnici pojedinih skupina izvukli ime skupine za koju će moliti do idućega susreta. Na kraju je skup pozdravio i načelnik Općine - gosp. Zdravko Vutmej i župnik - vlč. Ivan Dužaić, a susret je zaključila provincijska glavarica - s. M. Katarina Penić-Sirak. Nakon završena službenoga dijela programa, organizirane su igre na otvorenom za djecu i mlade, a postojala je mogućnost razgledanja prekrasne barokne crkve sv. Jurja. Po povratku su sudionici posjetili rodnu kuću prvoga hrvatskoga predsjednika - dr. Franje Tuđmana.

Moleći Božji blagoslov, po zagovoru Marije, Majke Isusove, želja nam je da svi u svom srcu sačuvamo duhovne darove s ovoga susreta!

Živio Mali Isus! Uvijek u našim srcima!

SMI

POKOJNE SESTRE

s. DOMINIKA (MATIJA) VIDOVIĆ
(9. IX. 1924.-15. V. 2012.)

U utorak, 15. svibnja 2012., na gradskom groblju "sv. Ivana" u Metkoviću, pokopani su posmrtni ostaci naše s. Dominike Vidović. Sprovodne obrede predvodio je kapelan župe sv. Ilije u Metkoviću fra Lukica Vojković, uz nazočnost petorice svećenika, brojnih sestara Služavki Malog Isusa, rodbine i vjernika. Pjevanje su predvodili pučki pjevači župe sv. Ilije. Prije pokopa, u ime Provincije, od s. Dominike se oprostila s. Maneta Mijoč, prikazujući životni put s. Dominike.

Nakon sprovodnog obreda, u samostanskoj kapeli, ispunjenoj rodbinom, sestrama i vjernicima, slavljena je sv. Misa koju je predslavio mons. Mile Vidović, u koncelecijaciji s don Stankom Vrnogom i don Radojkom Vidovićem. Pjevale su sestre pod vodstvom s. Vedrane Krstičević. U prigodnoj homiliji mons. Mile posebno je istaknuo vjerničku hrabrost pokojne s. Dominike, koju je na osobit način pokazala prigodom svoga ulaska u Družbu sestara Služavki Maloga Isusa u jeku Drugoga svjetskoga rata 1943. godine. Pokazala je i neobičnu hrabrost i pouzdanje u Boga i u najtežim danima što ih je Družba doživjela 1949. godine, kada se i sama našla u onim izbjegličkim kolonama sestara u kojima su sestre pod prisilom komunističke vlasti morale napustiti Bosnu i u bijegu tražile spas. Svojom pojavom i vedrinom duha ona je ulijevala ohrabrenje svima nama, posvjedočio je mons. Mile.

Sestra Dominika Vidović, rođena je 9. rujna 1924. u Vidonjama, u uzornoj katoličkoj obitelji oca Joze i majke Ivane rođene Matić. Godine 1943. dolazi u kuću maticu Družbe sestara Služavki Malog Isusa u Sarajevu i priprema se za redovnički život. Godine 1945. tu je započela novicijat. Privremene redovničke zavjete položila je 1946., a doživotne 1952. u Zagrebu. Poslije nje u Družbu sestara Služavki Malog Isusa došle su i dvije njezine sestre: pok. s. Boromea i pok. s. Krispina.

Nakon položenih privremenih redovničkih zavjeta s puno ljubavi radi u kući "Egipat" u Sarajevu, u kojoj su bila smještena muška siromašna i nezbrinuta djeca. Ovdje ostaje do 29. lipnja 1949., kada su vlasti Bosne i Hercegovine dale nalog da 1. srpnja sve redovnice moraju napustiti

Sarajevo i Bosnu, a kuće sa svim što je u njima, djecu i starice, o kojima su sestre s ljubavlju i požrtvomno brinule, ostaviti i sve predati u ruke vlasti.

Nakon odlaska iz Sarajeva dolazi u biskupsko sjemenište u Splitu, u kojem su sestre vršile službu domaćica. Ovdje požrtvomno radi od 1. rujna 1949. do 26. rujna 1956., kada su komunističke vlasti sudskom presudom donesenom nakon montiranoga procesa zabranile djelovanje gimnazije i sjemeništa, te bogoslovnog sjemeništa, i u njih smjestili vojnu bolnicu. Tako je s. Dominika i ovdje doživjela progon vlasti. Premještena je u Mandaljenu kod Dubrovnika. Od 1958. do 1962. živi u samostanu u Omišu, gdje radi kao sakristanka u župskoj crkvi, uređuje crkvu i crkveno rublje. Od 1962. do 1968. vrši službu predstojnice u samostanu u Perastu, a zatim tri godine radi u zajednici u Prčanju. Godine 1971., imenovana je za prvu provincijalnu savjetnicu i zamjenicu provincijalne glavarice. Ovu službu vjerno vrši kroz šest godina, a ujedno i službu predstojnice u provincijalnoj kući, u samostanu sv. Ane u Splitu. Bila je to prva Provincijalna uprava, nakon što je, zbog povećanog broja sestara, Družba podijeljena u tri Provincije: splitsku, sarajevsku i zagrebačku. Pred Provincijalnom upravom našao se veliki zadatak formiranja i organiziranja života u Provinciji. Godine 1977. Provincija preuzima vođenje domaćinstva u svećeničkoj kući u Grottaferrati, u Rimu. Sestri Dominika povjerena je služba domaćice u ovoj kući, u kojoj požrtvomno i zauzeto radi do 1994. godine. Brižna je domaćica u službi hrvatskim svećenicima koji žive u ovoj kući, koji u teško komunističko vrijeme nisu mogli dolaziti u Domovinu. Vrata ove kuće otvorena su i hrvatskim svećenicima koji su ovdje dolazili na odmor iz drugih europskih i prekomorskih zemalja, jer nisu smjeli poći u svoju Domovinu Hrvatsku. Ovdje često navrate visoki crkveni i civilni gosti, svećenici i sestre koje studiraju u Rimu, oni koji dolaze na liječenje, i prolaznici. Sestre tiho i samozatajno rade, vjerne i pouzdane u svom ljudskom i redovničkom svjedočenju. Spremne na službu Kristu i bližnjima. Sestra Dominika kao brižna domaćica zasigurno je bila duša tih gostoprimestava. Bila je vrsna kuharica, spretna u svim domaćinskim poslovima. Izuzetno snažna i marljiva, pobožna, odlučna i čvrstog karaktera. Poštivala je i cijenila sve svećenike, a na osobiti način domaćina ove kuće mons. Fabijana Veraju, koji je, duša u ostvarenju izgradnje i opreme novog samostana sestara Služavki Malog Isusa u Metkoviću od početka do kraja, a s. Dominika skupa s njim prati i bdije nad izgradnjom i dovršenjem samostana. Kad joj je zdravlje bilo slabije došla je u samostan u Metkoviću. I tada ne miruje. Uz molitvu, koliko može, pomaže u kuhinji. Zadnje tri godine bolest je napredovala, i većinom je vezana uz bolesnički krevet. Svoje

boli i patnje združuje s Kristom. Molitvom i strpljivim podnošenjem bolesti bez sumnje pridonosi duhovnom dobru redovničke zajednice, kao i župe sv. Ilije i cijelog mjesta.

Dana 13. svibnja 2012., okrijepljena otajstvima svete vjere po rukama kapelana fra Lukice, preselila se u Dom Očev. Majka Marija, koju je na osobiti način štovala, primila ju je u rajskoj slavi u svoj majčinski zagrljaj.

s. Maneta Mijoč

S. M. PAULA (MARA) ŠARIĆ
(11. II. 1924. - 26. V. 2012).

U subotu, 26. svibnja 2012. godine, preminula je u 89. godini života i 66. godini redovništva, u Domu sv. Josipa u Vitezu naša draga sestra M. Paula (Mara) Šarić. O njezinu životu i požrtvovnome radu progovorila je provincijska glavarica – s. Admirata Lučić na pokopu 27. svibnja 2012. godine na groblju Dubravica, župa Vitez. Svetu misu zadušnicu u kapeli Doma sv. Josipa u Vitezu predvodio je u 16 sati fra Mirko Bobaš, župni vikar župe Vitez, uz koncelebraciju petnaestak svećenika i uz sudjelovanje časne majke – s. M. Radoslave

Radek s njezinim vijećem, te uz sudjelovanje provincijske glavarice splitske provincije – s. Sandre Midenjak sa sestrama iz Livna, rodbine preminule majke Paule okupljenih zajedno sa s. Maria-Anom Kustura, velikim brojem naših sestara i vjernika.

U svojoj propovijedi fra Mirko je najprije izrazio kršćansku sućut, da bi potom podsjetio kako se vjera ne boji smrti, a se nevjera jako. Prisjetio se da je u situacijama smrti i Isus plakao, a plakao je za Lazarom. No, plakao je zbog rastanka, a ne zbog nestanka. Fra Mirko je potom zahvalio sestri Pauli na uzornom služenju Bogu, Katoličkoj Crkvi, svojoj Družbi i Provinciji, svim ljudima mira i dobra i svomu hrvatskomu narodu. Na kraju propovijedi je zamolio Boga da sestra Paula počine u miru Božjem u znaku križa i u sjeni svoga križa.

Nakon mise zadušnice pogrebna povorka se uputila na groblje Dubravica, župa Vitez, na kojemu je pokopana majka Paula. Pogrebni je obred vodio također fra Mirko Bobaš.

Zahvaljujući Bogu za majku Paulu Šarić – moleći joj vječni pokoj – prisjetimo se njezinih riječi koje je kao vrhovna glavarica Družbe napisala sestrama na Spasovo 1974. godine: *Ako želimo biti Božje, a dužne smo to biti, naše srce treba da bude oltar posvećen samoj Ljubavi, Dobroti i Istini. Usporedo s tim ide i pomirenje. [...] Učinimo sve da omilimo Srcu Gospodinovu, jer samo će ono srce biti u pravom smislu Gospodinu posvećeno koje mu dosljedno želi trajno pripadati i koje širinom apostolske ljubavi želi dalje nasljedovati divne krjeposti toga Božanskoga Srca.*

Oproštajni govor provincijske glavarice – s. Admirate Lučić

Draga časna Majko Radoslava, poštovani svećenici, draga rodbino naše majke Paule, drage sestre, dragi prijatelji i vjernici! Dopustite mi u ime sestara Služavki Maloga Isusa reći nekoliko crtica iz bogatog života naše drage majke Paule.

Rođena je u Podgrađu – Uskoplje 11. veljače 1924. godine. Bila je osmo dijete roditelja Ilije i Pavke rođ. Ivanković, uz koje je provela sretno djetinjstvo. Upoznala je sestre Služavke Maloga Isusa i poželjela biti sestra redovnica. Ostvarila je želju te nakon novicijata, pod vodstvom učiteljice – sestre Fabijane Bukljaš, položila prve svete zavjete u Sarajevu u Samostanu *Betlehem* na Veliku Gospu 1946. Kao mlada sestra živjela je teško vrijeme II. svjetskoga rata. Često nam je pričala o nevoljama progonstva kroz koje je, zajedno sa sestrama, prolazila i kako je nakon teške bolesti čudom ozdravila.

Doživotne zavjete je položila 1952. godine za vrijeme vrhovne glavarice sestre Flavije Tomić. Družba joj je dodjeljivala službe u našim zajednicama: u Sarajevu, Vinkovcima, Zagrebu. S prvom zajednicom sestara SMI poslana je 1955. godine u Belgiju – Audregnies. Sestre su preuzele njegu bolesnika, a sestra Paula

vodstvo zajednice i kuće. Trideset godina je živjela u Belgiji. Njezine su misli uvijek bile u Bosni, uz sestre, uz hrvatski narod. Nastojala je

pomoći sestrama gdje god i kad god je mogla. Promicala je izobrazbu i školovanje sestara. Pokrenula je razne dobrotvorne akcije za pomoć našoj domovini. Za vrhovnu glavaricu Družbe izabrana je 1970. na mandat od 6 godina, a zatim je izabrana za provincijsku glavaricu Sarajevske provincije 1977. i tu je službu obavljala kroz šest godina. Starosnu dob je proživjela u Kući Navještenja u Gromiljaku i zadnje tri godine u Domu *sv. Josipa* u Vitezu. S krunicom u ruci, okrijepljena svetim sakramentima, blago je preminula u Domu *sv. Josipa* 26. svibnja 2012, u predvečerje Duhova.

Zvale smo je majka – majka Paula. Voljela je dijete Isusa, čitavu Crkvu i njezine svećenike, voljela je Družbu, njezina Utemeljitelja; voljela je bolesnike, sve sestre. Njezina ljubav je utkana u povijest Družbe SMI i u povijest svake od nas. Svima je bila sestra i majka. Trideset godina je provela uz bolesnički krevet njegujući bolesnike. Stotinama ljudi je na kraju njihovoga životnoga hoda zatvorila umorne oči. Često nam je govorila o misteriju života i tajni prelaska u vječnost. Vjerujem da su joj oni otvorili vrata vječnosti.

Danas nam, draga majko Paula, ne možeš ništa više reći. Tvoje su oči usnule. U srcu možemo prebirati milosti koje je dobri nebeski Otac po Tebi podario Crkvi. Dogorjela je Tvoja životna svijeća i ugasio se jedan ovozemaljski posvećeni život. U Tvojim rukama je danonoćno bila Gospina krunica. Nikada se nisi umarala ponavljajući Marijinu molitvu. Ništa nije umaklo Tvom srcu i očima a da to nisi prikazala Spasitelju po Marijinim rukama. Rođena si na dan Marije Lurdske, svete zavjete si položila na Veliku Gospu i cijeli život Ti je protekao uz Isusovu majku. U zadnjim godinama si puno poboljševala, ali nikada nisi prestala brinuti o osobama koje su Ti dolazile i tražile pomoć za svoje duševne i tjelesne boli. Za sve si molila i učila ih moliti. Ljubila si prirodu i vjerovala kako se u njoj, koju je Bog stvorio, nalazi lijek za svaku ljudsku bol.

S puno poštovanja si nam pričala o svojim roditeljima. Sama si zapisala: „Majka je trajnom molitvom i postom pomagala nas i sve one koji su bili potrebni njezine pomoći. Postila je četiri dana u tjednu. Otac, pobožan čovjek, liječio je ljude i vodio pogrebe preminulih okolnih susjeda, kada nije bilo svećenika. Rado su darovali ne samo svoje vrijeme nego su prema svojim mogućnostima pomagali potrebnije od sebe.“

Danas, draga majko Paula, želimo vjerovati da si uz njih susrela i svoju trojicu braće o kojima si često s bolju pričala: Ivicu, Antu i Mirka koji se – otišavši u rat kao domobrani nikada više nisu vratili. Proživjela si život

u čežnji da ih vidiš ili saznaš gdje i kako su nestali. I u Tvojoj je braći oličeno mučeništvo i pogibije u našem hrvatskome narodu.

Imala si svoje bolesnike, svoje siromahe; imala si nas sestre; imala si i jedinu rođenu sestru Ivku s obitelji. Vjerujem da je Tvoja molitva i ljubav prema Crkvi utjecala na izbor životnoga puta Tvojih nećakinja, naše sestre Maria Ane i sestre Vijaneje Kustura koje su postale redovnice.

Tvoj zadnji ovozemaljski dan je protekao u adoraciji Presvetoga oltarskoga sakramenta, isto kao i svakog dvadesetpetoga u mjesecu kada si, skupa s cijelom zajednicom, zahvaljivala nebeskom Ocu za rođenje Isusa Krista.

Danas stojimo u ovom groblju gdje su pokopani mnogi mučenici Domovinskoga rata s dubokim poštovanjem i zahvalnošću za Tvoj posvećeni život. Vjerujemo kako gledaš sveto lice Onoga kojega si svom dušom ljubila kroz život. Vjerujemo da si i nas, sve koje si poznavala, ponijela u duši pred Očevo lice i da se za nas moliš. Pri odlasku si molila oprostjenje od svih, a mi Te danas molimo da nam oprostiš što nije bilo dobro i živom vjerom vapimo da počivaš u miru Božjemu. Hvala Ti, draga majko Paula, za sve! Pokoj vječni daruj joj Gospodine!

S. AUGUSTINA (ANA) JUKIĆ
(8. III. 1933.-8.VI. 2012.)

Sestra Augustina, okrijepljena svetim sakramentima, preselila se dana 8. lipnja 2012. u kuću Oca nebeskoga.

Ana s. Augustina Jukić rođena je 8. ožujka 1933. u Otoku, u uzornoj katoličkoj obitelji, od oca Jure i majke Pavice rođene Bošković, kao najstarija od osmero djece. Imala je četiri brata i tri sestre, od kojih su živi brat Stipe i sestra Anđelka. Svoju obitelj, rodbinu i rodni Otok, istinski je voljela, u srcu i u molitvama nosila.

U teško ratno vrijeme osnovnu školu pohađa u rodnom mjestu. Uz dobar vjerski odgoj u obitelji, gajila je i duboki kršćanski život u župskoj zajednici. Bila je posebno pobožna Blaženoj Djevici Mariji, i često hodočastila u svetište Čudotvorne Gospe Sinjske. Poput mnogih djevojaka iz cetinske krajine i ona je u sebi osjetila želju i milosni poziv na redovnički život. Bila je marljiva i spretna u domaćinskim poslovima, pa su roditelji željeli da ostane što dulje kod

kuće, i kao najstarija od ženske djece pomogne majci u odgoju mlađe djece. Prihvatili su njezinu želju za redovničkim životom. U dvadesetprvoj godini života, 17. rujna 1954., dolazi u samostan sestara Služavki Malog Isusa, u kojem je već bila njezina tetka s. Sekundina Bošković. U kući matici Družbe u Zagrebu primila ju je časna Majka s. Flavija Tomšić. Kao redovnička pripravnica ulazi u bit i narav redovničkog života i karizmu Družbe. Nakon godinu dana, 15. kolovoza 1955., započela je novicijat, pod vodstvom magistre s. Genoveve Sobota. Privremene redovničke zavjete polaže 15. kolovoza 1956. u Zagrebu, a doživotne 15. kolovoza 1962. godine na Kraljevcu u Zagrebu.

Nakon položenih redovničkih zavjeta dolazi u samostan u Solin. Ovdje dvije godine pomaže u njezi djece-osoba s poteškoćama u razvoju, te u domaćinskim poslovima. Iz Solina dolazi u samostan sv. Ane u Velom Varošu u Splitu. U ovom samostanu od 24. listopada 1958. do 1. svibnja 1963., uz njegovanje molitvenog života, vrši razne službe. U župnoj crkvi sv. Križa vrši službu sakristanke, uređuje crkveno rublje, čisti crkvu, zvoni jer crkvena zvona nisu bila na struju, a u samostanu uređuje rublje, šiva jorgane, dvori bolesne i starije sestre. U svim tim službama bila je marljiva i požrtvovna, fizički i duhom jaka. Od 1. svibnja 1963. do 1. ožujka 1990., do mirovine, radi kao njegovateljica u Domu umirovljenika-staračkom Domu na Lovretu u Splitu, a živi u samostanu sv. Ane. Kroz 27 godina u ovoj ustanovi predano i s ljubavlju njeguje starije i bolesne osobe. Služi Malom Isusu u nemoćnim starcima i starićama, u duhu karizme svoje Družbe. Za ovu službu osposobljavala se uz rad i kroz tečaj za njegovateljice, a k tomu je u sebi imala prirodni dar ljubavi i osjećaja za bolesne, starije i nemoćne. Imala je fizički snažnu ruku, dobro srce i osjećaj za staračke potrebe, teškoće i probleme. Osobita joj je radost bila kad je u teško vrijeme komunizma, kad se u javnim ustanovama nije smjelo javno poticati na ispovijedanje vjere, na sebi svojstven način, poticala i pomagala bolesnicima da se susretnu s Gospođinom kroz sakrament ispovijedi i prime sakrament bolesničkog pomazanja. Trebalo je imati hrabrosti i vjere, u to vrijeme izložiti se negodovanju i prijekoru i same uprave Doma zbog toga što bi pozvala svećenika da udijeli sakrament dotičnom bolesniku. A znala je koji puta i samu Upravu Doma oraspoložiti da dobije dozvolu da zove svećenika bolesniku. Činila je to s ljubavlju i dubokom sviješću da uz tjelesnu pomoć potrebno je starcu i starici pružiti i svu duhovnu utjehu i skrb. Bila je u tome hrabra. I odlaskom u mirovinu, rado i često, sjećala se rada sa starijim i bolesnim osobama.

Nakon odlaska u mirovinu, od 1. travnja do rujna 1990., živi u samostanu na Šinama. Nakon toga dolazi u samostan na Strožancu, u kojem je

živjela deset godina, do 2000. godine. Ovdje prema svojim mogućnostima pomaže u domaćinskim poslovima, jer joj je zdravlje već tada bilo narušeno. Osobito je napredovala bolest dijabetesa. Kad je samostan sv. Ane u Splitu renoviran i osposobljen za ponovni život sestara, s. Augustina ponovno dolazi u samostan sv. Ane, u kojem kao starija i bolesna sestra živi tiho predanje Gospodinu. Godine 2006. svečano je proslavila 50. obljetnicu redovničkih zavjeta, što joj je bila velika radost.

Svojim molitvama Gospodinu je preporučivala potrebe Crkve, Družbe, Provincije, svoje rodbine. Voljela je svoju rodbinu, osjećala s njima u njihovim teškoćama, bolesti i radostima, pratila ih molitvom. Kad joj je zdravlje bilo slabije, a pomoć u njezi sve veća, 2. rujna 2010. premještena je iz samostana sv. Ane u Splitu u samostan sv. Rafaela u Solinu, zbog boljih uvjeta ovog novog samostana za njegu teških bolesnika. Znala je reći kako je u samostanu u Solinu započela svoj život kao redovnica i da Gospodin u svom Božanskom planu želi da se iz ovog samostana preseli u kuću Očevu. Zadnjih godina bila je na bolesničkom krevetu. Osjećala je svu ljudsku nemoć, krhkost i slabost, tražila, molila i primala pomoć Oca nebeskoga i njegove Majke Marije. Boli i patnje združuje s Kristom. Strpljivo je podnosila bolest i nemoć, predana u Božju volju, zahvalna sestrama za svu pruženu pomoć u njezi.

Okrijepljena svetim sakramentima, umrla je dana 8. lipnja 2012., u bolnici u Splitu, u koju je prevezena toga dana iz samostana u Solinu, jer se osjećala lošije. je Preminula je nekoliko sati nakon što je došla u bolnicu, u 80 godini života i 56 godini redovništva. Majka Marija, koju je na osobiti način štovala, primila ju je u rajskoj slavi u svoj majčinski zagrljaj. Čvrsto vjerujemo da je zadobila vijenac nagrade od Isusa kojeg je istinski ljubila u braći i sestrama, nazirala Njegovo lice u patničkom licu bolesnika, staraca i starica koje je s ljubavlju njegovala.

Pokopana je na splitskom groblju Lovrinac dana 11. lipnja 2012. godine. Svetu misu u kapeli na groblju predvodio je župnik Gospe od otoka u Solinu don Vinko Sanader, u koncelebraciji s desetak svećenika. Bio je lijepi broj naših sestara te nekoliko sestra drugih redovničkih zajednica i rodbina. U homiliji je don Vinko istaknuo kršćansku vjeru i nadu u vječni život, koje je stvarnosti duha živjela i s. Augustina. Naglasio je kako se i on osobno kao mali ministrant u crkvi sv. Križa u Velom Varošu osvjedočio u predanost s. Augustine svom redovničkom pozivu i dužnostima koje su joj bile povjerene.

Na kraju sv. mise, u ime splitske Provincije, oprostila se od s Augustine provincijalka s. Sandra Midenjak, ocrkala njezin životni put, te izrazila sućut sestri Anđelki i bratu Stipi s njihovim obiteljima, obiteljima

pokojne braće Blaža, Mirke i Nediljka, obiteljima pokojnih sestara Luce i Nede, i ostaloj rodbini.

Draga s. Augustina, Gospodin Ti bio vječna nagrada u rajskoj slavi u kući Oca nebeskoga. Moli kod Gospodina za nova zvanja. Počivaj u miru Božjem i sa svojim susestrama čekaj zoru uskrsnuća!

s. Maneta Mijoč

ZAHVALA

Dok zahvaljujem Gospodinu za dug i plodonosan život naše Majke Paule i drage nam Tete, u ime nas, njezinih nećaka i nećakinja, Ante, Pavke, Maria-Ane, Terezije, Ivice i Veseljka, želim se od srca zahvaliti časnoj Majci, s. Radoslavi Radek i cijeloj vrhovnoj upravi, s. Admirati i njezinom vijeću, s. Sandri, kao i svim sestrama prisutnim na ispraćaju drage nam pokojne Tete.

Također velika hvala svim sestrama koje su mi osobno na bilo koji način, putem brzojava, telefona, SMS-a, i molitvama, iskazale sestrinsku sućut i bliskost.

Od srca posebna hvala mojim sestrama u Domu "Sveti Josip" u Vitezu gdje je Teta boravila posljednjih godina svoga života boreći se sa svojom starošću i bolešću.

Hvala tim sestrama za iskazanu njegu, pažnju, potporu i razumijevanje.

Svima za sve zahvalna

s. Maria-Ana Kustura

PRIOPĆENJA IZ NAŠIH PROVINCIJALATA

SPLITSKA PROVINCIJA

Premještaji u provinciji sv. Josipa:

- s. Anemarie Radan iz Zagreba u duhovni centar „Kuća Djeteta Isusa“ u Livno
- s. Marcela Žolo iz Zagreba u samostan sv. Ane u Split
- s. Terezija Pervan iz samostana sv. Ane u Splitu u Omiš
- s. Ivana Radman iz Solina u Dubrovnik
- s. Monika Križan iz Dubrovnika u Solin

Imenovanja:

- s. Marcela Žolo, prefekta kandidatice i magistra juniorki
- s. Fanita Jukić, produžen mandat predstojnice zajednice u Essenu

Naše pokojne sestre:

- s. M. Dominika Vidović
- s. M. Augustina Jukić

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

DUHOVNE VJEŽBE

Samostan "Betlehem", Kraljevec 89
od 8. do 14. kolovoza 2012. god. – voditelj o. Smiljo Brnadić,
karmelićanin

SLAVLJE REDOVNIČKIH ZAVJETA

u samostanu "BETLEHEM" je na Kraljevcu 14. kolovoza 2012.

Prvi zavjeti

s. M. Marta Vunak

50. obljetnica redovničkih zavjeta

S. M. Angela Ivančić
S. M. Hilda Torbarac
S. M. Leonida Koch
S. M. Leopolda Božičević
S. M. Pompea Bertolović

IMENOVANJA

s. M. Radoslava Radek izabrana na Kapitolu za vrhovnu glavariču
s. M. Imakulata Lukač izabrana na Kapitolu za vrhovnu savjetnicu

U PROVINCIJI

s. M. Antonija Bajzek - četvrta savjetnica Provincijske uprave
s. Marija Kiš, magistra juniorki
s. M. Leonida Koch, provincijska ekonomica

PREMJETAJI

s. M. Irena Olujević iz Naumovca na Kraljevec
s. M. Marina Perčić iz Naumovca u Vojni ordinarijat
s. M. Alojzina Mijatović iz Vojnog ordinarijata na Naumovac

SARAJEVSKA PROVINCIJA

Napustila našu zajednicu

Dana 13. lipnja 2012. godine napustila je našu redovničku zajednicu postulantica **Snježana Stojanović**, koja je primljena u Kandidaturu 25. kolovoza 2008. u Sarajevu, a u Postulaturu je ušla 4. veljače 2012. Želimo joj i molimo Božji blagoslov na njezinu novoizabranome putu!

POKOJNA RODBINA,
PRIJATELJI, DOBROČINITELJI

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

- + Marko Burić, - stric naše s. M. Jelene Burić
- + Đuro Bartošek, - brat naše s. Mehtilde Bartošek
- + Marija Čavuzić, - baka naše s. Samuele Grozaj

SPLITSKA PROVINCIJA

- + Jela Rajić, - majka naše pok s. Žarke
- + Milica Dominiković, - majka naše s. Nives
- + Lucka Radović, - naša dobročiniteljica
- + Željko Erceg, - svak naše s. Martine

ZAHVALA

Zahvaljujem svim sestrama na molitvama i iskazanoj sućuti, kao i prisustvu na pogrebu moga nećaka Mate Babaića. Neka vas Gospodin blagoslovi, a njemu udijeli vječni mir u svom Kraljevstvu.

s. Branka Babaić

SARAJEVSKA PROVINCIJA

- + **Anđa Blažević** – mama s. Lucije Blažević
- + **Lucija Matanović** – sestra s. Amate Doknjaš
- + **Ilija Mijatović** – brat s. Mercedes Mijatović

Pokopana Anđa Blažević – mama naše s. Lucije

U petak, 8. lipnja 2012. godine, preminula je u 85. godini života Anđa Blažević – mama naše s. Lucije Blažević. Toga se popodneva oko 15 sati s. Lucija telefonom čula sa svojom mamom koja joj je, iako bolesna,

uspjela reći posljednje Zbogom – do viđenja! Malo nakon toga, dok se s. Lucija s kandidaticama spremala poći u sarajevsku prvostolnicu na proslavu Stadlerova dana, dobila je vijest da se njezina mama preselila u vječnost.

Pokojna je Anđa Blažević rođena 9. veljače 1928. godine u Gornjim Korićanima, odakle se s mužem i s djecom preselila u Vitez. Sa svojim mužem, pokojnim Stankom, rodila je četrnaestero djece, od kojih je osmero živih – sedam kćeri i jedan sin. Drugo od četrnaestero djece

posvetilo se potpuno Bogu u našoj redovničkoj zajednici, a to je naša s. Lucija.

Pogreb pokojne Anđe predvodio je 9. lipnja 2012. na groblju *Jardol* fra Marko Kepić, župnik župe *sv. Juraja mučenika* u Vitezu. Fra Marko je najprije izrazio kršćansku sućut, a onda se osvrnuo na život pokojne bake Anđe koju je dobro poznao. Naglasio je, među ostalim, da je baka Anđa bila velika Gospina štovateljica. Otkako je doselila u župu Vitez bila je poznata po svojoj narodnoj nošnji i krunici koja joj je uvijek bila u rukama. Dok je mogla hodati, niti jedan Gospin mjesec nije prošao a da baka Anđa nije došla na Marijansku pobožnost i svetu misu. Kad je prije tri godine pala na bolesnički krevet, fizički nije mogla ići u crkvu, ali je bilo očito da je ona srcem s Isusom. U svojoj teškoj bolesti često je tražila da je svećenik dođe ispovjediti i pričestiti. Fra Marko se prisjetio kako se baka Anđa, dok je mogla pričati, iscrpno ispovijedala, tako da ju je on morao zaustaviti i reći joj: pa Bako, nije to grijeh! Svaku večer je preko Radiopostaje »Mir« Međugorje aktivno pratila kronicu i svetu misu. Dok je preko Radija pratila svetu misu, iako bolesna, tražila je da ju se stavi u sjedeći položaj, jer nije mogla zamisliti da bi tada ležala. U svetu misu se znala toliko uživjeti da se ukućanima činilo da je u tim trenutcima ona u potpunosti tamo gdje se slavi misa. Za svete pričesti zatvorila bi oči, činilo se kao da prima Presveto Tijelo Isusovo. Iako je tri godine provela u teškim bolovima, osmjeh nije silazio s njezina lica, a i za šalu je uvijek bila spremna. Pri kraju njezina života liječnik je rekao da nju drži na životu samo ljubav i pažnja. Utješne su bile župnikove završne riječi: „Siguran sam da je moja baka Anđa u nebu!“

Dok zahvaljujemo Bogu za život pokojne bake Anđe, pomolimo se za pokoj njezine duše i pokušajmo usvojiti nešto iz života onih koji su otišli pred nama.

s. Ljilja Marinčić

POKOJ VJEČNI DARUJ IM GOSPODINE!

SADRŽAJ

• Riječ uredništva	2
• Vijesti – Izvješća	3
• Riječ Vrhovne glavarice na završetku Generalnoga Kapitula	5
• Saznajemo	8
• Duhovna obnova u Družbi	10
• Duhovne obnove i duhovne vježbe	15
• Sluga Božji Josip Stadler	28
• Proslave i događaji	29
• Događaji u našim vrtićima	48
• Pastoral duhovnih zvanja	51
• Pastoral obitelji	65
• Razmišljanja	71
• Hodočašća	72
• Intervju	77
• Godišnji susreti Prijatelja Maloga Isusa	80
• Pokojne sestre	88
• Priopćenja iz naših provincijalata	97
• Pokojna rodbina, prijatelji, dobročinitelji	99
• Vijesti od broja do broja	101